

Twée naties zullen zich scheiden

De historische roeping van het geslacht Ezau-Amalek als tegenspeler van Gods Getuigenvolk Israël

DOOR E. SMIT - TWEEDE DRUK - 1982

Uitgave Israël Boekenfonds - Stichting Moria, Amsterdam (ISBN 90 7000 590 5)

Inleiding

Deze brochure is een herdruk van een artikelenserie, verschenen in het maandblad "*Een Nieuw Geluid*", in de jaren 1965-1967. Hoewel de aanvankelijke opzet van deze artikelen slechts was de lezers van genoemd blad in kennis te brengen met hetgeen thans hoofdstuk 1 bevat aan Joodse gegevens, uit de traditie inzake de historische rol van "Ezau", kwamen er onder het schrijven steeds meer bronnen onder de ogen van schrijver dezes, die interessante stof voor dit onderwerp leverden. Een en ander had tot gevolg dat de serie tot 17 artikelen uitgroeide.

Tengevolge van deze gang van zaken waren herhalingen in de artikelenserie hier en daar niet te vermijden. In deze brochure is getracht de doublures, voor zover mogelijk, te verwijderen. Enkele onjuistheden zijn gecorrigeerd, terwijl er hier en daar ook nog nieuwe gegevens zijn toegevoegd. Ook in de volgorde en indeling is verandering aangebracht.

Het hieronder te behandelen onderwerp is indertijd geschreven in de veronderstelling, dat de lezer in grote lijnen bekend zou zijn met de zogeheten "Israël-visie", een opvatting die inhoudt dat de 10 verloren stammen van het Bijbelse Israël teruggevonden kunnen worden in de volken van Noord-West-Europa en Noord-Amerika, en de daaruit voortgekomen verwante andere naties. Toch is het in deze brochure behandelde onderwerp mijns inziens ook goed leesbaar voor Bijbelgelovigen met een andere eschatologische opvatting dan de aanhangers van de hierboven bedoelde Israël-visie.

De hoofdopzet van deze studie is een poging tot ontmaskering van een intens gevaar, dat zowel Joden als Christenen, benevens de gehele Westerse samenleving, in ernstige mate bedreigt.

De soms gehoorde mening, dat de aanhangers der Israël-visie minder vriendelijke gedachten over de Joden zouden koesteren, zal in deze brochure hopelijk in het juiste licht gesteld en ontzenuwd worden. Dit geschrift bedoelt juist de nadruk te leggen op het

grote belang van de onverbreekelijke banden, die de Joden met onze Westerse volken en speciaal Nederland, verbinden.

Op het eerste gezicht zal de brochure wellicht de indruk maken een soort historische studie te zijn. Dat het dit echter uitsluitend zou zijn, is geenszins de bedoeling. Uit Bijbel en historie worden lijnen getrokken, die tot in onze tijd en in de verdere toekomst dóórlopen, en die ons van uitermate groot nut kunnen zijn, daar zij in de eerste plaats leren, hoe vast en onverbreekelijk de trouw van God aan Zijn Volk Israël is, en tevens hoe hardnekkig en schijnbaar onvermoeid Gods tegenstanders hun plannen tot vernietiging van Gods Instrumenten (Israël, Juda en de Gemeente van Christus) trachten door te zetten.

Joden en Christenen kunnen samen uit het verleden leren wie hun gezworen vijanden geweest zijn. Deze vijanden bestaan nog en het doel van dit boekje is o.a. om een signalement van deze vijanden te geven, opdat men hen sneller moge herkennen, nu zij hun laatste grote slag voorbereiden. Bijbelse, Joodse, Christelijke en historische bronnen leveren volop gegevens voor dit signalement.

Het lijkt mij onvermijdelijk, dat wanneer Joden en Christenen - door de nood gedreven - gezamenlijk zich vertrouwd gaan maken met het signalement van hun beider vijand, en zich hiertoe gaan buigen over hun gemeenschappelijke Boek, Gods Woord, zij tevens de grote overeenkomst zullen ontdekken, die beide groepen in hun respectievelijke toekomstverwachtingen verbindt. Wanneer zij hun beider hoofdvijand, de valse Messias, hebben ontdekt, is de weg gebaad waarlangs men elkaar óók kan vinden in de Persoon van hun beider Messias.

Het zoeken naar de vijand kan leiden tot het vinden van de VRIEND! Van Abraham, de vader van Christenen en Joden, wordt in synagogen én kerken gezongen:

"Het Verbond met Abraham, Zijn vriend, Bevestigt Hij van kind tot kind".

Om de waarde van dit Verbond te begrijpen, moeten we eerst teruggaan in het verleden. Maar, daarna, als wij Gods grote Trouw in dat verleden gevonden hebben, kunnen wij met een versterkt geloofsvertrouwen de toekomst tegemoet gaan, die door alle duisternis zal uitlopen op de "Toekomst des Heren".

Hoofdstuk 1

Het zal Bijbellezers bekend zijn dat Gods Woord als hoofdvijand en -tegenstander van Gods Volk Israël, duidelijk op de eerste plaats stelt: Ezau.

In kerkelijke kringen hoort men nog wel eens spreken over de "sympathieke ruwe bonk" Ezau, het "broedervolk der Joden", maar wanneer men niet alleen de Bijbelse geschiedenis over Jakob en Ezau en hun beider nakomelingen in zich opneemt, maar ook terdege rekening houdt met hetgeen de profeten zeggen over Ezau-Edom, komt men spoedig tot de ontdekking dat er weinig reden is om van de nakomelingen van Ezau een, "sympathieke, broederlijke" houding t.o.v. "Jakob" te verwachten. Vooral wanneer wij bij het begrip Ezau-Edom insluiten zijn bastaard-kleinzoon Amalek (Genesis 36 : 12) en zijn nakomelingen, en het bij dit volk behorende koningshuis Agag, en wij nagaan alles wat er profetisch over dit illustere drietal Ezau-Amalek-Agag gezegd wordt, dan behoeven wij ons inzake een verzoening van dezen met Israël - althans vóór de wederkomst - niet de minste illusie te maken.

Naast de meer algemeen bekende, aan Israël vijandige, macht, "Babel" (hetzij letterlijk, figuurlijk, symbolisch of "geestelijk" Babel), is de naam Ezau en al wat daarbij behoort, Bijbels gezien, de verpersoonlijking van het kwade.

"Jakob heb ik liefgehad, maar Ezau heb ik gehaat". (Maleachi 1 : 2; Romeinen 9 : 13)

"Ezau, het volk waarop God voor eeuwig toornt". (Maleachi 1 : 4)

"Het einde dezer eeuw is Ezau, maar het begin der volgende is Jakob". (IV Ezra 6 : 9)

"De Heer heeft een strijd met Amalek van geslacht tot geslacht". (Exodus 17 : 16)

"Hoger dan Agag is (Israëls) Koning". (Leidse Vertaling - Numeri 24 : 7)

Dit is zo een enkele greep uit de vele - zeer ongunstige - profetieën over dit "broedervolk". Ezau verkocht zijn eerstgeboorterecht aan Jakob, kreeg later spijt (Hebreeën 12 : 17) en - zo zou men kunnen zeggen - sindsdien wordt het vervolg van de wereld-geschiedenis in diepste grond beheerst door een op alle zichtbare en onzichtbare terreinen gevoerde strijd, waarin "Ezau", al of niet in vermomming, gedreven door jaloezie, de stoffelijke zijde van zijn verloren eerstgeboorterecht tracht "terug" te winnen.

In dit en in de volgende hoofdstukken zal getracht worden aan de hand van Bijbel en historie de volgende punten aan te tonen:

1. Ezau is Jakobs hoofd-vijand.
2. De vijandschap komt voort uit jaloezie en wraakzucht, verband houdende met het eerstgeboorterecht.

3. Ezaü streeft precies na, datgene wat "Jakob" beloofd is: Wereldheerschappij vanuit het "Beloofde Land".
4. De strijd is blijvend.
5. De haat is onverzoenlijk.
6. De strijd gaat met alle middelen: er is een openlijke strijd, maar vooral strijd in vermomming. Ezaü's hand werkt via andere vijanden van Israël, maar ook vermomt Ezaü zich als Israël zelf.

Een eerste Joodse mening

Daar het soms schijnt, dat het benadrukken van de ongunstige rol van Ezaü en alles wat met deze naam verband houdt, een stokpaardje zou zijn van de aanhangers van de Israël-visie alléén, is het goed eerst eens een geluid uit een geheel andere hoek te laten klinken. Wij hebben hiervoor eens gezocht in de noten en commentaren op de "Pentateuch" (de 5 boeken van Mozes), zoals die omstreeks 1900 in gebruik was in de Nederlandse synagogen, in Hebreeuws en Nederlands naast elkaar. Hieronder volgen dan een reeks citaten uit: *"De Vijf Rollen en de Haptharoth en Shabbath-gebeden"*, door J. Vredenburg, Leraar aan het Beth-Hammidrash te Amsterdam. Uitgave: J. L. Joachimstal, Amsterdam. Het hier gebruikte boekdeel van de Pentateuch, bevat de Bijbelboeken Exodus en Esther, benevens de genoemde noten en commentaren.

De Pentateuch

Blz. 102. Noot over Genesis 27 : 41: *"Ezaü trouwt met een dochter van Ismaël. Ezaü dacht bij zichzelf: Zo ik Jakob dood, zo zullen Sem en Heber als rechters mij ter dood veroordelen. Ik zal mij nu verzwageren met Ismaël, dan zal deze na Izaks dood zijn oude eerstgeboorte-rechten doen gelden. Wordt Ismaël door Jakob overwonnen en gedood, dan heb ik, als naaste verwant, de plicht hem te wreken. Zo zijn Ismaël en Jakob beiden uit de weg geruimd, en word ik beider erfgenaam"*.

Blz. 96. Noot. *"Amalek is de zoon van Eliphaz, de zoon van Ezaü. Amalek nam de haat van zijn grootvader Ezaü over tegen Israël"*.

Blz. 98. Noot. *"Als Gods heerschappij algemeen erkend zal worden, dan voert de Heer de strijd tegen Amalek"*.

Blz. 45. Noot. *"Volgens Deuteronomium 25 : 19 wordt de vernietiging van Amalek eerst tot plicht gemaakt, als Israël van al zijn vijanden rust zal hebben"*.

Blz. 98. Noot. *Zodra Amalek raakt aan de toorn Gods, door Jeruzalem te verwoesten, zal God Zelve de Wreker zijn, en zijn aandenken uitwissen"*. (Dit n.a.v. Deuteronomium 25.)

Blz. 98. Noot. *Deuteronomium 25:17 wordt daar zó gelezen: "Gedenk, God, wat Amalek U (God) heeft aangedaan".*

Blz. 94. Gebed: *"Gedenk, Heer, hoe Amalek uitdagend sprak tegen alle geordende volken".*

Blz. 94. Noot. *"Veelal neemt men aan, dat Amalek bij de verschillende volken rondging om hen tegen Israël in het harnas te jagen".*

Blz. 97. Noot. *"Amalek verzamelde allerlei volken om hen tegen Israël op te zetten". "Hij haatte Israël met de verkropte haat van zijn grootvader".*

Blz. 97. Noot. *"Toen de Babyloniër het volk beheerste, stelde Amalek zich op de kruisweg, om de vluchtende Israëlieten over te leveren". (Hierbij wordt verwezen naar Obadja, vers 14, waar iets dergelijks gezegd wordt van Edom. Men ziet: Edom en Amalek worden geheel gelijk gesteld in hun vijandschap tegen Israël).*

Blz. 74. *"Onze Wijzen zijn van oordeel, dat zolang de eindstrijd met Amalek door Israël niet is volstreden, Gods Naam noch Zijn Troon weer volkomen zullen zijn".*

Blz. 94. Hier wordt gezegd, (in een gebed), dat Amalek ook de verwoester is van de tweede tempel, (die van Ezra). Bedoeld wordt de verwoesting in 70 A.D. door Keizer Titus.

Blz. 102. Noot. *"In Numeri 21 : 1 wordt Israël bestreden door de koning van Arad. Amalek was het, die zich als Kanaäniet voordeed".*

In Richteren 6 : 3, 33 en 7 : 12 zit achter Midian: Amalek verborgen. In 2 Kronieken 20 : 1 zit achter Ammon: Amalek verborgen.

Blz. 103. *"In 2 Kronieken 20 : 1 zou Amalek zich als Ammoniet vermomd hebben." "Amalek werd groot en machtig in de hemel". (Er wordt bedoeld op Daniël 8 : 10.)*

(Deze tekst, Daniël 8 : 10, sprekend over een komende, zeer machtige, boosaardige wereldheerser, slaat, in veler opvatting, in de eerste plaats op de beruchte Syrisch-Macedonische koning [Antiochus Epifanes](#), die in het begin van de 2e eeuw vóór Christus het rijk Juda eindeloos veel kwaad heeft berokkend. In Hoofdstuk 6 wordt hier nader op ingegaan.)

Blz. 102. *"Gedenkt, hoe uit Ezau voortsproot de Amalekiet, en hij zijn kleding veranderde om zich als koning van Arad (Numeri 21 : 1) voor te doen. Gedenk hoe de dwaas de waanzinnigheid herhaalde, toen hij optrok, met Midian vermengd. (Richteren 6) Gedenk, hoe de geweldenaar zich onder de Ammonieten verborg. Gedenk, dat vorst Saul, die goed vond Agag te sparen, van het koningschap verwijderd werd uit de rij der gezalfden, terwijl Agags overgebleven telg zich ontwikkelde tot de doorn Haman."*

Blz. 175. *"Haman, de Agagiet, nakomeling van de Amalekietische koning Agag".*

Blz. 99. "*Haman, de doorn, zoon van een doorn ...*"

Blz. 96. Gebed: "*Haman, de doorn, bloeide op uit een brandnetel*".

Blz. 77. Gebed: "*De boosaardige rank van Seir's (Ezau's) stam, Haman, zou als valstrik voor Israël een stekelige doorn doen opkomen*".

Blz. 189. Gebed op het Purimfeest. "*Des morgens wordt hier dadelijk "De Roos van Jakob" gezegd*". (Naam van dit gebed)

De laatst aangehaalde gedeelten vergelijken dus Ezau met een doorn en Jakob met een roos. In dit verband is het hiervolgende citaat van het grootste belang, juist inzake het reeds genoemde gevaar van de "vermomming", de travestie, waarin Ezau zich zou hullen, niet alleen in de kleren der andere vijanden van Israël, maar in die van Jakob-Israël zélf.

Blz. 96. Noot. "*Jakob en Ezau zijn te vergelijken bij een rozenstok en een doornstruik. Ze zijn soms moeilijk uit elkaar te houden.*"

Blz. 189. Het lezen van de rol van Esther op het Purimfeest. Gebed. Ieder jaar op dit feest: "*Haman is een tak van moedwil uit het zaad van Amalek. Haman toonde de vijandschap zijner voorouders, en wekte weer de haat der broeders op tegen de nakomelingen van Jakob. Hij herinnerde zich niet meer Saul's barmhartigheid, want door diens ontferming (over Agag) alleen, werd de vijand geboren. Mordechai's goede daden overwonnen de dwaling van zijn voorvader Saul*". (Het is inderdaad opvallend dat in het begin van Esther Mordechai's afkomst van Kis (Saul's vader) wordt aangegeven, terwijl Haman zou afstammen van Agag, Saul's aartsvijand).

Blz. 108. "*Zolang Amaleks aandenken niet is uitgewist, wordt Gods Troon en Zijn Heilige Naam niet volmaakt*".

Tot zover de Pentateuch.

Samenvattend kunnen wij zeggen in bovenstaande citaten de volgende elementen te vinden:

1. In de lijn Ezau-Edom-Amalek-Agag culmineert alle haat en kwaad tegen Israël; deze haat komt voort uit erfelijke jaloezie.
2. Deze vijandschap zal duren tot het einde en niet eerder tot een dramatische ontknoping komen.
3. De Ezau-lijn zal uitlopen op de grootste wereldheerser aller tijden. (Zie vooral hierboven: Blz. 103. "*Amalek werd groot en machtig in de hemel*", met een verwijzing naar de grote eindtijd-heerser, genoemd in Daniël 8 : 10).

4. Alle vijandschap tegen Israël, ook wanneer deze van andere volken afkomstig is, zou uiteindelijk geïnspireerd zijn door de Ezau-lijn.
5. De Ezau-lijn werkt met openlijke vijandschap, maar óók via de "vijfde-colonne".
6. De Ezau-lijn vermomt zich niet alleen als "Ammoniet", "Midianiet" of "Kanaäniet" (niet-Israël-volken), maar ook als Jakob!

Men zou de volgende parallel kunnen trekken: God heeft een "uitverkoren volk", verdeeld in twee delen, met een koningshuis: Israël-Juda-David. Ook satan heeft een "uitverkoren volk", van een soortgelijke samenstelling: Ezau-Amalek-Agag.

De bovenstaande citaten tonen in ieder geval overduidelijk aan dat het "officiële Juda" (de orthodoxe Joden), zich volledig bewust is van de permanente bedreiging door "Ezau", zowel van buiten als van binnenuit. Van buiten: "*Amalek verzamelde alle volken tegen Israël ...*" Van binnen: "*Jakob en Ezau zijn te vergelijken met een rozenstok en een doornstruik; zij zijn soms moeilijk uit elkaar te houden*".

Deze laatste mededeling wordt volop bevestigd in de Joodse Encyclopedie ("*The Jewish Encyclopedia*") van 1925, vol. 5, pag. 41 en in de *Encyclopedia Biblica*, vol. 2, kol. 1187, waar men kan lezen: "*Edom bevindt zich onder het moderne Jodendom*".

De hier ontdekte, en bij de Joden dus bekende Ezau-eigenschap, namelijk het infiltreren in "Juda", zal in de volgende hoofdstukken, te midden van andere typische Ezau-trekken, verder worden onderzocht en behandeld.

Hoofdstuk 2

Waarom culmineert het kwaad juist in Amalek?

De haat van Ezau's afstammelingen tegen alles wat "Jakob" is, zou verklaard kunnen worden uit een erfelijke naijver, samenhangende met de toewijzing van het eerstgeboorterecht.

Ezau's vrouwen waren Hetitisch, en zijn latere, derde vrouw was een dochter van zijn oom Ismaël, die zelf een Egyptische moeder én een Egyptische vrouw had. (Genesis 26 : 34; 28 : 9; 36 : 1, 2; 16 : 3; 21 : 21). Alle Edomieten hebben dus Hetitisch en Egyptisch bloed in de aderen. Zowel Hetieten als Egyptenaren (Mizraïm) zijn nakomelingen van Cham.

De afstammelingen van Ezau, zowel als die van Cham, als die van Ismaël, moeten een karaktereigenschap, langs erfelijke weg, in zich hebben die op zich zelf zeer wel verklaarbaar is. Cham, Ismaël en Ezau waren, alle drie, zonen aan wie de grootste vaderlijke zegen voorbijging, die kennelijk "gepasseerd" werden ten bate van een andere zoon. Alle drie zullen zij een natuurlijke naijver en afgunst hebben gekregen op de "uitverkoren" lijn: Sem-Izak-Jakob. En aangezien de Edomieten en Amalekieten dus van al deze drie "op-zij-gezette" voorvaders afstammen, is hiermede hun aangeboren vijandschap en jaloezie ten opzichte van alles wat "Jakob en Israël" betreft, voldoende verklaard.

Karaktereigenschappen zijn erfelijk, zoals wij weten, en volkskarakters veranderen over het algemeen weinig in de loop der eeuwen, zoals de praktijk dikwijls heeft bewezen. Dit alles hangt natuurlijk ook samen met de historische rol die de Heer aan ieder volk heeft toebedeeld.

Waarom echter, onder de andere Edomitische stammen, Amalek het nog bonter zou maken in zijn haat tegen Israël, dan zijn broers, is met dit alles nog niet verklaard. Over dit onderwerp vindt men een interessante bijdrage in het boek "*De Openbaring Gods*", van Ir. S. van Mierlo, een groot Bijbelvorser, die met zijn "collega" G.J. Pauptit, veel waardevolle verborgen schatten in de Schrift heeft gevonden. Van Mierlo toont in genoemd boek op een overtuigende wijze aan, dat de Zondvloed een beperkt gebied verwoestte en slechts leidde tot de ondergang van de afstammelingen van Seth (de uitverkoren, verantwoordelijke tak, die zich misgaan had), natuurlijk op Noach en zijn zoons na.

Dezelfde gedachte vinden wij trouwens bij Van der Vecht "*Het Teken in Egypteland*", blz. 98-108). Hoewel Van der Vecht de Zondvloed plaatst in het Tarim-Bekken en Van Mierlo in Mesopotamië, passen beide visies op veel punten zeer goed in elkaar. Daarnaast betoogt Van Mierlo dat Adam geschapen werd in een wereld waarin de mensen van de "vorige schepping" nog volop in leven waren (de gekleurde rassen?), een visie, die juist kortgeleden door Dr. J. Stellingwerf, bibliothecaris van de Vrije Universiteit te Amsterdam, van wetenschappelijk-christelijke zijde verantwoord, opnieuw voor het voetlicht gebracht is in zijn boek: "*Oorsprong en Toekomst van de Creatieve Mens*".

In de werken van Van der Vecht kan men deze gedachte trouwens hier en daar, zij het enigszins vaag, ook horen doorklinken.

Afgezien van het verrassende licht, dat Van Mierlo in zijn boek ook werpt op de kwestie der "reuzen" van Genesis 6, en de na de Zondvloed levende "reuzenvolken" de Enakieten, de Refaïeten, de Zamzumieten en de Emieten, gaat het ons thans om zijn stelling dat de volgende groepen mensen NIET door de Zondvloed getroffen zijn en dus van vóór de Zondvloed moeten stammen.

1. de "Pre-Adamieten" (wellicht: de gekleurde rassen).
2. de nakomelingen van Kaïn.

Men kan het met dit alles eens zijn of niet, maar niet te ontkennen valt dat de Bijbel ná de Zondvloed melding maakt van verscheidene volken, die met de beste wil van de wereld niet volgens de volkerenlijst van Genesis 10 en 1 Kronieken 1 zijn terug te voeren tot Sem, Cham of Jafeth. Voorbeelden (afgezien van de "reuzenvolken"): de Kenieten en de Horieten. Van Mierlo toont dan aan, mede door een zeer exacte uitleg van de Hebreeuwse grondtekst, dat de Kenieten beslist "Kaïneten" genoemd mogen worden. (Zie o.a. ook hiervoor: Numeri 24 : 21, 22 en het feit, dat Kaïn's zoon Tubal-Kaïn de "vader der smeden" wordt genoemd en de Kenieten ook bekend waren om hun smeedvaardigheid.) Indien de Kenieten dus als afstammelingen van Kaïn nog blijken te leven in de tijd van Mozes, dan kunnen er vanzelfsprekend ook nog andere takken van Kaïn geleefd hebben. De oude beschaving der Sumeriërs in Mesopotamië dateert in ieder geval van ver vóór de Zondvloed, die plaats vond in 2345 v. Chr., en van de Horieten is uit de tijd, nádat Van Mierlo zijn boek schreef, bekend geworden dat zij omstreeks 2400 v. Chr. uit Noord-Mesopotamië naar de Oostelijke kusten van de Middellandse Zee zijn getrokken, met medeneming van de Sumerische beschaving.

Van een onderbreking door de Zondvloed leest men in de gegevens der opgravers in deze niets. Er is, volgens de latere opgravingsgegevens, dus verband tussen de Sumeriërs en de Horieten (Churrieten of Hurriërs) én een mogelijkheid dat wij een verband tussen de lijn-Kaïn en de Sumerische beschaving mogen zien, die dus buiten de Zondvloed gebleven is.

L. Buxton Gresty schrijft op blz. 61 van zijn boek "*Satan fight for Muscovy*", dat de Horieten, met wie de Edomieten zich vermengden, en uit welke verbintenis de Amalekieten zijn voortgekomen, zelfs van niet-Adamitische afkomst waren. Evenals Van Mierlo veronderstelt hij een verwantschap tussen de Horieten en de van vóór de Zondvloed stammende reuzenvolken, maar - zoals hierboven gezegd - wijzen de latere gegevens meer op een verband met de Sumeriërs.

Er is dus een mogelijkheid, dat het geheimzinnige volk der Horieten, dat de Bijbel op verschillende plaatsen noemt, zonder de afkomst te vermelden, (o.a. Genesis 36 : 20; Deuteronomium 2 : 12 enzovoorts) ook van Kaïnitische afkomst zou kunnen zijn.

De Horieten

Dit volk woonde op het gebergte Seïr, een naam van Horitische origine, op de plaats, waar later Ezau en zijn nakomelingen neerstreken. Ook zij woonden in de "rotskloven" van Selah, later Petra, de rode stad, totdat de Edomieten hen verdreven, uitroelden, of ... met hen vermengden! (Vergelijk de verhouding van Israël met de Kanaänieten). Het feit dat de stambomen der Horieten in Genesis 36 zijn opgenomen op een wijze dat men op het eerste gezicht zou denken met de geslachtslijsten van Edom zelf te maken te hebben, wijst op vermenging van Edom met de Horieten.

Ezau's eerstgeborene Elifaz nam een Horitische bijvrouw, waarschijnlijk bij de verovering van het land. Zie Genesis 36 : 12. Deze vrouw Timna geheten, was een zuster van Lothan, de zoon van Seïr, de "hoofdman" der Horieten. (Men ziet hier dus dat de aardrijkskundige naam "Seïr" en ook "Uz" (het land van Job), genoemd in Genesis 36 : 28, afgeleid zijn van personen, van Horitische afkomst). Voor de afkomst van Timna zie men Genesis 36 : 20-22. (Zie blz. 28)

Amalek

En zo zijn we dan op ons oorspronkelijke onderwerp teruggekomen. Genesis 36 : 12 leert ons dat de beruchte Amalek een zoon was van Ezau's eerstgeborene Elifaz en de Horitische vrouw Timna, dochter van het stamhoofd Seïr. Hierboven is uiteengezet, hoe men wellicht de Horieten mag rekenen tot de Kaïnieten. Indien wij van één figuur redelijkerwijs mogen verwachten dat hij het hem ontnomen eerstgeboorterecht met naijver terug begeerde van de (lijn) Seth, dan was het Adam's eerstgeborene: Kaïn! Hier zou de verklaring kunnen liggen van het moeilijk te verklaren feit dat Amalek's haat tegen Israël nóg sterker was dan die van zijn broers. Hier sprak immers ook Kaïn's bloed mee in een geslacht, waarin erfelijk de naijver van Cham, Ismaël en Ezau reeds culmineerde in het beramen van het kwade tegen Gods Volk: Israël. Vandaar: *"Eerste der volken is Amalek ..."* (Numeri 24 : 20)

Ik verbeeld mij niet hierboven "bewezen" te hebben dat de Horieten van Kaïn's bloed zijn, al trachtte ik de mogelijkheid aan te tonen. Dat echter de verklaring van Amalek's "eerstelingschap-in-het-kwaad" gezocht moet worden in de Horitische afkomst van zijn moeder Timna, lijkt mij wel vast te staan. Het zou verstandig zijn om de resultaten der opgravingen in het Midden-Oosten goed te blijven volgen, wanneer men weer nieuwe gegevens mocht vinden over de Hurriërs (Churrieten, Bijbels: Horieten). De eigenschappen van dit volk kunnen ons weer een beter inzicht geven in de te verwachten karaktertrekken van de figuur waarop de lijn Ezau-Amalek tenslotte zal uitlopen: de Agag van de eindtijd: het Beest.

Ook in de Joodse traditie vinden wij toespelingen op het bestaan van een mensheid, stammend van vóór Adam, waarvan de nakomelingen nóg leven, zich vermengd hebben met het Adamitische ras, speciaal met die tak van de Adamieten, die zich van zijn oorsprong af tegen Gods uitverkoren lijn Israël keerde: Ezau-Amalek.

Hoofdstuk 3

De strijd wordt achterbaks gevoerd

Wij vinden in de Bijbel genoeg voorbeelden van openlijke "aggressie" tegen Israël: Filistijnen, Moabieten, Ammonieten, Kanaänieten, Syriërs, Assyriërs, Babyloniërs, Romeinen enzovoorts. Deze allen lieten openlijk geen twijfel bestaan omtrent hun vijandige gezindheid, wanneer zij Israël bestreden.

In tegenstelling hiermee is "Ezau's" strijd en vijandschap over het algemeen meer verborgen, geraffineerder en ook ... laffer. Zouden wij Israëls "normale" vijanden met "tijgers" of "beren" kunnen vergelijken, "Ezau" gedraagt zich meer als jakhals, als gier, of als hyena. Of ... als vos, maar dan één die zo slim en zo sluw is als de "[Vos Reijnaerde](#)"! (Bovengenoemde dieren vinden wij, hoogst merkwaardig, genoemd in verband met Ezau, in de volgende teksten: Jesaja 34 : 13, 14, 15; Lukas 13 : 32). Hieronder worden deze "vossestreken" nog nader onderverdeeld. Ezau vecht niet graag open en dapper: hij valt Israël bij voorkeur aan tezamen met anderen, of hij laat anderen voor zich vechten. Enkele teksten, die wijzen op Ezau's voorliefde voor deze strijdmethode:

"... want de Kanaänieten en de Amalekieten zijn daar ..." (Numeri 14 : 43)

"Toen kwamen de Amalekieten en de Kanaänieten en versloegen hen".
(Numeri 14 : 45)

"Eglon, de koning van Moab verbond zich met de Ammonieten en de Amalekieten". (Richteren 3 : 13)

"Wanneer Israël gezaaid had, kwamen Midian, en Amalek ..." (Richteren 6 : 3)

"Geheel Midian nu en Amalek hadden zich verenigd". (Richteren 6 : 33)

"Midian nu, en Amalek waren ontelbaar". (Richteren 7 : 12)

"Zij hebben eensgezind beraadslaagd: laten wij Israël als volk verdelgen: Edom en de Ismaëlieten, Moab en de Hagarenen, Gebal en Amalek". (Psalm 83 : 6, 5, 7, 8, 9)

"Nu dan, zie, de Ammonieten en de Moabieten en de lieden van het gebergte Seir (Edom en/of Amalek) trekken tegen ons op". (2 Kronieken 20 : 10, 22, 23)

Ook de Joodse geschiedschrijver [Flavius Josephus](#) schrijft in dezelfde geest: *"Amalekieten uit Gobelitis en Petra zetten alle woestijnstammen op tegen Israël."* (Joodse Oudheden II, 2 : 1)

Onderstaande teksten geven ons het idee, dat Ezau-Amalek zelfs medeverantwoordelijk is voor de verwoesting van Jeruzalem door Nebukadnezar, een gedachte die wij in de Pentateuch (zie blz. 5) al vonden.

"Reken, o, Here, den kinderen Edoms, de dag van Jeruzalem toe". (Psalm 137 : 7)

Jeremia's Klaagliederen, immers geheel afgestemd op deze val van Jeruzalem, bevat het volgende - onverwachte - vers:

*"Verblijd u maar, gij dochter van Edom ... ook tot u zal de beker komen".
(Klaagliederen 4 : 21)*

Het is ook mogelijk dat deze profetieën mede betrekking hebben op de latere "dag van Jeruzalem": de belegering van de stad door de Romeinen onder de latere keizer Titus, in het jaar 70 n. Chr. In dit beleg, waarop velen delen van Jezus' eigen eindtijdrede (Mattheüs 24; Lukas 21 enzovoorts) betrekking hebben, spelen de Edomieten (of Idumeërs) wel een buitengewoon verraderlijke rol: Vlak voordat alle toegangswegen tot de stad door de belegeraars, de Romeinen, waren afgesloten, hadden de Joden nog een grote schare Idumeërs binnengelaten, die bij de verdediging "zouden helpen". Wanneer men echter leest, hoe plotseling deze "bondgenoten", toen ze eenmaal binnen de muur waren, van gezicht veranderden, en - geheel onverwachts - overgingen tot het op de meest wrede wijze uitmoorden van tienduizenden burgers (een handeling waarmee zij niet weinig bijdroegen tot de val van de stad), dan kan men Psalm 137 : 7 en Klaagliederen 4 : 21 zeer wel ook van toepassing verklaren op deze val van Jeruzalem! (Men leze hiervoor Flavius Josephus, *"De val van Jeruzalem"*, in een Nederlandse pocketboek, uitgave Meulenhoff, vertaling en samenstelling Prof. M. A. Beek, blz. 29-40).

Een en ander stelt ook de volgende tekst in een duidelijker daglicht. Ezechiël kan met deze uitspraak bedoeld hebben op een gebeuren in zijn eigen dagen. In zijn leven namelijk veroverde Nebukadnezar Jeruzalem (588 v. Chr.) en ons is weinig bekend aangaande een verraderlijke rol van Edom in deze. Maar ook is het mogelijk, dat Ezechiël profetisch spreekt en doelt op de belegering van Jeruzalem, later, door de Romeinen, in 70 n. Chr.

"... omdat gij, Edom, de Israëlieten hebt overgeleverd aan het geweld van het zwaard, ten tijde van hun ramspoed." (Ezechiël 35 :5).

De "ramspoed" zelf werd door de Babyloniërs, respectievelijk de Romeinen aangebracht. Edom echter, maakte het door zijn verraderlijk optreden nog veel erger.

Ezau valt uit lafheid bij voorkeur weerlozen aan

"Edom, sta niet op de kruispunten om Israël's vluchtelingen uit te roeien, en lever Juda's ontkomenen niet over ten dage der benauwdheid. Ten tijde, dat gij afzijdig stond, toen vreemden (Babel) Juda's leger gevangen namen, en over Jeruzalem het lot wierpen, waart gij als één van hen ..." (Obadja 14 en 11)

Opnieuw een toespeling op Edom's verraad bij de val van Jeruzalem in 588 v. Chr,

"Gedenk, wat Amalek u gedaan heeft op uw tocht, toen gij uit Egypte getrokken waart; hoe hij u onderweg tegenkwam, en al de zwakken in uw achterhoede afsneed, terwijl gij vermoeid en uitgeput waart ..." (Deuteronomium 25 : 17, 18)

Uit deze en andere gegevens blijkt duidelijk Ezau-Amalek's voorliefde om zich tegen de weerlozen in Israël te keren. Nog enkele teksten in verband met de "weerlozen":

"Omdat gij, Gaza, een gehele bevolking hebt weggevoerd om die aan Edom uit te leveren ..."

"Omdat gij, Tyrus, een gehele bevolking aan Edom hebt uitgeleverd en aan geen broederband gedacht hebt ..." (Amos 1 : 6 en 9)

Hieruit valt op te maken dat Israël's openlijke vijanden hier - Filistijnen en Foeniciërs - enkele steden of landstreken van Israël hadden veroverd, en dat Edom deze overwonnen bevolking weerloos aan zich liet uitleveren. Het woord "uitleveren" kan men slechts gebruiken met betrekking tot gevangenen, dus weerlozen. Ook de hiervolgende tekst wijst in dezelfde richting:

"Edom deed de kinderen van Juda geweld aan, in wier land zij onschuldig bloed vergoten hebben ..." (Joël 3 : 19)

Het volgend voorval spreekt voor zichzelf. Zoals bekend, pleegde koning Saul zelfmoord, toen hij zich het bankroet van zijn koningsloopbaan bewust werd. Opvallend is dan - zoals wij lezen in 2 Samuël 1 : 8-16 - dat een Amalekiet notabene zich naar David spoedt met de boodschap dat hij de "weerloze" koning, op zijn eigen verzoek gedood had ...

Ook de geschiedenis van Doëg, de Edomiet, illustreert de voorliefde van "Ezau" om weerlozen te doden. (1 Samuël 22 : 9, 18) De priesterfamilie, die David op zijn vlucht voor Saul behulpzaam was geweest, werd door de Edomiet Doëg aan Saul verraden. Deze laatste arresteerde dit gezin en gaf Doëg de gelegenheid deze onschuldige en weerloze mensen onder zijn ogen neer te stoten.

Ziklag

Dan is daar het relaas van 1 Samuël 30, David, met zijn "bende" op de vlucht voor Saul, heeft tijdelijk een eigen stad: Ziklag, waarin hij met zijn mannen en hun gezinnen kan wonen. Juist wanneer een keer alle mannen weg zijn, wordt de stad geplunderd door de Amalekieten, die de weerloze vrouwen en kinderen met zich mee voeren. Het gezin van David, Gods uitverkorene en voorvader van de Messias, valt hierbij dus in handen van de Amalekieten!

Hoewel David op dat moment nog geen kinderen had, en Bathseba, de toekomstige moeder van Davids "Messiaanse" telgen: Salomo (koningshuis en Jozef) en Nathan (Maria), toen nog voor David een onbekende was; hoewel dit hele geval-Ziklag bijzonder

goed afliep, en alle gevangenen, onder wie óók Davids vrouwen Ahinoam en Abigaïl, bevrijd konden worden, komt er toch mijns inziens in deze Amalekitische aanval een andere Ezau-karaktertrek naar voren, die in de later te behandelen voorbeelden nog duidelijker zal spreken.

Het gaat om David en zijn nageslacht

Ezau wil de uiteindelijke wereldheerschappij en vindt hierbij vanzelfsprekend steeds als grootse obstakel op de weg hiertoe, dát geslacht, dat Israëls God juist voor deze taak bestemd had: Het Koningshuis David, uitlopend op de Messias. Dit huis kan zich dan ook steeds in de bijzondere belangstelling van de tegenspeler Ezau "verheugen". Zou Ezau deze lijn weten te vernietigen, dan zou hij zijn doel hebben bereikt. Daarom heeft God dikwijls Zijn uitverkoren volk en vooral het Huis David "verborgen" laten voortbestaan, opdat de tegenspeler (althans voorlopig) niet zou weten, wáár hij precies moest treffen.

Ezau weet wél (en daar hij dezelfde aspiraties koestert, moet dit hem wel bijzonder steken) *dat "de scepter niet van Juda zal wijken, totdat Silo komt ..."* (Genesis 49 : 10) Maar niemand, ook "Ezau" niet, had verwacht dat de onopvallende zevende zoon van Isaï, ver weg bij de schapen, én de in de woelige drukte van een volkstelling in een Bethlehemse stal geboren Jongen, later Gods uitverkorenen-bij-uitstek zouden blijken te zijn. God verbergt dikwijls zijn "kleinodiën" als een schat in de akker, om hiermee zijn tegenstander te misleiden. De tegenstander weet wel veel, maar niet alles.

Hoe dikwijls hoort men in gesprekken over Bijbel en geloof niet verzuchten: "Wat is dat allemaal ingewikkeld en moeilijk. Kon God Zijn boodschap niet wat duidelijker in Zijn Woord geschreven hebben?" Ik geloof dat veelal het antwoord op deze verzuchting zou moeten luiden: De Heer geeft ons in Zijn Woord genoeg "Brood" om in leven te kunnen blijven gedurende de hevige strijd, die Hij voor ons voert. Wanneer deze strijd eenmaal achter de rug is, dan zullen alle thans versluisde situaties ons zonder gevaar uiteengezet kunnen worden. Indien dat echter nu al plaats zou hebben, zou de nooit te onderschatten vijand van deze goddelijke geheimen dankbaar gebruik kunnen maken. Maar omdat de tegenstander érgens in het duister blijft tasten, zijn zijn aanvallen soms gericht op grote groepen "weerlozen", in de hoop, dat zich daaronder diegene(n) zullen bevinden om wie het hem te doen is. Hij neemt het "ruim". Maar..., hij grijpt toch steeds mis: Zie het onderhavige geval:

Amalek kon niet weten, dat het God niet om Amnon, Davids latere eerstgeborene, de zoon van de genoemde vrouw Ahinoam, zou gaan, maar om Salomo en Nathan. Het is méér voorgekomen dat de Heer een veelbelovende eerstgeborene onverwachts passeerde en een latere zoon, tegen alle verwachtingen in, tot eerstgeborene stelde.

Ezau's aanvallen op de Messias, Zijn Voorgeslacht en Zijn Gemeente

Was "Ziklag" een ondeskundige en mislukte poging van "Ezau" om het Messiaanse voorgeslacht te treffen, anders was het gesteld met die van de beide illustere figuren: Haman en Herodes. Vele Christenen beschouwen het boek Esther als een interessant en boeiend

"spreekje", dat "voor de Joden natuurlijk zeer belang rijk is, en naar aanleiding waarvan deze zeer terecht jaarlijks het [Purimfeest](#) vieren". Maar voor de Christenen ...? "Och", zegt men: "ook al zouden deze Joden in de Perzische ballingschap - die immers toch niet waren gerepatrieerd naar Judea - tengevolge van Haman's boze toelag (= *samenzwering*) omgekomen zijn, dan zou deze gebeurtenis op de Christelijke heilsgeschiedenis geen invloed gehad hebben. Hiervoor behoeven wij slechts onze aandacht te vestigen op die Joden, die wél naar Palestina waren teruggekeerd." En de aanhangers van de Israël-visie, die de nadruk toch beslist op de 10 stammen leggen, vinden de geschiedenis van dat deel van Juda, dat immers niet eens gebruik had gemaakt van de mogelijkheid naar het land terug te keren, hun door de Perzische koning Kores geboden, wellicht ook van ondergeschikt belang. Daarom is het goed het gebeuren van het boek Esther met behulp van jaartallen eens te plaatsen in de chronologie van de boeken Ezra, Nehemia, Haggai en Zacharia.

1. Als koning Kores, de beroemde Perzische bevrijder, in 539 v. Chr. "Juda" vergunt terug te keren, dan gaan de eerste groepen mensen naar Judea onder leiding van de "vorst der Judeeërs" Sesbazzar, waarschijnlijk een "verbuitenlandste" vorm van de naam Senassar, de vierde zoon van koning Jojachin. (Zie Ezra 1 : 2, 8; 5 : 14, 16; 1 Kronieken 3 : 18) In dit jaar (539) eindigt de profetische termijn van 70 jaren, bedoeld in Jeremia 25 : 12 en Daniël 9 : 2.
2. 20 jaar later, dus in 519 v. Chr., het jaar waarin de historische gebeurtenissen plaats hebben, zoals beschreven in de boeken Haggai en Zacharia en Ezra 5 : 1, 2, blijkt de leiding der teruggekeerde ballingen, inmiddels in handen te zijn gekomen van hogepriester Jozua en de wereldlijke leider Zerubbabel ("kerk-enstaat"), de zoon van Sealthiël, de zoon van Assir, de zoon van dezelfde koning Jojachin. In dit jaar loopt de periode van 70 jaren af, zoals bedoeld in Zach. 1 : 12, Koning van Perzië was toen Darius Hystaspes I, de auteur van de Rotsinscripties van Behistun. (521-487 v. Chr. - Niet te verwarren met Darius, de Meder). Onder deze koning blijkt dus in ieder geval het voorgeslacht van Jozef aanwezig te zijn in Judea. Jozef stamt immers rechtstreeks af van Zerubbabel, die onder Darius I de vorst der Judeeërs was. (Zie stamboom Mattheüs 1)

Dat het voorgeslacht van Maria (de "Nathan-lijn" van Lukas 3) óók al gerepatrieerd was, is geenszins noodzakelijk. Wij vinden over deze familie geen enkel gegeven in de lijsten der teruggekeerden, te vinden in Ezra 2 en 10; Nehemia 7 : 4 e.v.; 10, 11, 12; en 1 Kronieken 9.

3. De volgende Perzische koning, regerend van 486-465 v. Chr. is dan de bewuste Ahasverus, de echtgenoot van Esther, de tijdgenoot van Haman, de Agagiet. De normale historie noemt deze koning: Xerxes I.

Esther 1 : 1 zegt dat deze vorst koning was over 127 "gewesten" (Hebreeuws: "medinah"), van India tot Ethiopië. Onder deze 127 gewesten valt óók zeker het gewest Juda, toentertijd, ± 50 jaar na Zerubbabel, bewoond door Judahieten en Benjaminiten, kinderen van de teruggekeerden onder Senassar, Jozua en Zerubbabel. De uitdrukking

"het gewest" Juda, gebezigd uit de hoek der Perzische koningen, vindt men ook in Ezra 5 : 8, op welke plaats het Hebreeuws eveneens het woord "medinah" bezigt.

Esther 3 : 12 en 8 : 9 vermelden het bevel (respectievelijke de herroeping) om de Joden uit te roeien. Hier worden koninklijke bevelen gericht aan de stadhouders van alle 127 gewesten, betrekking hebbende op alle Joden, die daarin wonen. Eén dezer gewesten, van al deze 127, is zonder enige twijfel het "gewest Juda". Haman's boze opzet zou dus wel degelijk - indien uitgevoerd - de groep-Zerubbabel in Judea - en daarmee Jozef's voorgeslacht - getroffen hebben. En Maria's voorgeslacht, de Nathan-lijn, in ieder geval!

4. Want pas onder de opvolger van Ahasverus, de bekende Arthasasta, in wiens dienst Nehemia schenker was (Ezra 7 : 1; Nehemia 2 : 1), die regeerde van 464-424 v. Chr., en in de profane historie Artaxerxes I wordt genoemd, trokken Ezra (in 456) en Nehemia (in 444) met hun scharen ballingen naar het Beloofde Land. Wij zijn nu al een kleine 100 jaar later dan de uitvaardiging van het bekende decreet van Cyrus (Kores), waarvan als eerste de groep-Sesbazzar gebruik maakte.

De groep Ezra-Nehemia, of hun ouders, bevond zich dus nog hoog en breed in Perzië zelf in de tijd van Ahasverus en Esther, toen Haman zijn boosaardige aanslag op de ballingen beraamde. Deze groep zou ongetwijfeld tot de eerste slachtoffers van de Jodenmoord behoord hebben, zo "dicht bij het vuur" als zij woonden! En onder hen bevond zich - zeer waarschijnlijk - het voorgeslacht van Maria ... In dit licht krijgt het Purimfeest, dat immers gevierd wordt door de Joden naar aanleiding van het verijdelen van Haman's aanslag, óók voor de Christenen een diepe betekenis: Haman, de Agagiet-Amalekiet, beraamde zijn typisch Ezau-achtige plannen tegen het gehele toen levende Juda en Benjamin, (verspreid over Perzië en Judea en alle andere Perzische win-gewesten) dat zich weerloos zou moeten laten afslachten. Indien deze plannen voltoerd zouden zijn, dan had "Ezau" hiermee het voorgeslacht van Jozef én van Maria, en dus de Messias Zelf, uitgeroeid. Of liever gezegd: laten uitroeien, want hij liet zijn duivelse voornemens door anderen - de Perzen - uitvoeren.

In de historische lijn, die van Haman naar de Herodessen loopt, past ook zeer goed de reeds vermelde koning Antiochus Epifanes, die op deze plaats niet vermeld is, daar zijn Edomitische afkomst niet volkomen bewijsbaar is. In hoofdstuk 6 wordt nader op deze boosaardige figuur ingegaan. Ook hij bracht het voorgeslacht van zowel Jozef als Maria in groot gevaar, door de grote slachtingen die hij ± 165 v. Chr. onder het toenmalige Juda en Benjamin aanrichtte.

Van Haman naar Herodes

1. Herodes de Grote ("hoe kan Herodes het licht verdragen?"), onder wiens regering Jezus geboren is, was een Edomiet, een Idumeeër, die door de partij der Herodianen als Messias werd vereerd. Van deze concurrent-tegenhanger van Jezus Christus, de Zoon van de Vader, is de naam van zijn eigen vader opmerkelijk. Deze man, door de Romeinen tot stadhouder van Palestina

benoemd, droeg de "speaking-name": Antipater, wat "tegen-vader" betekent. Herodes de Grote, de "tegen-zoon" dus, werd "koning der Joden" en was dus iemand die "zich Jood noemde maar het niet was". (Openbaring 3 : 9) Hij liet een groot aantal weerloze kinderen doden, in de hoop daarbij tevens de hem aangekondigde ware "Koning van Israël" uit te schakelen. Het ging Herodes dus niet - zoals ten tijde van Haman - om het voorgeslacht van de Messias. Neen, Herodes wilde de Messias Zelf ombrengen, of liever ... laten ombrengen. Ook hij gebruikte er anderen voor: waarschijnlijk Romeinse soldaten.

2. En niet alleen de Herodes-familie, maar ook de toenmalige priesterkaste (Annas en Kajafas) had waarschijnlijk Edomitisch bloed in de aderen, ten gevolge van het feit der rampzalige vermenging tussen Juda en Edom, door de latere Makkabeër, Johannes Hyrcanus, zelf aangemoedigd, en zo verwondert het ons niet wanneer later bij het proces tegen Jezus, dat leidde tot Zijn Kruisdood, ook weer de Edomitische geest, gedragen door de Herodianen, de "tweede Herodes" (Herodes Antipas) en de priesterstand in elkaars armen drijft. Gezamenlijk beraamden zij de doodstraf voor deze "Grote Weerloze", *"terwijl er niets tegen Hem was ..."* (Daniël 9 : 26) en lieten zij deze straf tenslotte voltrekken door de Romeinen, hun beider vijand.

Dit grootste "succes" van de tegenspeler - zonder enige twijfel rechtstreeks door de satan zelf geïnspireerd - werd door Israëls God, de grote Schaakspeler, omgevormd en ten goede gekeerd en gebruikt: "Golgotha" werd het keerpunt in de geschiedenis, en de drempel tot ons aller behoud en heil. Dát hadden de daders beslist niet zo bedoeld ...

"God heeft dit van eeuwigheid voorbeschikt tot onze heerlijkheid. En géén der beheersers dezer eeuw heeft van haar geweten, want indien zij van haar geweten hadden, zouden zij de Heer der Heerlijkheid niet gekruisigd hebben ..."

(1 Korinthe 2 : 8)

3. Dan komen wij bij de derde Herodes, (Herodes Agrippa I), die van Handelingen 12. Deze Idumeeër vergrijpt zich aan de apostel Jakobus, hier de verpersoonlijking van de Gemeente. Ook deze "Ezau" werd, getuige Handelingen 12, door zichzelf en zijn onderdanen als een god vereerd, waarvoor God hem strafte met een afschuwelijk sterfbed: hij werd *"door de wormen gegeten"*. 2 Makkabeëën 9 : 9 beschrijft het vrijwel soortgelijke levenseinde van Antiochus Epifanes, daarmee opnieuw de overeenkomst in historische rol en karakter van beide "illustere" figuren onderstrepd. In Jakobus keert Herodes Agrippa zich dus tegen Jezus' Lichaam, Zijn "Nakomelingen". *"... wanneer Hij Zich Zelf als schuldoffer gesteld heeft, zal Hij nakomelingen zien"*. (Jesaja 53 : 10)

Inderdaad, als "zij" dat geweten of liever gezegd: van te voren begrepen hadden, dan hadden zij de Heer der Heerlijkheid nooit gekruisigd. Juist dóór dat "schuldoffer", Golgotha, ontstond de mogelijkheid dat de Messias "nageslacht" zou krijgen. En tegen dit nageslacht keert Ezau zich vanzelfsprekend óók, nadat hij de betekenis hiervan (*"zij zullen met Hem heersen als koningen"*) ontdekt heeft.

Hiermede zijn dan enkele voorbeelden behandeld van Ezau's lafheid, zijn voorliefde om tegen weerlozen op te treden en zijn vernietigingspogingen, gericht tegen de Davidisch-Messiaanse lijn, waarbij het gemis aan kennis van "het laatste detail" zijn plannen verijdelde. Deze vernietigingspogingen waren dus gericht tegen:

1. Het Koningshuis David en het voorgeslacht van de Messias

- a. "Ziklag" was een aanval op een groep weerlozen, waaronder Davids gezin. Maar: Ezau-Amalek kon niet weten dat God niet Ahinoam, maar Davids latere vrouw Bathseba had uitverkoren als voormoeder van de Messias.
- b. "Haman-Purim" was een aanval op een geheel weerloos Juda, waaronder het voorgeslacht van Maria en Jozef. Maar: Ezau-Haman kon niet weten dat Esther óók tot het door hem zo gehate volk behoorde, en van haar sleutel-positie als koningin van Perzië, een door God geleid juist gebruik zou weten te maken.

2. De Messias Zelf

- a. De kindermoord door Herodes was een aanval op een groep weerlozen, waaronder (naar Herodes dacht), de pasgeboren Messias. Maar: Ezau-Herodes kon niet weten dat de ouders van Hem naar Egypte waren uitgeweken met hun Kind.
- b. De kruisiging was een aanval op de weerloze Messias, die schijnbaar zelfs geheel slaagde. Hierbij speelden de Edomitische invloeden (o.a. van de tweede Herodes) een grote rol. Maar: Ezau-Herodes II kon niet weten dat "Golgotha" hét grote heilsfeit zou worden, want *"indien zij dit geweten hadden, dan hadden zij de Heer der Heerlijkheid niet gekruisigd"*.

3. Het "nageslacht van de Messias": de Gemeente

Herodes III vervolgde de weerloze Jakobus en doodde hem. Maar: Ezau-Herodes III (en met hem alle latere vervolgers der Christenen) kon niet weten, dat "het bloed der martelaren, het zaad der kerk zou blijken te zijn".

Deze lijnen doortrekkend in de geschiedenis menen wij "Ezau's hand" vooral te mogen zien in alle pogingen in verleden en heden om:

1. De stam van de Messias zelf te treffen, aangezien ook Ezau weet dat de *"scepter van Juda niet zal wijken"*. Daar Juda volgens Jeremia 19 : 11 "aan scherven" ligt en - althans voorlopig - niet meer geheeld kan worden, is het voor de tegenstander (evenals trouwens voor ons!) ook al bijzonder moeilijk geworden "Juda" precies te onderkennen. Zouden wij misschien de verklaring van het raadsel der Joden-vervolgingen door de geschiedenis, in deze richting moeten zoeken? Zouden anti-semitische uitbarstingen wellicht herhalingen zijn

van de beide prototypen: Haman-Purim en Herodes-kinder-moord? Juist omdat de vijand het niet allemaal precies weet, neemt hij het "ruim" ...

2. Een "tegen-regering" voor te bereiden, in concurrentie met die van de ware Messias. De voorbereidingen van de Ezau-wereldregering - al vele eeuwen aan de gang - zullen tenslotte leiden tot de verschijning van de grote na-aper en concurrent van Jakob's grote Koning (Jezus bij Zijn wederkomst), namelijk de "Agag" van de eindtijd, de antichrist (de "tegengezalfde"), het beest van Openbaring 13, die zich keert tegen: de wedergekomen Messias Zelf: "*Dezen zullen oorlog voeren tegen het Lam, maar het Lam zal hen overwinnen*", zegt Openbaring 17 : 14, sprekend van het beest en zijn trawanten, én tegen: de gelovigen: "*... allen, die het beest niet aanbaden zullen gedood worden*". (Openbaring 13 : 15, zie ook Openbaring 20 : 4)
3. De Christenen te vervolgen en te doden. Hierbij kunnen wij denken aan alle Christen-vervolgingen in de historie, in het verleden, heden, en ... de toekomst. Natuurlijk is niet te bewijzen dat de typische Christen-vervolgende instanties: de Turken, de mohammedanen in het algemeen, het pausdom met zijn inquisitie, het nazisme, en het marxisme enzovoorts, iets van doen zouden hebben met "Ezau", maar in de hier ontwikkelde gedachtenlijn lijkt een verband waarschijnlijk.

"De hand op de troon des Heren"

Hierboven zijn dus de aanslagen van "Ezau" nagegaan, beraamd op het voorgeslacht van de Messias, de Messias Zelf en Zijn Nageslacht (de Gemeente). Van alle drie kan men in de Bijbel lezen dat zij rechthebbenden zijn op "de troon des Heren".

1. **Voorgeslacht Messias-Koningshuis David.** "*En Salomo zette zich op de troon des HEEREN*". (1 Kronieken 29 : 23, zie ook 1 Kronieken 28 : 5 en 2 Kronieken 13 : 8)
2. **De Messias Zelf.** "*En de Troon van God en van het Lam zal daarin zijn*". (Openbaring 22 : 3)
3. **De Gemeente, Zijn (Regerings-) Lichaam.** "*Wie overwint, hem zal ik geven met Mij te zitten op Mijn troon*". (Openbaring 3 : 21; zie over het (mede-) koningschap van de Gemeente ook: Romeinen 5 : 17; 1 Korinthe 6 : 2; 2 Timótheüs 2 : 12 enzovoorts).

Is het dan verwonderlijk dat het de grote concurrent in feite ook juist gaat om deze "Troon des Heren" te bezetten, nadat hij eerst definitief afgerekend heeft met de rechthebbenden daarop?

In dit licht wordt een tot nu toe wellicht onduidelijke tekst opeens zeer begrijpelijk, en van grote betekenis. Wanneer de eerste strijd van Israël met Amalek gevoerd is - waarnaar in

deze brochure op verscheidene plaatsen verwezen wordt - wordt de betreffende passage (Exodus 17 : 8-16) besloten met de volgende eigenaardige woorden, waarin Amalek's historische hoofddoel onthuld wordt; waarin eigenlijk "de aap uit de mouw komt": "*De (Amalek's) hand op de Troon des Heren; De Heer heeft een strijd met Amalek van geslacht tot geslacht*". Het gaat Ezau dus uiteindelijk om "de troon des Heren". Hiertegen verheft hij zijn hand. De "*hand op de Troon des Heren*" ...

Is het niet merkwaardig, dat op de plaats waar vroeger Salomo's tempel stond - dus ook in zekere zin: de "Troon des Heren"! - thans de Mohammedaanse moskee van Omar gebouwd is? Kalief Omar veroverde Jeruzalem in 637 n. Chr. en begon te bouwen aan de naar hem genoemde moskee, waarin op een inscriptie te lezen staat, dat dit gebouw voltooid werd in het mohammedaanse jaar 72. Dit wil zeggen 691 n. Chr., welk jaar viel onder de regering van Kalief Abdal Malik. M.a.w.: Omar en A. Malik bouwden een "*gruwel der verwoesting*" (Daniël 11 : 31 e. a.) op de plaats van de "Troon des Heren" What is in a name? Omar was een broer van Amalek; beiden waren kleinzoons van Ezau. (Genesis 36 : 11, 15, 16)

Door veel Bijbelbestudeerders wordt aangenomen dat de Turken (het Ottomaanse Rijk), afstammelingen zijn van Teman, Omars broer. De Turken hebben het Heilige Land vele eeuwen bezeten en voldoen dus goed aan de profetie over Edom waarin hem verweten wordt dat hij "*het land wilde bezitten*". (Ezechiël 35 : 10 en 36 : 5; zie blz. 24) Verder schijnt de familierelatie tussen Ismaël en Ezau (Genesis 36 : 3 en 28 : 9) iets te verklaren van de gemeenschappelijke religie die de Ismaëlieten en Teman's afstammelingen, aanhangen. De Islam, uitvloeisel van de erfelijke naijver van de gepasseerde eerstgeborene Ismaël ten opzichte van Izak, werd een grote concurrent van het Christelijk geloof.

Dat een deel van Edom (de Turken), gedreven door een dergelijke jaloezie ten opzicht van "Jakob", de godsdienst van "Ismaël" overnam, zou in dit licht verklaard kunnen worden. Hoewel wij Arabieren, Ismaëlieten, Turken (allen mohammedanen) zeker niet zomaar "Edom" mogen noemen, is er toch ergens wel een verband met Edom. Juist, waar genoemde groepen zich schuldig maakten aan Christenvervolgingen, en zij speciaal het Beloofde Land in hun macht hadden of trachtten te krijgen, verraden zij een Edom-trek. De kalifen Omar en A. Malik - Arabieren - belijders van de islam, beiden met onheilspellende Edomitische namen, namen het Beloofde Land in bezit en stelden ter plaatse van de "Troon des Heren", een "eredienst in overtreding" in.

Het geeft in ieder geval te denken ...

Hoofdstuk 4

Ezau's vermomming in Jakobs kleren

Over dit onderwerp is terloops al het een en ander gezegd. Ook het feit dat orthodox-Joodse bronnen blijken te geven het gevaar van dooreenhalen van Juda en Edom zeer goed te onderkennen, is daarbij een opvallend verschijnsel gebleken. Hoe de reeds meermalen aangetipte versmelting van Juda en Edom in zijn werk is gegaan, daarover zij hier nog het een en ander vermeld. Men moet voor deze feiten óók buiten-Bijbelse bronnen raadplegen, waaronder Flavius Josephus en de apocriefe Makkabeeën-boeken van groot belang zijn.

Van huis uit woonde Edom op het gebergte Se'ir, ten zuidoosten van de Dode Zee, en had behalve de steden Teman, Bozra en andere, als hoofdstad de stad Selah, hetgeen "rots" (Petra) betekent. (Voor Horieten, zie hoofdstuk 2) 1 Kronieken 18 : 13 vertelt ons dat alle Edomieten onderdanen van David werden. Deze annexatie leidde echter nog niet tot vermenging, want het volk Edom werd "koloniaal" geregeerd en bleef op zijn plaats wonen. Trouwens in 2 Kronieken 21 : 8 lezen wij, dat na de dood van Josafat, de Edomieten zich aan Juda's macht onttrokken. En hoewel koning Joram (Athalia's echtgenoot!) alle moeite deed Edom vast te houden, werd dit toch weer een zelfstandig koninkrijk.

Toen Nebukadnezar in 588 v. Chr. Juda en Benjamin in ballingschap wegvoerde, liet hij Edom ongestoord in zijn land wonen. Juda en Benjamin troffen echter in de ballingschap, die als "Babylonische" begon en als "Perzische" eindigde, in Perzië een groep Agagieten aan. Haman (en diens "clan") woonde immers als grootvizier van de Perzische koning in Susa. Als Mordechai en Esther de door deze Agagiet beraamde plannen tot uitroeiing der Joden verijdeld hebben, en deze laatsten als overwinnaars uit de strijd te voorschijn komen, dan, zo lezen we in Esther 8 : 17 "*werden velen uit de volken: Joden*". In ieder geval kwamen, hierdoor vreemde elementen in het Jodendom. Lijkt het gewaagd te veronderstellen dat ook Agagieten/Amalekieten in de Perzische gewesten, zich als "Joden" kwamen aanmelden? De laffe trek in hun volkskarakter maakt dit een aanemelijke veronderstelling. Met "Jood" te worden, ontgingen zij immers de smaad, die op hun grote voorman Haman was gevallen en die hun positie zou kunnen verslechteren. Verder zou het Jood- worden hun de gelegenheid geboden hebben hun profetisch-historische rol als infiltranten in Juda en Israël beter te kunnen spelen. Hoe dit ook zij, het eigenlijke Edom bleef in zijn land wonen, nadat het rijk Juda door Nebukadnezar in ballingschap was gevoerd.

Omstreeks 580 v. Chr. kwam onverwachts uit Arabië het volk der Nabateeërs opzetten. Dit volk stamt waarschijnlijk af van Nebajoth, de eerstgeboren zoon van Ismaël en een broer van één der vrouwen van Ezau. (Zie Genesis 25 : 13; 28 : 9; Jesaja 60 : 7; 1 Makkabeeën 5 : 25; 9 : 35) Deze Nabateeërs drongen de Edomieten uit hun land naar het Noorden, richting Judea, namen het land Edom in bezit, en maakten Selah tot hun hoofdstad. Onder hun bewind heette de stad later Petra, beroemd om zijn rode - uit de rotsen gehouwen - stenen huizen en tempels. Merkwaardig is het dat Edom, welk woord

"rood" betekent, (Genesis 25 : 30) dus vele eeuwen als hoofdstad een volkomen rode stad bewoond heeft. De Edomieten, verdreven door de Nabateeërs, kwamen terecht in het toenmaals verlaten Zuid-Judea. Toen later de Judahieten repatrieerden uit Babel, vonden zij in het zuiden van Judea (later "Idumea" genoemd) en in het gebied, waar vroeger de stam Simeon gewoond had, hun "broeders", de Edomieten ...

Dat dit tot wrijving tussen beide volken leidde, laat zich denken. Toen eeuwen daarna Juda zich onder de leiding der Makkabeeën vrij geworsteld had van de Grieks-Syrische overheersing van Antiochus Epifanes, kwam de latere Makkabeeër, Johannes Hyrcanus, die het "Edomitische minderheidsprobleem" in één klap wilde oplossen, op het onzalige idee Idumea met geweld in te lijven en Edomieten en Judahieten tot één volk te verklaren! Hyrcanus verbood de dienst van de Edomitische god Kaus (ook Kosj of Kosai genoemd) en drong hen de dienst van Jahweh op, natuurlijk tegen hun zin. Sindsdien is het buitengewoon moeilijk geworden de scheiding tussen beide volken - zo essentieel in Gods Plan met de volken - precies aan te geven: Er had veel vermenging plaats. Ook de Makkabeese familie bleef niet van Edom-smetten vrij.

In Jezus' tijd hadden de Idumeeërs via Herodes, zelf een Idumeeër, en via de Herodianen, een grote invloed op de mentaliteit in Judea. Dat de "Edom-geest" een belangrijke rol in alle intriges rond de Kruisiging gespeeld heeft, is onmiskenbaar. Hoe gemakkelijk hierdoor de situatie kan ontstaan, waarbij "Ezau" zich kon gaan voordoen als "Jakob", laat zich denken. Vandaar: *"Jakob is een rozenstruik, Ezau een doornstruik; zij zijn moeilijk uiteen te houden"*, zegt de Joodse Pentateuch. (blz. 7) De kwade plant (Ezau) lijkt dus sprekend op de goede plant (Jakob).

Hetzelfde beeld vinden wij in de gelijkenis van het onkruid en de tarwe van Mattheüs 13 : 24-43. Tussen het goede koren zaait de boze 's nachts het onkruid, en samen moeten dan onkruid en tarwe opgroeien. Pas "aan het einde dezer eeuw" komt de schifting tussen het goede en het kwade gewas. Behalve de alom bekende verklaring, die in vrijwel alle Christelijke kringen aan deze gelijkenis gegeven wordt, zouden wij mijns inziens hier óók zeker mogen denken aan een toespeling op de Ezau-infiltratie in Jakob-Israël. Niet alleen doet het "plantaardige" motief van deze gelijkenis denken aan de vergelijking van Jakob met een rozenstruik en Ezau met een doornstruik, maar ook het feit dat de overeenkomst tussen het goede en het kwade gewas zó groot is, dat men beide planten bijna niet uiteen kan houden, wekt herinneringen op aan het feit dat Jakob en Ezau tweelingen waren.

Onze Bijbel spreekt namelijk van "onkruid" zonder meer. Nu zouden er bijvoorbeeld brandnetels tussen de tarwe kunnen groeien, een willekeurig "onkruid" dus, maar niemand zal zich daarbij vergissen: het onderscheid tussen beide gewassen is te sprekend. Maar de Griekse grondtekst gebruikt - uitsluitend in deze gelijkenis, en verder nergens in de Bijbel - het woord "zizanion", dat niet zomaar "onkruid" betekent, maar een wel zeer speciaal soort: namelijk "dolik" of "zwartkoren". Het *"Nieuwe Woordenboek voor de Nederlandse Taal"* van Dr. Kruijskamp en Dr. de Tollenaere, geeft als definitie van "zwartkoren" (dolik): *"Het zaad van deze half-parasitische plant lijkt veel op tarwekorrels, en bederft het graan, als het meegemalen wordt"*.

In *Het Stenen Koninkrijk*, 14e Jaargang, blz. 167, schrijft Van der Vecht: "*Zizanion*" *vertoont grote overeenkomst met het goede graan, het is bedwelmend, en kan, indien vermengd met het graan, daaraan zijn schadelijke eigenschappen mededelen*". Duidelijker beeld van het achterbakse, parasitische, 5e-colonne-achtige van Ezau, en van zijn vermomming in Jakob's kleren, kan men zich nauwelijks denken!

De verklaring van de gelijkenis noemt het graan: "de kinderen van het Koninkrijk". Welnu: het "Koninkrijk" is immers in feite: Israël. Het onkruid (het zwartkoren) stelt volgens dezelfde verklaring voor: "de kinderen van den boze", een uitdrukking, die doet denken aan "de synagoge des satans", van Openbaring 3 : 9, toegepast op "*Joden, die zeggen, dat ze Joden zijn, maar het niet zijn*". Ook via deze tekst voert het spoor van het "zizanion" weer in de richting Ezau. Zoals Jakob zich bij Izak's vader-zegen vermomde als Ezau, en aldus het eerstgeboorterecht aan zich trok, zo zijn er vele aanwijzingen dat Ezau later deze "travestie-methode" van zijn broer heeft overgenomen, om het verlorene met list terug te winnen.

De Antichrist

Zoals bekend verwachten andere eschatologische richtingen (o.a. de Maranatha-beweging van Joh. de Heer), dat de "Antichrist een Jood zal zijn". Men baseert dit dan o.a. op Johannes 5 : 43. Daar zegt Jezus dat Hij komt in de naam Zijns Vaders, en dat toch de Joden Hem niet aanvaarden, maar ... "*indien een ander komt in zijn eigen naam, dien zult ge aannemen*". De redenering is dan verder zó, dat iemand, die door de Joden aanvaard wordt als Messias, ook alléén maar een Jood kan zijn, want de Joden weten immers beter dan wie ook dat de Messias uit de stam Juda zal voortkomen. Men houdt echter in deze redenering, die op zichzelf zeer leerzaam en in zekere zin juist is, geen rekening met de mogelijkheid dat iemand zou kunnen zeggen een Jood te zijn (lees: Judahiet), maar het niet werkelijk is. (Denk hierbij aan de in dit verband aangehaalde teksten Openbaring 2 : 9 en 3 : 9.)

Toch kan de visie van de Maranatha-beweging ons op een spoor brengen. Is het, gezien de vermenging Juda-Edom en gezien het feit dat beide "planten" zo moeilijk uit elkaar te houden zijn, niet voor de hand liggend om te denken aan een antichrist, die zegt Jood te zijn, het niet is, maar een "synagoge des satans" is? Iemand die zegt een rozenstruik te zijn, maar een doornstruik is. Iemand die zegt de grote Jakob-Juda-David te zijn, maar in feite de grote Ezau-Amalek-Agag van de eindtijd is. Iemand die zegt "tarwe" te zijn, maar "dolik" is. Iemand die zegt voort te komen uit de hoofdlijn van Izak's eerstgeborene, maar verzwijgt dat zijn voorvader (Ezau) indertijd reeds zijn eerstgeboorterecht voor een schotel linzen verkocht en dit recht later, ondanks al zijn pogingen, niet heeft teruggekregen, "*hoewel hij het onder tranen zocht ...*" (Hebreeën 12 : 17) iemand die "*twee horens heeft als het Lam*", maar spreekt "*als de draak*". (Openbaring 13 : 11) Dit laatste dan als tegenhanger van Genesis 27 : 22, 23: "*De stem is Jakobs stem, maar de handen zijn Ezau's handen*" ...

Ezau wil niet alleen het koningschap, maar ook: Het Heilige Land

Op blz. 3 vermeldden we reeds dat Ezau ook de stoffelijke zijde van zijn verloren eerstgeboorterecht tracht "terug" te winnen. Het meest tastbare gedeelte van deze stoffelijke zijde van het eerstgeboorterecht is: het Beloofde Land. De onderstaande teksten laten omtrent Ezau's begeerte naar dít land, het "Sieraadland", geen enkele twijfel:

"Omdat gij (Edom) gezegd hebt: Die beide volken en landen (Israël en Juda) zullen mij toebehoren; wij nemen ze in bezit - hoewel de Here daar was - daarom, zo zegt de Here, ... zal Ik van u een woestenij maken". (Ezechiël 35 : 10, 14)

"Edom, die met hartgrondige vreugde en diepe minachting, Mijn land voor zichzelf ten erfdeel had bestemd ..." (Ezechiël 36 : 5)

"Ezau" schijnt te weten dat het bezit van het Beloofde Land uiteindelijk zal moeten leiden tot ... wereldheerschappij. Ook hij weet dat vanuit het centrale land van de aarde, ("de navel der aarde") ééns de gehele wereld geregeerd zal worden. *"Vanuit Sion zal de wet uitgaan"*. Daarom tracht Ezau onder een schuilnaam Sion in bezit te nemen, en daar zijn "zizanion" te zaaien.

In een in 1884 uitgegeven *Nederlandse Bijbelse Atlas*, van Dr. H. Oort, staat op blz, 11 te lezen: *"Het is altijd onmogelijk geweest te bepalen, waar de Israëlitische bevolking ophield, en de Edomitische begon, daar de stam van Juda grotendeels van Edomitische afkomst was."* Dit laatste lijkt mij wel een zeer krasse uitspraak, ook al is deze afkomstig uit geheel neutrale bron. Maar in ieder geval geeft zij steun aan de mogelijkheid dat iemand zich als "Joodse Messias" zou kunnen opwerpen, maar in feite een Edomiet-Amalekiet zou zijn. Bovendien: indien God Zich een volk (Israël) uitverkoren heeft, om daardoor Zijn heilrijke daden te doen uitvoeren, ligt het dán voor de hand dat Gods grootste aardse tegenstander van alle tijden, het beest, de antichrist, uitgerekend uit dat uitverkoren volk zou voortkomen? Neen, deze figuur komt mijns inziens noch uit Juda, noch uit Israël. Maar alles wijst in de richting ... Ezau-Amalek-Agag.

Jezus is hoger dan Agag: het beest

De wonderlijke figuur Bileam, de gehuurde vervloeker-in-spé van Israël, heeft in Numeri 23 en 24 dingen geprofeteerd die buitengewoon belangrijk en vér-dragend zijn: hij ziet Israël in zijn meest ideale eindbestemming, waarvan wij de volledige vervulling pas bij en na de wederkomst mogen verwachten. Daarom is hetgeen hij over andere volken zegt, ook van groot belang. Over de lijn Ezau-Amalek-Agag zegt hij o.a. dit: Numeri 24 : 20: *"Eerste der volken is Amalek, maar zijn einde zal ondergang zijn"*. Hieruit blijkt opnieuw dat Amalek Israëls HOOFDVIJAND zal zijn tot het einde. (*"van geslacht tot geslacht"*).

In ditzelfde verband leze men Bileams uitspraak: (Numeri 24 : 7): *"Hoger dan Agag is (Israëls) Koning"*. (Leidse Vertaling) Reeds de eerste Agag, de koning van Amalek, die ons bekend is uit 1 Samuël 15, moet een indrukwekkende figuur geweest zijn. Flavius

Josephus schrijft in "*Joodse Oudheden*" (boek 6, hoofdstuk 8), dat Saul na zijn overwinning op Amalek ook "de koning Agag gevangen nam, en hij besloot deze maar in leven te laten, mits de ongewone grootte en schoonheid "zijns lichaams". Dit was immers tegen Gods bevel, maar ... "*Saul zag meer op zijn schone gestalte dan op Gods bevel*". Reeds deze Agag was een "waardige" voorganger van het beest van Openbaring 13 : 3. "*... de gehele aarde ging het eest met verbazing achterna ... Wie is gelijk aan het beest?*" Ook denkt men onwillekeurig aan Paulus' beschrijving van de antichrist in 2 Thessalonicenzen 2 : 8 e.v., waar deze figuur allerlei verbazingwekkende en verlokkenende eigenschappen worden toegeschreven. De door Bileam genoemde "Agag" (Numeri 24 : 7) doelt kennelijk niet alleen op de vijand van Saul en Samuël.

Juist omdat uit alles blijkt dat Bileam's profetieën zo bijzonder ver-reikend zijn, mogen wij mijns inziens de vervulling van deze profetie ook in een zo "weids" mogelijk perspectief verwachten. Dan moeten wij ons niet tevreden stellen met een vervulling hiervan te zien in de geschiedenis van de strijd tussen Saul en Agag, de koning van Amalek, zoals in 1 Samuël 15 beschreven. Dit kan slechts een vóórvulling zijn. Neen, dan moeten wij bij "Jakobs Koning" niet denken aan Saul, maar aan "Jakobs Grootste Koning": Jezus Christus bij Zijn wederkomst, wanneer Hij Zijn Koningschap aanvaardt, zoals Hij dit in Handelingen 1 al in bedekte termen aan zijn "elf Galilese mannen" had aangekondigd! En indien het dan - zoals Bileam bedoelt te zeggen - een bewijs van de grootheid van Israël is, dat diens Koning (Jezus Christus na de wederkomst) BOVEN AGAG VERHEVEN IS, dan kan hieruit maar één gevolgtrekking gemaakt worden: Deze "Agag", moet dan wel de grootste geest onder de menselijke heersers van alle tijden zijn, wanneer het zelfs voor Jezus een eer is, boven hém verheven te zijn!

En als we ons dan nog de teksten herinneren, waaruit blijkt dat de strijd met Amalek zal gaan van geslacht tot geslacht, dat Amalek het eerste der volken zal zijn, maar aan het einde zal ondergaan, en dat "*het einde dezer eeuw Ezau zal zijn*"; dan kunnen wij ook langs deze weg tot maar één conclusie komen: de "mens der zonde", de "antichrist", de grote wereld-dictator, door zovele Christenen alle eeuwen verwacht, vlak vóór de Wederkomst van Jezus Christus, kan niemand anders zijn dan de grote eindtijd-Agag, waarin alle kwaad tenslotte zal culminereren.

Hoofdstuk 5

De strijd met Ezau is "eeuwig"

Enkele teksten ter staving van deze, ook in de Joodse gedachtengang, sterk levende mening:

"Het einde dezer eeuw is Ezau ..." (IV Ezra 6 : 7)

"Ezau, het volk, waarop God in eeuwigheid toorn". (Maleachi 1 : 4)

"De Heer heeft een strijd met Amalek van geslacht tot geslacht". (Exodus 17 : 16)

Dat de strijd door God dus "voor eeuwig" (de eeuw uit: tot aan de wederkomst) gevoerd wordt, blijkt voldoende uit bovenstaande teksten. Dat "Ezau" zelf, van zijn kant, de strijd echter óók als "eeuwig" ziet, wordt duidelijk uit hetgeen hier volgt:

"Omdat gij (Ezau) een eeuwige vijandschap (tegen Israël) gekoesterd hebt ..." (Ezechiël 35 : 5)

"Omdat Ezau's toorn eeuwig verscheurt, en hij zijn gramschap voor immer blijft koesteren ..." (Amos 1 : 11)

Daniël 7 en 8; 2 Thessalonicenzen 2 en Openbaring 13 en 19, enzovoorts, laten er geen twijfel aan bestaan dat de wereldheerser, antichrist, het beest, of hoe wij deze figuur ook noemen willen, door Jezus Zelf bij Zijn wederkomst onttroond en vernietigd zal worden. De beide wereldregeringen, de kwade en de goede, sluiten m.a.w. onmiddellijk op elkaar aan; zij zitten elkaar als het ware "op-de-hielen". Juist dit laatste kenmerk brengt het beest, de antichrist, in verband met Ezau, getuige de volgende teksten:

"En daarna kwam zijn broeder te voorschijn, wiens hand Ezau's hiel vasthield, en hij noemde hem Jakob". (Genesis 25 : 26)

Dit schijnbaar onbetekenende voorval wordt in dit licht van wereldomvattende waarde en betekenis. Het beeldt een groot gebeuren in de eindtijd af: Zie hiervoor het apocriefe boek IV Ezra 6 : 7 e.v.

*"... wanneer zal het einde des vorige en het begin des volgenden tijds zijn?
... zo hield de hand Jakobs van het begin de verzenen (hiel) van Ezau: Want het einde dezer eeuw is Ezau, en het begin der volgende is: Jakob."*

Zoals wij dus al zagen: de strijd tussen de beide broers zal duren: "de eeuw uit", ... "eeuwig". Een "eeuwige vijandschap" ... Het antichristelijke rijk onder de grote super-Ezau-Agag wordt, aan het einde van "deze" eeuw, dus "op-de-hielen" gevolgd door het 1000-jarig Rijk van de Grote Jakob: Jezus Christus bij Zijn wederkomst.

Aan het einde van de "eeuw", die bij de geboorte van Jezus eindigde, zagen wij reeds een voorafschaduwende vervulling van de geladen profetie van IV Ezra: *"Het einde dezer eeuw is Ezau (Herodes), het begin van de volgende is Jakob"*. (Jezus, bij Zijn eerste komst).

God "komt uit Edom"

Het hiervolgende Edom-kenmerk is voor schrijver dezes nog geheel een raadsel. Uit verschillende teksten zou men namelijk kunnen opmaken dat de Here God, in dagen van spanning en gevaar voor Israël, in verleden en toekomst, Zich in Edom bevindt.

"Here, toen Gij uittoogt uit Seïr, toen Gij voortschreedt uit de velden van Edom".
(Richteren 5 : 4)

"De Here is gekomen van Sinai en over hen opgegaan uit Seïr. Hij is in lichtglans verschenen van het gebergte Paran". (Deuteronomium 33 : 2)

"God komt van Teman, en de Heilige van het gebergte Paran". (Habakuk 3 : 3)

"Wie is het, die van Edom komt, in helrode kleren van Bozra? IK ben het ...".
(Jesaja 63 : 1) Verg. deze gehele passage met Openbaring 19 : 11-16.

Bozra, Teman, en Seïr zijn plaatsen of streken in Edom. Paran (Genesis 21 : 21) is de woestijn op het Sinaï-schiereiland, waar Ismaël opgroeide, na de vlucht met zijn moeder Hagar.

De "Wijzen" van Edom

Hoewel niet als enig heiden-volk, wordt Edom in de Bijbel méérmalen vermeld in verband met het begrip: "wijsheid".

"Is er geen wijsheid meer in Teman, ... is hun wijsheid verdwenen?" (Jeremia 49 : 7)

"Zal Ik teniet doen... de Wijzen van Edom". (Obadja 8)

Ook Haman, de Agagiet-Amalekiet blijkt in Perzië zijn eigen privé "wijzen" te hebben, die hij volgens Esther 6 : 13 raadpleegde, juist met betrekking tot zijn boze plannen tegen Mordechai en de Joden. Deze "wijzen" zullen ongetwijfeld stamgenoten van Haman geweest zijn. Wanneer wij verder in Esther 6 lezen wat deze wijzen Haman voor raad geven, dan krijgen wij wel de indruk dat dit advies gebaseerd is op oude ervaringen met Israël en Israëls God, die de voorouders dezer wijzen wellicht gehad hebben. Kende Amalek Israël alreeds niet van de tijd van de Exodus? Haman's en Mordechai's respectievelijke volken moeten "oude kennissen" geweest zijn. De juistheid van inzicht van Haman's wijzen, getuige hun advies, is merkwaardig. Haman's "eigen" wijzen waren niet eigenwijs! Zij wisten kennelijk meer van Israël en diens goddelijke bestemming af, dan de hen omringende Perzen.

Een andere toespeling op het verband tussen "wijsheid" en "Edom" vinden wij in het boek Job. Job zelf, ongetwijfeld een wijs man, woonde in een Edomitische sfeer en omgeving: het land Uz. Dat dit land Uz beslist iets van doen had met Edom, blijkt wel uit:

"... gij, dochter van Edom, gij, die woont in het land Uz". (Klaagliederen 4 : 21)

Elsevier's Bijbel-Encyclopedie zegt op blz. 169: "Uz, ten oosten van Edom, een oord vol wijsheid", en verwijst hierbij ook naar 1 Koningen 4 : 30, waar wij lezen dat Salomo's wijsheid groter was dan die van allen "uit het Oosten". Wanneer wij in de Bijbel lezen over "het Oosten" behoeven wij namelijk niet steeds aan Babel en Assur (pal-Oost) te denken. De verbindingswegen met Mesopotamië liepen namelijk via Syrië, zodat Babel in het Oude Testament, wel (Jeremia 4 : 6) de "vijand uit het Noorden" genoemd wordt. De Babyloniërs konden namelijk alleen Palestina bereiken via het Noordelijk gelegen Syrië. De Syrische woestijn ([denk aan het huidige Rutbah Wells, waar in 1935, onze "Uiver" verongelukte](#)), was en is voor karavanen en legers als rechtstreekse verbinding tussen Palestina en Mesopotamië niet te gebruiken. De volgende teksten spreken alle over de "stammen uit het Oosten". Wanneer men deze in zijn verband leest, ziet men, dat hier beslist gedacht is aan de omgeving van Edom, en niet aan Mesopotamië. Richteren 6 : 3, 33; 7 : 12; 8 : 10; 8 : 11; Ezechiël 25 : 10. Zeer duidelijk is Job 1 : 3. Daar staat dat Job "in het Oosten" woonde terwijl wij weten dat het hier het land Uz betreft.

De vraag lijkt gewettigd of misschien "de wijzen uit het Oosten" ook uit "het land Uz" gekomen zouden zijn, dat in Christus' tijd bewoond werd door de Ismaëlitische stam; de Nabateërs! De persoon Uz, naar wie dit land genoemd is, vinden wij in Genesis 36 : 28. Uz was een afstammeling van Seïr, de stamvader der Horieten, het geheimzinnige volk, dat door de Edomieten verdreven werd, zoals Israël de Kanaänieten verdreef. De aardrijkskundige namen Seïr en Uz werden kennelijk door de Edomieten overgenomen, ook nadat de Horieten verdreven waren. Zij woonden in de rotskloven van Seïr, (vergelijk Job 30 : 6, 7; Obadja 3; Jeremia 49 : 16) vóór de Edomieten. (Zie hoofdstuk 2)

Van groot belang in ons betoog is het feit, dat Timna, de bijvrouw van Ezau's eerstgeborene, Elifaz, en moeder van Amalek, een Horitische was. In deze om zijn wijsheid bekende streek Uz, in het "Oosten", in een Horitische-Edomitische sfeer, leefde Job. Job's eerste vriend, ook al een "wijze", zoals uit het verhaal blijkt, heette Elifaz, de Temaniet, een naamcombinatie die, gezien Genesis 36 : 11, sterk aan Ezau en diens nakomelingen doen denken. Het is moeilijk te verklaren, waarom Job en Elifaz vrijwel de enige positieve uitzonderingen zijn in de Bijbel, onder al het negatieve dat er in Gods Woord over Edom gezegd wordt. Wel mogen wij dus zeggen dat het begrip wijsheid", zowel in negatieve, als bij uitzondering in positieve zin, bij Edom behoort. Wellicht mogen wij denken aan een tegenstelling met Israël. Behalve Salomo worden weinig belangrijke Israëlieten wijs genoemd. Integendeel, zouden wij bijna kunnen zeggen!

"De koningen van het Huis Israël zijn waarlijk genadige koningen ..." zegt koning Benhadad van Syrië in 1 Koningen 20 : 31 over de domme en naïeve "goedigheid" van Achab. *"Vreemden hebben Efraïms kracht verteerd, maar hij beseft het niet ... Zelfs ligt grijsheid over hem gesprenkeld, maar hij beseft het niet. Efraïm is geworden als een*

onnozele duif zonder verstand". (Hosea 7 : 9, 11) Daartegenover staat de "wijsheid van Edom". Edom streeft sinds eeuwen naar de wereldheerschappij. Edom heeft "visie", Edom heeft geduld; Edom voert een zeer knappe politiek op de lange termijn. Edom wéét, waarvoor hij strijdt. Ezau is ... geniaal. Hij zal eens opleveren het meest geniale brein van alle tijden: de wereldheerser van Openbaring 13, wiens getal 666 symboliseert: het toppunt van menselijk kunnen: "het getal van de Mens". (Zie blz. 39) Dit getal symboliseert tevens "het einde dezer eeuw", het einde van 6.000 jaar geschiedenis van Adams nakomelingen. En wij weten dat het einde dezer eeuw immers Ezau is. Ezau's wijsheid is de door de satan hóóg-opgevoerde menselijke genialiteit.

Daartegenover kan Jakob slechts stellen die wijsheid waarvoor geen genialiteit nodig is, maar wel: kinderlijk geloof! "*De vreze des Heren: dát is wijsheid.*" (Spreuken 9 : 10) "*Onderhoudt dan naarstig Mijn geboden, dan zal, uw wijsheid in de ogen der volken zijn ... deze zullen zeggen: dit grote volk is een wijze en verstandige natie.*" (Deuteronomium 4 : 6) Hoe actueel is daarom de noodzakelijkheid van "Jakob's" bekering tot deze "Vreze des Heren" ...

Opnieuw een Joodse "toetsing"

Wij zijn in onze gevolgtrekkingen nu zo ver gekomen, dat het wellicht goed is om nogmaals een Joodse bron te raadplegen. Thans willen wij hieronder enkele aanhalingen laten volgen uit "*De Bijbel als Schepping*", door Prof. F. Weinreb. Hoewel dit boek zich beslist niet bezig houdt met toekomstverwachting - dit eerder zelfs afwijst - bevat het toch een aantal oude Joodse wijsheden en tradities, die voor ons doel steunegend kunnen zijn.

Blz. 363. "Rebekka wist, dat de voortsnellende Ezau weer de slang was".

Blz, 320. "De slang doet zich als Messias voor".

Blz. 99. "Dat is de list van de slang, dat zij de Verlosser voorstelt."

Blz. 456. "De slang brengt dus aan het einde van de 6e dag de dood."

Blz. 321. "Als een wereld eindigt, treedt in het wezenlijke het getal 6 op".
Vergelijk met dit alles: "*Het einde dezer eeuw is Ezau ...*". (IV Ezra 6 : 9)

Blz. 305 "Jakob schenkt Ezau de gehele tijd van deze wereld".

Blz. 321. "Ieder einde is getekend door het einde van de 6e dag, met het nemen van (de verboden vrucht van) de Boom der kennis".

Blz. 361. "De Boom der kennis is Ezau, de Boom des levens is Jakob".

Blz. 208. "De tweeheid: "Boom des levens" - "Boom der kennis" komt overeen met de tweeheid: Jakob - Ezau".

- Blz. 355. "Ezau is de ontwikkeling, die verschijnt op haar verste punt".
- Blz. 367. "Ezau is de uitdrukking van deze krachten der materiële ontwikkeling".
(Technocratie)
- Blz. 370. "Tragisch is het verlangen van Ezau naar (goddelijke) zegen, terwijl hij juist voor de krachten der aarde had gekozen".
- Blz. 321. "Een oude traditie luidt, dat de wereld 6.000 jaar zal bestaan, en dan zal de Messias komen, en de wereld leiden in de 7e dag.

De ons inmiddels bekend geworden gedachtengang vinden wij in bovenstaande citaten terug: "Ezau" is de valse Messias, die staat in het teken van de slang ("synagoge des satans"; Openbaring 3 : 9) vermomd als ware Messias, bereikt het toppunt van materialistische kennis en treedt op aan het einde en de ondergang van de zesde dag", ("deze eeuw") en wordt in de volgende eeuw (de 7e dag) opgevolgd door de ware Messias.

Hoofdstuk 6

Het is wellicht niet overbodig op deze plaats te waarschuwen voor een neiging tot heksenjagerij, die door de wetenschap dat Amalek onder "Jakob" overal zijn infiltranten heeft, zou kunnen opkomen. Het is namelijk goed te weten, dat dit alles zo is, maar men moet er voor waken zélf de amateur-detective te gaan spelen en zelf te trachten de "Amalekieten" onder Christendom, Jodendom, Israël-volken en staatslieden aan te wijzen. De travestie is zo geniaal opgezet, dat wij ons als "gewone mensen" niet behoeven te verbeelden de Ezau's in Jakobs kleren te kunnen ontmaskeren, temeer daar het immers Ezau-Amalek's tactiek is achter de schermen te blijven en anderen voor zich te laten vechten. Deze "anderen" zullen wij ongetwijfeld wel eens tegenkomen ... bijvoorbeeld wanneer zij rookbommen naar de Gouden Koets gooien en "republiek" roepen! Maar daarmee hebben wij het ware "Ezau-zizanion" niet ontdekt, dat wel zorgt zelf buiten schot te blijven en de schuld op een ander te doen neerkomen.

Jezus Zelf waarschuwt ons ook tegen het eigenmachtig uittrekken van het zizanion-onkruid en wel in Mattheüs 13 : 28 en 29.

"Wilt Gij, dan, dat wij het zizanion bijeenhalen? Hij zeide: Neen, want bij het bijeenhalen van het onkruid zoudt gij tevens het koren kunnen uittrekken. Laat beide samen opgroeien tot den oogst."

Het zizanion lijkt immers zo sprekend op het goede koren, dat het voor ons ondoenlijk is zonder de goeden te schaden, het Amalek-kruid weg te wieden. Doet men dit toch, dan zal men spoedig onschuldigen gaan belasteren en daarmee speelt men "Amalek" juist in de kaart! Er is een betere methode: In ons gebed de Heer eraan herinneren, dat HIJ het is, die "een strijd heeft tegen Amalek van geslacht tot geslacht", omdat er "een hand" is opgeheven tegen de Troon des Heren! Aan het "einde dezer eeuw" zal Hij het Ezau-zizanion aanwijzen en oogsten tussen de Jakob-halmen uit.

Aansluitend op hetgeen hierover op blz. 22 wordt meegedeeld, zij hier nog vermeld, dat het goede koren en de dolik zich tenslotte toch van elkaar zullen onderscheiden. Wanneer beide soorten koren tot rijpheid zijn gekomen, blijft de dolik-halm, (Ezau) rechtop staan, maar de halm van het goede koren buigt zijn top. Israël's kinderen zullen zich aan het einde voor God buigen in ootmoed en zo hun uitredding in ontvangst nemen uit Gods hand. En zo zullen zij zich onderscheiden van Ezau's kinderen, die immers juist vlak vóór de "oogst", aan het einde dezer eeuw, in het zenith van hun macht gekomen zijn. Zij zullen zich niet buigen. Zo zien wij dus dat wij, achteraf bekeken, wanneer we beider einde gezien hebben, wellicht over bepaalde personen mogen vaststellen of zij tot Jakob of tot Ezau behoord hebben. In het heden is dat absoluut onmogelijk. In het verleden: zeer moeilijk.

Desalniettemin zou ik enkele figuren uit de historie, van wie thans niemand met zekerheid hun werkelijke afstamming kan vaststellen, in het licht van de tegenstelling Ezau-Jakob, (de sprekend op elkaar lijkende, maar elkaar ten dode bestrijdende, tweelingbroers) eens willen nagaan.

Antiochus Epifanes

Na de Babylonische overheersing (539 v. Chr.) kwam het rijk Juda onder Perzische heerschappij. Vervolgens werd Juda een deel van het Macedonische wereldrijk van Alexander de Grote, wiens veroverd gebied, na zijn vroegtijdige dood, onder zijn vier generaals verdeeld werd. Juda komt uiteindelijk onder supervisie van het Syrische deel van Alexander's gebied, bestuurd door het koningshuis der Seleuciden, genoemd naar de eerste koning, Alexanders' generaal, [Seleucus I](#). Diens latere nazaat in rechte lijn, Antiochus Epifanes, ontpopte zich als één der ergste vijanden van Israëls God, toen hij de "Joodse natie", omstreeks 165 v. Chr., het Hellenisme, (de Griekse denkwereld) met geweld wilde opdringen en hiertoe Jeruzalem veroverde en de tempel ontheiligde, door er een zwijn te offeren ... Deze gebeurtenis, door de profeet Daniel honderden jaren te voren uitvoerig voorspeld en beschreven als de "*gruwel der verwoesting*" en de "*eredienst in overtreding*", (Daniël 8 : 11, 12; 9 : 27; 11 : 31; 1 Makkabeeën 1 : 58), zette Judas Makkabeüs en zijn broers aan tot de succesvolle opstand tegen de Syrische overheersing, met als gevolg een "revival" van het Joods geloof in de God van Israël.

Deze figuur, Antiochus Epifanes, past mijns inziens ergens zeer goed in de Ezau-lijn, al is het volledige bewijs hiervoor niet te leveren. De meeste uitleggers van Daniel gaan er van uit, dat met de figuur van de "*kleine hoorn*" (Daniël 8 : 9 e.v.), en met de "*koning van het Noorden*" (Daniël 11 vanaf vers 21) in eerste instantie Antiochus Epifanes wordt bedoeld. Dat echter door Daniel, over het hoofd van Antiochus Epifanes heen, een nog veel grotere en bozere eindtijd-figuur gezien is, lijdt geen twijfel. (Zie hiervoor Daniël 8 : 17, 19 "*de tijd van het einde*"; Daniël 8 : 26 "*de verre toekomst*", en Daniël 11 : 40 "*de eindtijd*" ...)

Antiochus Epifanes is in sterke mate de voorafschaduwing van de antichrist, het beest, van Openbaring 13. Dat wij hierom een verband met de Ezau-lijn trachten te leggen, zal niemand verwonderen, die de vorige hoofdstukken gelezen heeft. En dat deze veronderstelling niet zó ver gezocht is als het lijkt, bewijst de Joodse traditie. (Zie hoofdstuk 1 commentaren op de Pentateuch). Dit commentaar zegt, naar aanleiding van Daniël 8 : 10, waar geprofeteerd wordt over de persoon die later Antiochus Epifanes zou blijken te zijn: "*AMALEK werd groot en machtig in de hemel*". Was Antiochus "gruwel der verwoesting", de ontheiliging van Gods Tempel, niet een treffend voorbeeld van een opgeheven "hand op de Troon des Heren"?

Over de overeenkomst in wijze van sterven met de Edomiet Herodes Agrippa I (vergelijk 2 Makkabeeën 9 met Handelingen 12 : 23) werd op blz. 17 reeds het een en ander meegedeeld.

Het boekje van C. F. Parker "*A Short Study of Esau-Edom in Jewry*", waaruit verschillende gegevens in dit boekje afkomstig zijn, vermeldt op blz. 25 ook een gedachte van de schrijver, waaruit blijkt dat hij geïntrigeerd is door de overeenkomst in gedrag tussen Antiochus en de Edomieten, hoewel hij niet zó ver gaat Antiochus werkelijk een Edomiet te noemen. Hoe het ook zij, wanneer wij dus een verband leggen tussen de lijn Ezau-Amalek en Antiochus Epifanes, zijn we in goed gezelschap.

Macedonië

Weten wij iets van de afkomst van deze "voorafschaduwende antichrist", wiens naam letterlijk betekent: "de (goddelijk-) stralende Tegenstander"? Hij werd in Syrië geboren, in Antiochië, maar, zoals wij weten, het Seleucidische koningshuis, waaruit hij de 8e heerser over Syrië was, had zijn oorsprong in Macedonië, waar Seleucus I, omstreeks 350 v. Chr, de stamvader van dit geslacht, geboren werd in het dorp [Europos](#), iets ten Noorden van het huidige Saloniki (Thessalonica).

Was er in die tijd in Macedonië wellicht een Amalekietische of Edomitische nederzetting? Een blik op een kaart van oud-Griekenland in de "*Atlas Anti-quus*" van Justus Perthes (Gotha), leert ons, dat iets ten noorden van Europos, aan de huidige rivier de Vardar, een plaats lag, "Idomene" geheten, welke naam associaties opwekt met "Idumea" (Edom). Op dezelfde kaart vinden wij, een 100 km ten zuiden van de plaats, waar thans Belgrado ligt, een stad genaamd "Idimum". Zou een en ander wijzen op de aanwezigheid van Edomieten in Macedonië?

De Agagiet-Amalekiet Haman, die ± 150 jaar eerder leefde dan Seleucus I, wordt in het apocriefe boek "Aanhangsel aan het boek Esther" 16 : 10, genoemd als te zijn afkomstig uit ... Macedonië! Paulus werd het in Macedonië (Filippi en Thessalonica), volgens Handelingen 16 : 19 e.v.; 17 : 5 e.v., zeer moeilijk gemaakt, ook en vooral van de zijde der Joden, onder wie wij, in die tijd zeker, de door Hyrcanus tot "Joden" gebombardeerde Edomieten in de diaspora mogen rekenen. En om nu nog een verre sprong naar onze eigen tijd te nemen: Mustafa Kemal Pasja (Atatürk), de grote "hervormer" van Turkije, die dit land na de eerste wereldoorlog tot een min of meer moderne mogendheid omvormde, en onder wiens leiding er 1 à 2.000.000 Christenen in Armenië werden vermoord, was een man geboren in Saloniki, Macedonië, en van Joodse afkomst! Dat wij hier voor "Joods" rustig "Edomitisch" mogen lezen, bewijst mijns inziens overduidelijk het gedrag van deze man, die massamoord pleegde op een groep mensen die ook rechthebbenden waren op de "Troon des Heren".

Over Kemal Pasja en zijn afkomst wordt in het volgende hoofdstuk het een en ander meegedeeld. Daarin zal tevens blijken dat Thessalonica, de Macedonische hoofdstad, tweemaal het broeinest geweest is van een gevaarlijke Joodse Messias, aan welk begrip wij in ons betoog immers het Ezau-element verbinden. Door dit alles wordt een nieuwe nadruk gelegd op Macedonië als mogelijke woonplaats van een deel van Edom-Amalek. Dit alles vormt een aanwijzing (geen bewijs), dat de "goddelijk-stralende tegenstander", Antiochus Epifanes (het woord "satan" betekent ook: "tegenstander"), vanwege zijn Macedonische afkomst, wel eens Amalekitisch bloed in de aderen kon hebben gehad, hetgeen men van de "voorafschaduwende antichrist" ook zou mogen verwachten.

Zoals de Joden het Purim-feest vieren naar aanleiding van Juda's redding uit de hand van Haman, zo viert men thans nog steeds het Chanoeka-feest, ter ere van de overwinning der [Makkabeeën](#), die de Joden redden uit de hand van de "stralende tegenstander": Antiochus Epifanes, wiens aanslagen op het volk Juda immers ook een rechtstreekse bedreiging inhielden tegen het voorgeslacht van Jezus Christus. Wellicht weerspiegelen

deze beide feesten: de "strijd met Amalek van geslacht tot geslacht", die de Heer voert voor Israël en Juda.

Ezau's wraak ...

Door de overwinning der Makkabeeën was het Hellenisme, de Grieks-heidense "culturele" denkwereld, door Antiochus zo gepropageerd, voorlopig geen bedreiging voor Juda's zuivere Bijbelgeloof. "Ezau" scheen verslagen ... Het verdere verloop van de historie bewijst echter wel hoe gemakkelijk "succes" verslappend werkt en hoe geraffineerd de Ezau-vijandschap waakzaam blijft en op het juiste moment een nieuwe kans grijpt.

De aanval van buiten af op het Hebreeuwse denken met het door Ezau gehanteerde wapen van het Hellenisme, was mislukt. Maar spoedig schakelde de vijand over op zijn tweede methode: infiltratie van binnen-uit. En de schuld van dit alles lag, helaas, bij een vooraanstaande Leviet, ook een Makkabeeër, maar één uit de "verslappings-periode". Wij hebben in deze brochure al meermalen vermeld, dat 40 jaar na het verslaan van Antiochus Epifanes, de Makkabeeër, Johannes Hyrcanus, de Edomieten inlijfde bij Juda, en hen dwong zich te besnijden en het Joodse geloof te omhelzen. De Edomieten werden "Joden". Hun god Kaus werd (tijdelijk?) op stal gezet ... (zie blz. 22). Het blijft echter de vraag of een "nationale luchtvorst" zich op een dergelijke on-geestelijke wijze op stal laat zetten!

Al spoedig maakte de Edomiet Herodes zich van de macht meester, trouwde hiertoe eerst de kleindochter van Hyrcanus, Mariamne, en moordde daarna haar en de gehele priesterfamilie uit. De Edomiet werd "koning der Joden" en bouwde om zich heen een hele Messiaanse verering op. Met hem, en met de Edomitische invloeden in Juda, deed het valse Judaïsme zijn intrede. Het is trouwens begrijpelijk dat diegenen die gedwongen een geloof aanvaardden, ook het minst zuiver in de leer zijn, spoedig met ketterijen zullen aankomen en alle kansen zullen aangrijpen dit geloof te bestrijden, te bederven, of met invloeden van hun oude god te besmetten. In dit licht kan men het ontstaan der Herodianen zien, maar ook dat van de Sadduceeën, uit wier midden de hogepriesters Annas en Kajafas, door Herodes aangesteld, afkomstig waren.

Kunnen wij de Farizeeën toch nog altijd beschouwen als degenen die althans vasthielden aan het Oude Testament (ondanks al hun bijgemaakte en verstikkende "tradities"), de Sadduceeën, die niet in de opstanding der doden, noch in engelen of duivelen geloofden, en aannamen dat "God noch goed, noch kwaad doet", werden de leiders van het Sanhedrin, dat Jezus aan het Kruis bracht. Zij waren het die allerwege het Hellenistisch denken van Herodes bevorderden.

Van verscheidene leden der Herodes-familie is bekend dat zij volledig naar het Hellenistische "geloof" overgingen. Herodes Antipas (die van de kruisiging) stierf in ballingschap in Spanje, en Archelaus (Mattheüs 2 : 22), zijn broer, eindigde zijn leven, eveneens door de Romeinen verbannen, in Wenen. Dat zij hun Edomitisch-Hellenistische invloeden met zich mee genomen hebben, ligt voor de hand te veronderstellen.

Het is tegen dit [Hellenisme](#), deze "filosofie", dat Paulus waarschuwt in Kolossenzen 2 : 8. "Ziet toe, dat niemand u meeslepe door zijn wijsbegeerte" (die immers afkomstig is van de "wereldgeesten"). De verdere geschiedenis der Joden bewijst overduidelijk hoe groot de invloed van het Hellenisme op hun denkwijze geworden is. Wat Antiochus Epifanes mislukte, wist Herodes te bewerkstelligen: ondermijning van het oudtestamentisch denken en "aanpassing" hiervan aan het Hellenisme.

De Grieks-denkende Jood [Philo uit Alexandrië](#), levend in de eerste eeuw van het Christendom, heeft in zijn werken de verbinding gelegd tussen de Joodse en Helleense theologie. De Christenen hebben zijn werken bewaard en overgeschreven. "*Zonder Philo en zijn allegorische Schriftverklaring kan men het ontstaan van de christelijke dogmatiek niet verklaren*", schrijft L. Cohn in een werk over hem. Een dergelijke uitspraak zou onze huidige Christelijke dogmatici te denken moeten geven ...

Zo wreekt zich het feit dat men mensen tegen hun wil dwingt een geloof aan te nemen. Door deze dwang ontstond in de lijn der geslachten dezer gedwongen, bij de nakomelingen, een blijvende haat tegen Juda, een haat tegen de God van Juda en tegen het ware Judahitische geloof. En als deze gedwongen-bekeerden dan bovendien nog behoren tot de historische hoofdvijand van al wat "Jakob" is; Ezau, verwonderen wij ons dán nog dat er zoveel mis is gegaan in Joden- en Christendom?

De Edomitische "Joodse" groepering nam als eerste het Hellenisme aan, van waaruit tot in onze tijd de lijn te vinden is, die uiteindelijk uitloopt op het atheïsme. Spinoza, Marx ... In dit licht bezien is het toch ook waarlijk geen wonder dat er zoveel afval van Israël's God, gepaard gaande met louter politiek [zionisme](#), te vinden is bij de huidige Askenazische Joden, die immers in meerderheid afstammen van het niet-Israëlitische volk der Chazaren, dat omstreeks 740 n. Chr, door hun koning Boelan gedwongen, het Joodse geloof moest aannemen.

Hoofdstuk 7

Ook gedwongen Christenen wreken zich

Hetzelfde patroon vinden wij terug in de tijd waarin, onder pauselijke auspiciën, het "Christelijk" geloof werd opgedrongen aan Joden en heidenen. Vooral Spanje, het land waar Herodes stierf en waar de bevolking bestaat uit onontwarbare kluwen van Moren, Arabieren, Foeniciërs, en Joden (Judahieten en Edomieten), kan hierover meepraten. Vele Joden werden door de fanatieke Katholieke vorsten en geestelijkheid gedwongen "Christen" te worden. De Joden werd de keus gelaten om "gedoopt of gedood" te worden ... De aldus Katholiek geworden Joden, die dit in hun hart niet wilden, werden "Marranen" genoemd, dat zoiets betekent als ons woord: "spekjoden". Onder hen bevond zich het Judahitische, maar ook het Edomitische element, zoals men uit het gedrag van sommige bekend geworden Marranen zou kunnen opmaken. In de 80-jarige oorlog had men in ons land de neiging alle Spanjaarden "Marranen" te noemen: "*Bergen op Zoom, houd u vroom ... hoort Marraan's trompetten ...*", dichtte Valerius, doelend op het Spaanse leger.

De scheldnaam "Spekken" voor de Spanjaarden ("*Slaat den Speck op sinen neck*"), doet ook denken aan het woord Marraan (spekjood). Willem van Oranje zegt in zijn "Apologie", sprekend over de Spaanse mentaliteit, naar aanleiding van de door de Spanjaarden beraamde aanslagen op zijn leven; (vergelijk hierbij blz. 60)

"dat alle weerelt ghelooft, dat den meesten deel van de Spaegniaerden ende insonderheit die hen segghen edel te wesen, zouden van den bloede ofte gheslachte van de Maranen ende van de Joden sijn, die deze bijzondere "deught" behouden hebben van haere voorouderen, dewelcke 't leeven onses Heeren en Salighmaekers met goeden gereeden penningen van Judas hebben afghekocht ..."

De overigens zo bijzonder goede verhouding tussen het Oranjehuis en de Joden in aanmerking genomen, zou men uit de mond van Willem van Oranje een dergelijke redenering niet verwacht hebben!

De oplossing van dit probleem is wederom gelegen in het tweeslachtige, dat men in de gehele historie van het "Jodendom" vindt, ook onder de Marranen: Onder hen bevonden zich, zoals bij alle Joodse groepen, Edomieten onder de Judahieten; het is ondoenlijk te zeggen waar de scheiding precies loopt. Het enige houvast dat wij in deze hebben, is het gedrag dezer mensen.

"*De eerste Jezuieten waren Joden*", aldus de beroemde Britse Joodse staatsman Disraeli in zijn boek "*Coningsby*". Laynez, na Ignatius de Loyola de voornaamste mede-oprichter en grondvester der Jezuieten-Orde, en na, de dood van Ignatius, de Generaal dezer Orde, was ook een Spanjaard van Joodse ouders, een Marraan dus. Hij was de hoofdpersoon van het beruchte Concilie van Trente, waar de Rooms-Katholieke Kerk haar tegenaanval op het pas-ontstane Protestantisme het eerst op grote schaal beraamde.

Layneze was tevens de ziel van de politieke aspiraties der Jezuiten, en ontving dictatoriale macht in de orde. In 1559 werd hij bijna tot Paus gekozen, maar als Generaal der Jezuiten (de zogeheten "Zwarte Paus") had hij aanzienlijk meer feitelijke macht dan de officiële "Heilige Vader". In het bestrijden van het Protestantisme toonde hij zich een waar genie. Zo trad hij o.a. in Padua op als prediker bij een [auto-da-fé](#). De Jezuiten zijn de werkelijke bouwmeesters van de zo omstreden Rooms-Katholieke dogma's: de onbevleete ontvangenis van Maria en de onfeilbaarheid van de paus. Geen Jezuit heeft een grotere invloed op de handelwijze der Orde uitgeoefend dan deze Laynez. Indien inquisitie en auto-da-fé's, waarin de Jezuiten een grote rol speelden, nu weer geleid hebben tot het ombrengen van duizenden Joden en Protestanten, dan vragen wij ons af, waarom Disraeli met een zekere trots zegt dat de eerste Jezuiten "Joden" waren. Hoe kunnen "Joden" Joden ombrengen? Zijn zij dan "tegen zichzelf"?

Ook hier weer is "Ezau" de sleutel: De indertijd tot het Jodendom gedwongen Edomieten kregen bij hun zogeheten "overgang" naar het Christendom de kans zich op hun "broeders" van Juda te wreken. Hyrcanus' misstap had ver-reikende gevolgen ... Deze Edom-Joden, thans tot het Christendom gedwongen, grepen nu ook de kans zich tegen de God van Israël te verzetten, door de meest Bijbel-gelovige Christenen dier dagen, de Protestanten, met behulp van de Babel-achtige inquisitie, uit te roeien. Zo kwam de Ezau-geest in het Christendom, al is dit zeker niet de enige infiltratie van Ezau onder de Christenen geweest.

Wij zien hier weer het bekende "procédé": "Ezau" treedt op tegen "rechthebbenden op de Troon des Heren" (de Gemeente), tegen weerlozen, terwijl hij anderen (hier: de Rooms-Katholiek Kerk) voor zich laat vechten ...

Verband tussen Spanje en Amalek?

De "*Algemene Historie der Joodse Natie*", geschreven door Jakob Basnage, historischrijver der Staten-Generaal, een werk, dat uitkwam in 1727, citeert uit "*Schevet Judea*", een Joods werk van Salomon Ben Virgae, het volgende merkwaardige feit: "*Een Spaanse koning Alfonsus had vernomen, dat de Joden in zijn land baden, dat dit hoogmoedige rijk (Spanje) haast mocht verdelgd worden*". Toen hij één der rabbi's ter verantwoording riep, en hem het motief van dit gebed vroeg, kreeg hij ten antwoord dat de Joden Spanje als "*het rijk der Amalekieten verstonden, dat God hen bevolen had te verdelgen*"! Opnieuw de gelijkstelling: Amalek-Spanje ...

Onze voorouders dachten in dezelfde richting: Een gevelsteen in Hoorn, beschrijvende de slag op de Zuiderzee in 1573 tegen de Spaanse vloot onder Alva's admiraal Bossu, bevat de bekende zin: "*De vijand (Spanje) wil met Amalek gans Israël verslaan*". (zie blz. 82) Spanje, Amalek, Alva, "hoort Marraans trompetten" ... Er moet toch althans een verband tussen dit alles bestaan.

Merkwaardig dat de naam "Alva" voorkomt in Genesis 36 : 41, onder de stamhoofden van Edom. De Britse *Authorized Version* van de Bijbel spreekt hier zelfs van "*The Duke Alva*", (de "hertog van Alva", ook bekend als "Duc d' Alv"). Verwondert het u na al het

bovenstaande nog, dat "onze" [Alva, de Spanjaard](#), Nederlands traditionele vijand, ook van Joods-Marraanse afkomst was? Hetzelfde kunnen wij zeggen van de huidige heerser van Spanje, generaal Franco, die veel van de mentaliteit van Alva schijnt te hebben. Ook hier hebben wij te doen met een spruit uit een Marraanse familie ...

Jezuïeten - Carlisten - Opus Dei

De typisch Spaanse geest van Filips II-Alva-Jezuïeten vinden wij terug in de huidige Carlisten, van wie de leiders weer tot de "Roomse Vrijmetselarij", de zogeheten "Opus Dei" behoren en met welke groeperingen het Nederlandse volk en het Oranjehuis nog onlangs op minder aangename wijze opnieuw kennis maakte door het huis Bourbon-Parma.

Van der Vecht vermeldt in het "*Stenen Koninkrijk*" van December 1952, in het eerste van zijn belangrijke artikelen-serie: "*Zijn er geen argumenten?*" dat enkele waardevolle manuscripten, betrekking hebbende op Israëlitische nederzettingen in Spanje ten tijde van Salomo, (waar ook de "Steen van Salomo" te Saguntum, en andere zeer oude Hebreeuwse inscripties van spreken), door de Carlisten-generaal Iturralde in 1838 moedwillig werd vernietigd. Een zelfde lot onderging een tweede collectie in 1939. Ook hier was het een Carlisten-generaal - Leon - die deze gegevens verbrandde. Edom-Amalek wilde kennelijk niet, dat "*er aan de naam Israël nog gedacht werd*"! (Psalm 83 : 5, 9)

Het moedwillig vernietigen van wetenschappelijke gegevens, zoals hierboven beschreven, lijkt mij typisch een uiting van jaloezie. De afgunst van de gepasseerde eerstgeborene.

Sabbatai Tsebie en de Dönme's

Toen de Spaanse koning Ferdinand een definitief eind maakte aan de Moors-Arabische overheersing van Spanje, in het jaar 1492, werden alle niet-Christenen, waaronder de Joden, uit Spanje uitgewezen. Een groot deel dezer Joden kwam terecht in Turkije, dat toentertijd ook Griekenland en Macedonië omvatte. Saloniki, dat immers van oudsher een Joods brandpunt was, trok vele Joden tot zich.

In 1666 gaf een Turkse Jood uit Smyrna, Sabbatai Tsebie genaamd, zich voor de Messias der Joden uit. Vooral onder de Joden van Macedonië verkreeg hij zeer veel aanhang en zijn invloed strekte zich zelfs tot de Nederlandse Joden uit, waarover in het volgend hoofdstuk iets wordt medegedeeld. Sabbatai Tsebie, die beweerde het Turkse Rijk te zullen omverwerpen, werd al spoedig door de Turkse Sultan gegrepen en ging, om zijn leven te redden, over tot de islam. Toch bleven er na zijn dood vele Joden in Macedonië en Klein-Azië geloven in zijn Messias-schap! De Messias zou, volgens hen, vele malen gereïncarneerd kunnen worden, waarmee zij, zonder het zelf zo te bedoelen, een zeer verwrongen Christelijke leerstelling verkondigden: namelijk het feit dat Messias Jezus Christus tweemaal zou verschijnen ...

Deze groep, door de Turken "Dönme" (afvalligen) genaamd en door zichzelf: "Baale Milchamah" (Heren van de Oorlog), is in [de Levant](#) blijven voortbestaan tot op de huidige

dag. In schijn beleden zij de islam, maar in het geheim volgden zij Joodse ritën. (Vergelijk: Marranen: schijn-Christenen). Zij gingen een grote rol in het Turkse staatsbestuur spelen, en trouwden in aanzienlijke Turkse families. Men kan hen beschouwen als een vermenging van Spaanse Joden - van Joden die van oudsher in Macedonië en Klein-Azië gewoond hadden - en Turken. Nog in 1914 zouden er een 10.000 Dönmeh-Joden in Saloniki gewoond hebben (aldus het Joodse boek "*Stammeskunde der Juden*", door Dr. S. Feist, geschreven in 1925, waaruit bovenstaande gegevens eveneens afkomstig zijn).

Uit de Saloniki'se Dönmeh-Joden is de "jong-Turkse" beweging voortgekomen en deze groep was het die de beruchte-beroemde Kemal Pasha Atatürk voortbracht, die in het vorige hoofdstuk werd genoemd als een typische "antichristelijke Jood" (lees: Edomiet) en die door zijn gedrag en zijn Macedonische afkomst associaties opwekte met Antiochus Epifanes, als voorafschaduwende antichrist. Al deze dingen zijn in ons verband toch wel hoogst merkwaardig, hoewel ik voorop stel dat zij niets werkelijk bewijzen.

1. In het betoog van deze artikelenserie wordt steeds verband gelegd tussen de "valse Joodse Messias" en Ezau-Amalek. In dit geval: Sabbatai Tsebie. Zijn gedrag bestempelt hem tot Edom-Jood.
2. Deze "Messias" kwam uit Smyrna, een stad, waarvan de Openbaring van Johannes 2 : 9 vermeldt, dat daar "*Joden wonen, die geen Joden zijn, maar een synagoge des satans*", d.w.z. in ons betoog: Edom!
3. Een en ander speelt zich af in Turkije, van welk land wij het Edomitisch gedrag met het oog op de Bijbelse profetie (blz. 20), al eerder vermeldden. ("Ottomaanse Rijk", Teman).
4. De Dönmeh-"Joden", oftewel: "Heren van de Oorlog" (!) zijn half Judaïsten, half Islamieten. Op blz. 20 wezen wij reeds op de Islam als religie, die de jaloeerse, opzij-gezette eerstgeborenen Ezau en Ismaël zou kunnen verbinden.
5. De "Heren van de Oorlog", volgelingen van de valse Messias, vonden hun grootste aanhang in Saloniki, Macedonië en brachten Kemal Pasha voort, wiens geboortestreek en gedrag later, als heerser van Turkije, associaties wekt met Haman en Antiochus Epifanes. Kemal Pasha en de Dönmeh's vertonen een Ezau-achtig gedrag:
 - a. zij dringen zich in de regering van een Christendom-vijandige staat.
 - b. zij vermengen zich met de Turkse bovenlaag (infiltratie).
 - c. zij treden ook weer hardhandig op tegen weerloze Gemeenteleden.

Zoals wij op blz. 35 schreven: "Wat Antiochus Epifanes mislukte, wist Herodes te bewerkstelligen: ondermijning van het Oude Testament denken en "aanpassing" hiervan aan het Hellenisme", zo kunnen wij van de hierboven behandelde "Macedoniërs" zeggen, dat hetgeen Sabbatai Tsebie mislukte (machtsovername in Turkije in 1666, hetgeen ook zou hebben geleid tot

beheersing van het Heilige Land, dat toen een deel was van het Turkse rijk), zijn geestelijke nazaat en verwant, Kemal Pasha, wist te bewerkstelligen. Hij immers greep in Turkije de macht, toen "anderen" (de geallieerden) het gezag van de Sultan hadden doen wankelen.

Er is echter een belangrijk verschil: Kemal Pasha verwierf hierdoor NIET de macht over Palestina! Efraïm-Israël (Engeland) onttrok immers in 1917 het Heilige Land aan de macht der Turken. Het belang van het jaar 1917 wordt echter nog extra onderstreept door hetgeen de "tegenpartij" in diezelfde tijd tot stand bracht: De Russische Revolutie en de machtsovername door Kemal Pasha. In beide omwentelingen speelden zogeheten "Joden" immers een zeer grote rol!

6. Opvallend is ook dat Paulus juist aan de Christelijke Gemeente te Saloniki (Thessalonica), zo uitvoerig, en duidelijker dan aan alle andere gemeenten, schrijft over de komende antichrist, de "mens der zonde". (1 Thessalonicenzen 5 en 2 Thessalonicenzen 2)

Al deze gegevens vermelden wij, omdat wij uit het gedrag en werkwijze der voorafschaduwende "Agag's" veel kunnen leren omtrent de laatste grote "Agag", het beest. Veel Christenen verwachten de antichrist uit het Westen, hetzij Duitsland, Frankrijk, Spanje, Italië, o.i.d. Bovenstaande "profetische" gebeurtenissen wijzen echter veel meer naar het oostelijk bekken van de Middellandse Zee; het Nabije-Oosten, Macedonië, Turkije, als "broedplaats" van de valse eindtijd-Messias.

Dat de antichrist werkelijk uit deze hoek van de wereld (het oostelijk bekken van de Middellandse Zee) zal voortkomen, wordt mede waarschijnlijk gemaakt door het feit dat de getalswaarde van zijn naam (wordt bedoeld: de som van de getalswaarde van alle letters van zijn naam) immers 666 moet zijn. Iets dergelijks is slechts mogelijk in talen, waarin van oudsher álle letters van het alfabet als cijfers gebruikt worden en niet alleen enkele, zoals bijvoorbeeld de Romeinse cijfers in "ons" alfabet. Zoals men weet, heeft de naam "Jèsous" in het Grieks de getalswaarde van 888. Wanneer men de naam "Jezus" in Romeinse cijfers zou willen berekenen, dan komt men op 1 uit, want géén der letters van die Naam behoort tot de "Romeinse cijfers", behalve de I. Aangezien alleen het Grieks en het Hebreeuws talen zijn waarin vroeger iedere letter een getalswaarde had, kan de naam van het beest slechts in deze talen volkomen zéker als 666 berekend worden. Hetgeen weer wijst in de richting van het Nabije Oosten, waar men immers Hebreeuws vindt en ... Grieks. Ook in Macedonië.

Hoofdstuk 8

Hier zij op z'n plaats een waarschuwing om de term "Marranen" niet uitsluitend in ongunstige zin te verstaan. Hoe gevaarlijk het is te generaliseren, kunnen wij zien wanneer wij in onze eigen historie nagaan hoe buitengewoon veel goeds er weer door andere personen van Marraanse afkomst in ons land is verricht. Het is trouwens begrijpelijk dat de uit Spanje gevluchte Marranen, die dus - over het algemeen - tot het "Christendom" gedwongen Joden waren, zich in ons land, waar zij de godsdienstvrijheid mochten ervaren, en waar zij - zoals zij het zelf uitdrukten - veelal een onbegrijpelijk "milde ballingschap" ondergingen, nu het geloof van hun keuze gingen aanhangen. Velen werden weer "officieel Jood", en als zodanig hebben verscheidenen onder hen ons land grote diensten bewezen (Zie hieronder: Menasseh Ben Israël, Jozef Athias, Francisco Lopez).

Degenen onder de gevluchte Marranen die het Christendom verkozen (d.w.z. nu: het Nederlandse Protestantisme) werden soms "Nederlandser-dan-de-Nederlanders" in hun gedachtenwereld en gedrag, hetgeen verklaarbaar wordt wanneer men bedenkt dat zowel de Nederlanders als de Spaanse Marranen beiden te lijden hadden gehad van dezelfde vijanden (Spanje en de inquisitie). Ook onder deze Christen-Joden vinden wij voorbeelden van personen, die ons land tot grote zegen zijn geweest (Zie hieronder: Perez, Bernuy, Da Costa).

Het onlangs uitgekomen boek van de (Joodse) Dr. Jaap Meijer (*"Zij lieten hun sporen achter"*) bevat een indrukwekkende rij van Joden in onze geschiedenis, die samen met de Nederlandse Protestanten als het ware "Israëls Uitverkiezing" beleefden.

Marcus Perez, een in Middelburg geboren Marraan, wordt vurig Calvinist, smokkelt 30.000 exemplaren van Calvijn's Institutie in het Spaans naar Spanje, wordt later de ziel van de Antwerpse Calvinistische Gemeenteraad, die zich zou ontpoppen als centrum van verzet tegen Spanje. Met Willem van Oranje ziet hij in, omstreeks 1566, dat het moment gekomen is om alle Protestantse krachten samen te bundelen en daarom zoekt hij contact met de leider der Luthersen, genaamd Bernuy, ook een ... Marraan!

Menasseh ben Israël (1604-1657) was een uitermate belangrijke figuur in het religieuze- en culturele leven in onze Republiek der Nederlanden van zijn tijd. Deze rabbi, die zich ook intens bezighield met de kwestie: uitverkiezing of vrije wil, de strijdvraag, die Remonstranten en Contra-Remonstranten scheidde, was als Hebraïcus en Joods godgeleerde, één der belangrijkste vraagbaken der Calvinistische theologen. Met vuur bestreed Menasseh Ben Israël de "Sadduceeën" van zijn tijd: van zijn eigen geloof in de opstanding der doden gaf hij in woord en geschrift duidelijk blijk. Menasseh was grotelijks bevriend met de beroemde Nederlandse geleerden Vossius, Van Baerle en Hugo de Groot. Aan de voet van de Zuiderkerk te Amsterdam kwam zijn vriendschap tot stand met onze grootste schilder: Rembrandt, altijd zeer geboeid door de Joodse sfeer, maakte zijn portret, dat tot op heden bewaard gebleven is. Ook illustreerde Rembrandt (bij grote uitzondering!) een boekje, door Menasseh geschreven, genaamd: *"Het Beeld van*

Nebukadnezar", waarin de schrijver beweert dat het vijfde koninkrijk van Daniël 2 : 44, het "Stenen Koninkrijk", het herstelde Israël voorstelt!

Messiaanse verwachtingen

De grote voorspoed der Joden in Nederland, met als tegenstelling de tegelijkertijd woedende inquisitie in Zuid-Europa, wekte bij de vrome Joden hier een sfeer van Messias-verwachting, van een herstel van Israël en een verlangen naar de tien stammen. Ook onder de Christelijke [Chiliasten](#) dier dagen was men druk bezig met speculaties inzake de tien stammen. Er hing in die dagen, in deze Gouden Eeuw, in ons Nederlands Protestantisme, en daardoor ook onder onze Joden, iets sterk "Israëlitisch" in de lucht ...

Met spanning volgde Menasseh ben Israël het eveneens "Israël-achtige" denken en gedrag der Engelse Puriteinen onder Oliver Cromwell, welke laatste zichzelf ook als een oudtestamentische held placht te zien. Engeland was voor de mystiek-denkende Menasseh het "einde der aarde" ("angle-terre") van Jesaja 42 : 10! Hij geloofde dat herstel van Israël en de komst van de Messias samenhangen met het gaan der Joden naar de "einden der aarde". Temeer daar men in Engeland onder Cromwell kennelijk zo "Israëlitisch" dacht en de Joden zo welgezind was, hoewel dezen sinds 1290 uit Engeland verbannen waren ... Ook meende Menasseh de tien stammen te hebben ontdekt ("in het Westen", o.a. in Amerika) en dit alles bracht hem er toe een boekje te schrijven: "*The Hope of Israël*", in feite een verzoekschrift aan Cromwell om het verbod van 1290 op te heffen en de Joden weer in Britannië toe te laten. Nederland werd door Menasseh als lichtend voorbeeld gesteld ... Zijn persoonlijke verzoeken aan Cromwell hadden eerst na zijn dood het beoogde succes. (Zie verderop: Willem III)

In deze tijd drong de beweging van de valse Joodse Messias, Sabbatai Tsebie, (zie blz. 38), ook door tot de Amsterdamse [Sefardië](#). Het was waarlijk geen wonder, dat velen van hen, met hun hooggespannen Messiaanse gevoelens, deze man aanvankelijk volgden. Daar kwam bij dat er in het optreden en de leerstellingen van Sabbatai Tsebie en zijn aanhangers, elementen zaten die de Nederlandse Sefardische Joden, juist vanwege de hier geschetste sfeer, waarin zij in Nederland tussen de Protestanten leefden, beslist moesten aanspreken. In de eerste plaats begon Sabbatai zijn optreden in 1648. In dat jaar sprak hij de Naam van God (JHWH), die de Joden immers niet op hun lippen mochten nemen, openlijk uit. Het jaar 1648 moest bij de Nederlands-vaderlandslievende Joden beslist een goede klank hebben: in dit jaar werd immers het volk der inquisitie, Spanje, door Nederland definitief buiten de deur gezet: de vrede van Munster besloot in dit jaar de 80-jarige oorlog en het bij de Joden zo geliefde Nederland verkreeg zijn zelfstandigheid.

Verder was het voor de Nederlandse Joden, die zo met het Protestantisme werden geconfronteerd, en daardoor een zeker begrip konden opbrengen voor bepaalde Christelijke leerstellingen, ook al weer een vertrouwd geluid toen bleek dat er in Sabbatiaanse kringen hier en daar geleerd werd dat de Joden in een Drie-enig God hadden te geloven! Sabbatai Tsebie had zelfs de vreemde gewoonte om zijn zendbrieven te ondertekenen met: "Ik, de Here, uw God, Sabbatai Tsebie"! Deze uitspraak - in feite

natuurlijk een godslastering - uit de mond van de "Messias", hield echter "dogmatisch" in dat de Messias één der personen der goddelijke Drie-eenheid zou zijn, hetgeen tot nu toe door de Christenen wel, maar door de Joden gewoonlijk niet geleerd werd.

De overgang van Sabbatai naar de islam werd aanvankelijk door de wild-enthousiaste Joden niet geloofd: men zei dat hij "weggenomen" zou zijn, zelfs, dat hij "naar de tien stammen zou zijn gegaan en later zeker zou terugkomen voor hen, de Joden (Juda)"! Andere rabbi's rechtvaardigden Sabbatai's verraad als noodzakelijk, daar de Messias immers "tot de zondaars gerekend moest worden", om de zonden van Israël te boeten. Het woord over "de lijdende Knecht des Heren" van Jesaja 53, Zijn vernedering, Zijn verhoging, Zijn dood en opstanding, hetgeen tot dusverre wel door de Christenen op Messias Jezus Christus was toegepast, maar zelden of nooit door de Joden op hun Messias, werd betrokken op ... Sabbatai Tsebie! Opnieuw een "Christelijk" element!

Al deze dingen rondom de (valse) Messias: het jaar 1648, de kwestie der "drie-eenheid", het gelijkstellen van de Messias met God-Zelf, het toepassen van Jesaja 53 op de Messias, benevens de toespeeling op het te voorschijn komen der tien stammen, dit alles maakt het achteraf voor ons verstaanbaar, hoe de Nederlandse Sefardiem, vertrouwd met - en sympathie koesterend vóór het Nederlands Protestantisme - zo geboeid konden zijn door de figuur van Sabbatai Tsebie. De Nederlandse toestanden hadden bij hen immers een Messiaanse sfeer geschapen, en ... zie, daar was dan de langverwachte Messias!

In het hierboven geschetste geestelijke klimaat leefde en filosofeerde Menasseh Ben Israël. Samenvattend vinden wij vele - in onze ogen weliswaar niet juist gerangschikte en verwerkte - elementen in Menasseh's gedachtengang, die goed bij de "Israël-visie" passen:

1. De verbondenheid der Nederlandse Joden met de "Hebreeuws-denkende" Nederlandse en Britse Calvinisten, met wie zij zich samen "het Verbondsvolk" voelden.
2. Israël zal - hersteld - "het Stenen Koninkrijk" blijken te zijn.
3. De verwachting van de Messias.
4. De daarmee samenhangende, spoedig te verwachten, herontdekking van de tien stammen. ("in het Westen").
5. Engeland: "De hoop van Israël".
6. Engeland: "De einden der aarde".
7. De Joden moeten terug naar Engeland. ("Juda moet gaan naar het Huis Israël").

Wanneer wij dit alles overdenken, dan lijkt het of men in onze Gouden Eeuw de oplossing van Gods grote Israël-geheim "rook", maar nét niet werkelijk heeft kunnen grijpen. De Joden, Nederland, Engeland, het Calvinisme in deze landen, de komende Messias, het leek bijna onder één grote "Israël-noemer" samen te brengen. Maar ... het was kennelijk Gods tijd nog niet:

Het débacle van de "Messias" Sabbatai Tsebie, en de tweede Engelse oorlog tussen Nederland en Engeland (beide in 1666), sloegen alle idealen wel grondig de bodem in. Artikelen, gewijd aan de "Vierdaagse Zeeslag", onderdeel van deze Tweede Engelse Oorlog, ruim 300 jaar geleden op de Noordzee gestreden (half juni 1666), heeft men in 1966 in de kranten kunnen vinden. Wonderlijk was de reactie van Michel de Ruyter, nadat hij Brittannië hier de nederlaag had toegebracht: *"God heeft hen voor hun hoogmoed willen straffen, maar hun vernietiging niet gewild"*, aldus Bestevaer ... Nederland en Engeland behoorden de steunpilaren te zijn van de Hervormde Kerk; gelijk men het uitdrukte: "de twee armen van het Heiligdom". *"Daarom was hun tweedracht van tijd tot tijd uitermate bedroevend"*, aldus verzucht Groen van Prinsterer in zijn *"Geschiedenis van het Vaderland"*, par. 294. Een uitspraak die zowel Menasseh Ben Israël als ons uit het hart gegrepen zal zijn.

Toch loopt de Israël-lijn door

De breuk tussen "de twee armen van het heiligdom" en de valse Messias vermochten echter de "opgaande Israël-lijn" van dit geladen tijdsgewricht niet omlaag te buigen. De twee volgende Joodse Nederlanders droegen weer zeer veel bij tot de Israël-sfeer aan beide zijden van de Noordzee.

Joseph Athias (1635-1700), een Sefardische Amsterdamse Jood, werd één der grootste en bekwaamste drukkers van zijn tijd. Hij had een groot aandeel in het ontstaan der Hebreeuwse typografie en vele Hebreeuwse Bijbels kwamen van zijn 12 persen. Ook had hij zich geheel ingeleefd in het "Israël-achtige" Protestantisme van Nederland en Engeland van die dagen. Meer dan 1 miljoen Engelse Bijbels zijn van zijn persen gekomen en geëxporteerd naar Engeland en Schotland! In 1687 verklaart hij zelf: *"Er is in Brittannië geen knecht achter de ploeg en geen dienstmaagd zonder Bijbel. Heeft men niets te doen, dan wordt de Bijbel voor de dag gehaald om te voldoen aan het woord: gij zult er van spreken, als gij zit in uw huis, en als gij gaat op de weg."*

In hetzelfde jaar gaven Baron Suasso en **Francisco Lopez**, een vrome Oranjegezinde Nederlandse Jood, aan Stadhouders Willem III al het benodigde geld voor de overtocht naar Engeland, waartoe de stadhouder immers het verzoek ontvangen had van de zijde der Engelse Protestanten, die in hun godsdienstvrijheid weer bedreigd werden door de Rooms-Katholieke koning James II. Deze zo bekend geworden expeditie, door de historicus Macaulay en door Marjorie Bowen "wonderlijk" goed beschreven, redde in 1688 Engeland, en uiteindelijk ook Nederland, van de bedreigingen van het uiterst agressieve Katholicisme van Lodewijk XIV, berucht om zijn Protestanten-vervolgingen. Tijdens deze overtocht werd er, behalve in de Protestanten-kerken van Brittannië en Nederland, voor het welslagen der onderneming vurig gebeden in de Nederlandse

Synagogen der Sefardische Joden. Judá, Efraïm en Zebulon steunden met hun gebed het werk van het Davidische Koningshuis ... Is het een wonder dat de gehele operatie zo wonderlijk slaagde?

Koning-Stadhouder Willem III, die 16 jaar tevoren, bij zijn regeringsaanvang, nog tegen Britannië ten strijde had moeten trekken, (Oorlog met Frankrijk, Engeland, Munster en Keulen, 1672!), was het gegeven de "beide Armen van het Heiligdom" aan beide zijden der Noordzee, deze belangrijke onderdelen van "Israël", met "Juda's" hulp, weer tot elkaar te mogen brengen en zelfs (tijdelijk) "één hoofd over hen te stellen". Tevens bekroonde hij het werk van Menasseh Ben Israël: onder zijn regering kregen de Joden weer vrije toegang tot de Britse eilanden. Veel van hetgeen de Nederlandse Joden van hun "bijna-messiaanse" tijdperk verwacht hadden - en waarin zij door Sabbatai Tsebie zo bitter waren teleurgesteld - werd in feite door Willem III tot stand gebracht!

Onder deze Oranjevorst, de laatste uit de hoofdlijn van zijn geslacht, bereiken de Israël-kenmerken, speciaal van ons land, een opvallend hoogtepunt. Willem III was het vergund een waarlijk profetische rol te mogen spelen in drie belangrijke delen van Israël: Engeland, Nederland en de Joden. Het zal zeker in de eerste plaats aan zijn optreden te danken zijn dat de Nederlandse Joden in hun gebeden voor het Oranjehuis zo'n grote plaats inruimden, en in termen over de Oranjes spreken als waren zij koningen uit het Huis David! In het gebed naar aanleiding van de geboorte van Koningin Wilhelmina (te vinden in het boek *"Leve de Willemien"*, door H. Couvée) worden, zelfs Messiaanse teksten gebruikt in verband met ons Koninklijk Huis.

Bij de oprichting van *"Orde in Vrijheid"* in november 1966 ontving de initiatiefnemer Ds. C.M. Graafstal, naar *Elsevier's Weekblad* van 26 november 1966 mededeelde, het volgende schriftelijke bewijs van instemming van een Joodse Nederlander, waarin de traditionele Joodse liefde voor Oranje, representatief is geformuleerd: *"Als Nederlander van Joodse origine en wel speciaal behorende tot de Portugees-Joodse gemeenschap, meen ik, dat juist voor de Joodse onderdanen in dit land geen betere garantie voor tolerantie, lijfsveiligheid en zekerheid bestaat dan dat met warme overtuiging het Oranjehuis, dat niet slechts een symbool dient te zijn, in ere gehouden wordt"*. Dit zijn de woorden van een Joodse Groninger, wiens Oranjegezindheid gebaseerd is op een eeuwenlange ervaring van hem en zijn voorgeslacht. In het licht van het in dit hoofdstuk behandelde wordt dit alles ook voor ons begrijpelijk. Sinds Willem III kinderloos overleed in 1702, beweegt de Nederlandse "Israël"-lijn zich voorlopig omlaag, terwijl de opgaande lijn zich in Engeland voortzet.

Iedere "Nederlands-Israëliet", die de levensgeschiedenis van de "Marraan" [Isaac da Costa](#) (Isaac-van-de-kust-(landen) bestudeert, de Jood, die in 1822 Protestant werd en Jezus Christus als zijn Messias aanvaardde, zal van harte kunnen instemmen met de woorden, die Dr. Jaap Meijer over hem schrijft: *"Hij vertegenwoordigt een unieke synthese tussen Nederland en Israël, en is de enige ideoloog, die het samengaan van beide culturen historische en theologisch heeft willen funderen"*.

Zelf schrijft Da Costa aan Van Hogendorp: *"Wonderlijk is de betrekking van ons kleine Holland. Zo was Juda onder het Oude Verbond. Zeer sterk trof mij onlangs de optelling van de menigvuldige gelegenheden waarin Gods onmiddellijke tussenkomst ten behoeve van Nederland plaats gehad heeft. Dichterlijker, heerlijker en Goddelijker historie, na die van het oude Israël, bestaat er niet, dan de Nederlandse."*

Gerard Brom zegt over hem: *"Da Costa bleef Jood als Christen, het uitverkoren volk verhuisde van de Jordaan naar de Amstel, en de God van Abraham, Izak en Jakob werd de God van Nederland"*.

Dr. Jaap Meijer zegt zelf weer over Da Costa: *"In Da Costa, deze "laatste zoon" van Israël, herleefden de oude profetieën. Da Costa was een profeet. Beter. Hij werd het in de laatste fase van zijn leven."*

Dat een niet-Christelijke Joodse Nederlander op deze wijze kan schrijven over Da Costa, die dan toch maar "ontrouw" werd aan het Judaïsme, verdient onze grote bewondering.

Hoofdstuk 9

Juda-Marranen

De in het vorige hoofdstuk behandelde Marranen hebben door hun gedrag in ons land mijns inziens wel overduidelijk bewezen uit het goede hout, uit het Juda-hout dus, gesneden te zijn. Juist in verbinding met het "Efraïm-hout", in welke situatie zij zich immers in ons land bevonden, gaven zij een voorproefje van de grote zegen die ons allen te wachten staat wanneer "later" werkelijk officieel de beide "houten" Juda en Efraïm herenigd worden; wanneer Juda zich begeeft naar zijn volk; of om het met een andere Bijbels-profetische term te zeggen: wanneer het Huis Juda naar het Huis Israël gaat! (Ezechiël 37 : 19; Deuteronomium 33 : 7; Jeremia 3 : 18)

Of deze gunstige beoordeling echter ook van toepassing is op Francisco Lopez' en Menasseh Ben Israëls tijdgenoot, Spinoza, daarover oordele men zelf ...

Baruch d' Espinosa

Onder de beschermende vleugelen van de Nederlandse godsdienstvrijheid leefde en werkte namelijk ook een Marraan op wie Nederland minder reden heeft trots te zijn. De Nederlandse Jood, van Portugese afkomst, Spinoza (1632-1677), wiens filosofische werken nu nog bestudeerd worden in Rome, Moskou, Oxford en Tokio (aldus Dr. Jaap Meijer in zijn boek: "*Zij lieten hun sporen achter*"), ondermijnde het Bijbelgeloof in zijn tijd in Nederland, zowel bij Joden als bij Calvinisten. Ook hier vinden wij de Hellenistische tendens. De Staten van Holland en West-Friesland verboden na zijn dood het lezen van de werken van deze geniale vrijdenker, die men "profaan, atheïstisch en godslasterlijk" noemde. De buitengewoon goede verhouding tussen Calvinisten en Joden in Nederland, die mede voor de beroemde Statenvertaling zoveel vrucht had gedragen - de Calvinistische theologen uit onze 17e eeuw raadpleegden bij hun studie van het Oude Testament met groot enthousiasme "hun rabbi" - dreigde door Spinoza's werk ernstig verstoord te worden.

Het feit dat de Joden zulk een Bijbel- en geloofsondermijnende figuur als Spinoza konden voortbrengen in dit Bijbels-denkende Protestantse land, deed de theologen de schrik om het hart slaan. Hier zien wij een bekend verschijnsel: Omdat één "Jood" in de ogen van de niet-Joden iets verkeerd doet, wordt het wantrouwen opgewekt tegen de Joden-in-het-algemeen, ook tegen de goeden onder hen. Van voorbeelden van deze regel is de geschiedenis vol. Juist het feit, dat dit alles geschied is in het overigens zo Joden-lievende Nederland (de verwijdering was gelukkig niet ernstig noch van blijvende aard), geeft zeker veel te denken.

Spinoza, die zichzelf niet als "Jood" beschouwde, noch als Nederlander, maar meer als "wereld-filosoof", werd ook door zijn eigen Joodse gemeente wegens zijn ondermijnende ketterijen uitgestoten. Hij ontkende enige andere autoriteit dan de "zuivere rede". De vage Gods-figuur, die hij nog wenste "over te laten", deed volgens hem "noch goed, noch kwaad" (Sadduceeën!). Deze gedachten werd later door de Engelse "[deïsten](#)"

overgenomen. (Zie blz. 36) Vermeldenswaard is zeker dat Spinoza's belangrijkste leermeester in zijn jeugd, de Jezuïet Franciscus van den Enden was, die hem Latijnse les gaf. Zijn naam "Spinoza" beduidt: "de Stekelige", de "Doornige" ... Herinnert u zich nog het commentaar op de Joodse Pentateuch? (blz. 6 en 22)

"Jakob en Ezau zijn te vergelijken met een rozenstok en een doornstruik".

"Zij zijn soms moeilijk uit elkaar te houden".

"De Roos van Jakob ..."

"Haman, de doorn, zoon van een doorn, bloeide op uit een brandnetel ..."

In de Joodse symboliek dragen Jakob en Ezau dus allebei "doornen". Tot welke plant zouden de doornen van de "doornige" Spinoza behoord hebben?

De naam "Jood" zeer verwarrend

Men kan na dit alles dus zeggen, dat er uit een groep mensen, die door de wereld "Joden" genoemd worden, in de loop der eeuwen zijn voortgekomen: Herodes, Alva, Spinoza, Sabbatai Tsebie, Jakob Frank, Marx, Freud, Trotzki, Kemal Pasha en Franco.

Maar óók: Marcus Perez, Francisco Lopez, Bernuy, Da Costa, Athias en Menasseh Ben Israël ...

De lijnen van "Zion" en "Zizanion" zijn onontwarbaar door elkaar gestrengeld. Het is vrijwel ondoenlijk "Juda" en Edom" te onderscheiden. Ezau bedreigt Jakob van "links", van "rechts" en van binnen-uit.

Wat de hierboven genoemde namen Marx en Freud betreft, wilde ik nog even teruggrijpen op enkele Joodse uitspraken inzake Ezau, afkomstig uit de Joodse traditie. Wij citeerden deze gegevens reeds uit Prof. Weinreb's boek *"De Bijbel als Schepping"* op blz. 29, 30. *"Ezau is de uitdrukking van de krachten der materiële ontwikkeling". "Tragisch is het verlangen van Ezau naar zegen, terwijl hij juist voor de krachten der aarde gekozen had".* De psycholoog Freud heeft met zijn leerstelling dat alle menselijke gedragingen op lichamelijke (dus: materiële, aardse) drijfveren zijn terug te voeren, een ontwrichting der morele maatstaven teweeg gebracht, waarvan wij heden met de ontzettende gevolgen zitten. Freud, die bij iedere man een "Oidipous-complex" veronderstelde, ontkennde het bestaan van God en verklaarde de Gods-idee bij de mensen als een "vader-projectie" Deze "leer" past toch wel bijzonder slecht bij "een zoon van het oude volk" (Israël), waartoe de wereld Freud altijd gerekend heeft. Was het Israël's taak juist niet om "Gods Getuigen" te zijn?

Karl Marx, door vele huidige "Christenen" dikwijls met Jezus tezamen aangeduid als "één der grootste Joden uit de wereldgeschiedenis" (!) bracht de wereld een leer waarvan de uitvoering inmiddels de gewelddadige dood in "vredestijd" ten gevolge heeft gehad van zo'n 50 miljoen mensen (Rusland, Hongarije, Siberië, Oekraïne, China, Tibet, enzovoorts enzovoorts). Zijn "historisch materialisme", zijn kiezen voor "de krachten der aarde", doen sterk denken aan hetgeen hierboven aangehaald is uit Weinreb's boek inzake Ezau. De

slogan: "Godsdienst is opium voor het volk", ontstaan onder Marx' auspiciën, past ook al weer bijzonder slecht bij - indien hij dat zou zijn - een zoon van het "Getuigenvolk", dat immers juist de taak heeft "de grote daden Gods te verkondigen". Mijns inziens beledigen wij zowel Joden als Christenen, om niet te spreken van de Here Jezus Zelf, wanneer wij Marx met Hem tot de "grote Joden" rekenen. Van de 556 belangrijkste functionarissen der op de leer van Marx gebaseerde Bolsjewistische Republiek in 1918-1919, in Rusland, waren 82% "Joden" (aldus Prof. John Beaty in zijn boek: "*The Iron Curtain over America*"). Zij waren dus de belangrijkste groep mede-stichters van een staat die spoedig berucht zou worden om zijn Christen- en ... Jodenvervolging. De Edom-Joden verraden zich door hun gedrag.

Hitler c.s. uit de Ezau-lijn?

In het Duitse nazi-blad "*Schwarz Korps*" van 2 februari 1940, worden Engeland en de Joden (lees: Efraïm en Juda) gezien als typische (al of niet figuurlijke) nazaten van de "sluwe handelsman en bedrieger" Jakob en verklaart de redactie van het blad zich solidair met de "ruwe, rondborstige, eerlijke, hardwerkende boer Ezau"! Een waarlijk benauwend soort zelfkennis.

Bewijsbaar of niet: het gedrag van Hitler, Himmler, Eichmann, Goebbels, Goering en Heydrich doet ons in ieder geval denken aan de politiek van Ezau. In vele opzichten trachtten de nazi's de "hand op de Troon des Heren" te leggen: Jodenverdelging, Christenvervolgingen, streven naar de ondergang van Engeland en Amerika, streven naar de wereldheerschappij, instellen van een nieuwe eigen godsdienst, haat tegen onze koningshuizen, enzovoorts, enzovoorts. Verband tussen Hitler en Ezau-Amalek vinden wij ook in Joodse geschriften (zie blz. 57).

Bovenstaand overzicht bewijst mijns inziens wel dat Ezau's hand te vinden is in zeer uiteenlopende denkwereelden. Fascisme, communisme, "Mussert of Moskou": "Ezau" staat boven de "-ismen". Hij hanteert ze slechts ... (Deze gedachte wordt in Hoofdstuk 11 nader uitgewerkt.)

Jakob Frank, een nieuwe Sabbatai Tsebie

In de vorige hoofdstukken hebben wij reeds uitvoerig stil gestaan bij de valse Joodse Messias, Sabbatai Tsebie, over wie men in 1966 in verscheidene dagbladen artikelen heeft kunnen lezen, in verband met het feit dat hij precies 300 jaar geleden (1666) op het toppunt van zijn macht kwam. Zijn invloed in de Joodse wereld, speciaal ook in de Amsterdamse synagogen, vermeldden wij reeds. Dat zijn vrouw afkomstig was uit Amsterdam, zal aan de Nederlandse belangstelling voor de valse Messias ook niet vreemd geweest zijn. Minder bekend is echter dat deze vrouw - die het met de moraal niet al te nauw nam, onder het motto dat Hosea's vrouw, Gomer, evenmin uitblonk vanwege huwelijksrouw - later de gemoederen in Saloniki, na de dood van Sabbatai, nog op gevaarlijke wijze wist op te zwepen door haar zogenaamde zoon als "opvolger" van Sabbatai Tsebie te laten optreden! In de hele Joodse wereld deden zich "Sabbataiaanse" opflikkeringen voor in dezelfde geest. Zo verschenen in Amsterdam de Joden Sabbatai

Rafael, Nehemia Chajon en Mozes Luzzatto, die allen trachtten zich als een soort "Sabbatai Tsebie" voor te doen.

De gevaarlijkste "reïncarnatie" van Sabbatai Tsebie, werd de in 1720 in Polen geboren Jood, Jakob Frank, één der grootste bedriegers uit de 18e eeuw. Het was wéér in Saloniki (!) dat deze man van zich deed spreken. Hij kwam daar terecht in de op blz. 38 besproken sekte der Dönnmeh-Joden, (de half-islamieten, uit wie Kemal Pasha is voortgekomen), en deed zich voor als de Messias der Joden, en dat nog wel op een wijze, die sterk doet denken aan de verderop in dit hoofdstuk nog te vermelden "vredevorst", aangekondigd door de Amerikaanse waarzegster Jeane Dixon. Van deze laatste wordt namelijk voorspeld, dat hij aan het "eind van deze eeuw" (1999) "alle strijdende sekten en geloofsovertuigingen zal verenigen tot een allesomvattende religie". Hetgeen wil zeggen, dat hij dus geaccepteerd zal moeten worden door Christenen, Joden en Mohammedanen.

Welnu: Jakob Frank, een kabbalistisch dweper, noemde zich zelf de gezamenlijke reïncarnatie van David, Jezus, Mohammed en Sabbatai Tsebie! Hij stelde, net als Sabbatai, het kabbalistische boek, de "Zohar"; vér boven Bijbel en Talmoed en noemde zichzelf ook de "Tweede Persoon" van de Drie-enige Godheid! Jakob Frank ondermijnde - zoals te begrijpen is - allerwege het geloof van de vrome orthodoxe Joden. Hij stierf in de tijd van de Franse Revolutie: 1791, een tijdsgewricht, dat waarlijk geen gebrek had aan geestelijke stormen over de gehele wereld! Leerzaam voor ons lijkt mij Jakob Frank's "leer" dat de Messias, die de Joden verwachtten, tevens de Messias der Christenen en die der islamieten zou incarneren. Het zou mij niet verwonderen wanneer de "echte" antichrist, de super-Agag van de eindtijd, zich op soortgelijke wijze acceptabel zou trachten te maken bij Joden, Christenen en Mohammedanen ...

"Er zullen valse christenen en valse profeten opstaan"

Wanneer wij zo lezen over valse Joodse Messiassen - en in het boekje "*Valse Joodse Messiassen*" van Jac. van Nes Czn, kunnen wij er vele vinden - past het ons Christenen niet hierover de schouders op te halen of voldaan te denken dat dergelijke dwalingen "bij ons" vrijwel niet zijn voorgekomen. Hoe kon het anders? De Joden erkenden Jezus van Nazareth niet als Messias en verwachtten bijgevolg nog steeds een dergelijke Figuur. Men kan zich indenken dat deze, onder hen steeds levendige Messias-verwachting, gemakkelijk door boze - door "Ezau"-elementen - bespeeld kon worden. Het feit dat in de afgelopen eeuwen de Christenen - of wat daarvoor wenste door te gaan - zich aan het vereren van valse Messiassen weinig schuldig hebben gemaakt, komt niet voort uit iets waarvoor "wij" ons op de borst zouden kunnen slaan: bij de Christenen was immers de levende, reële, wederkomst-verwachting eeuwenlang vrijwel ingeslapen! Men meende het, als Christen, wel áf te kunnen met het in vele vormen herdenken van de eerste komst van onze Heer Jezus Christus.

De periode in de geschiedenis der Christelijke Kerk, waarin echter de wederkomst-verwachting - hoe verwrongen vaak ook - opnieuw tot leven kwam, brachten dan ook soms soortgelijke verschijnselen met zich mee, zoals wij deze hierboven bij de Joden zijn tegengekomen. Als voorbeeld noemen wij slechts het bekende geval: Wederdopers; Jan

van Leiden, die het "nieuwe Jeruzalem" in Munster wilde oprichten ... Aan deze episode kan men reeds zien waartoe een verkeerde, overspannen, en nauwelijks op de Bijbel gegronde wederkomst-verwachting, ook onder de Christenen, heeft kunnen leiden.

In de vele eeuwen, waarin de Christelijke Kerk het met de wederkomst-verwachting zo nauw niet nam, en waarin steeds meer het begrip "advent" gekoppeld werd aan Kerstmis, in plaats van aan de "second advent", werd de gehele zaak doorgaans afgedaan met termen als: "Men moet de Heer iedere dag verwachten" of: "er zijn altijd oorlogen, aardbevingen en geruchten van oorlogen geweest" of: "het kan net zo goed nog miljoenen jaren duren". Uitdrukkingen die men zelfs veelal uit de mond van dezelfde persoon kon (en kan!) horen en die in feite betekenen dat de gehele wederkomst-verwachting weinig of geen reële rol in zo iemands geloofsleven speelt.

Nu echter op het ogenblik bij duizenden in opwekkings- en eindtijdkringen, en ook al hier en daar in de bestaande kerkgenootschappen, de realiteit van de wederkomst-verwachting begint toe te nemen, is het de tijd geworden ons te spiegelen aan onze Joodse broeders! De gestrande schepen hunner valse Messiassen kunnen voor ons een baken in zee zijn! Indien zij, die Jezus' terugkomst over het algemeen "deze eeuw" verwachten, zich thans niet hoeden voor on-Bijbelse fantasieën, dan lopen ook zij het gevaar van misstap tot misstap te zullen gaan, tot grote "anti-reclame" voor het Christelijke geloof in het algemeen. En dat er valse Christussen zullen komen, dat dus de kansen op deze misstappen zullen toenemen, wordt door Jezus Zelf al ondubbelzinnig aangekondigd in Zijn "eindtijdrede" (Zie Mattheüs 24 : 5, 24). Deze figuren zullen juist verschijnen in de tijd voorafgaande aan de komst van de ware Messias Zelf, d.w.z. precies in die tijd waarin de Christenen hun reële wederkomst-verwachtingsgeloof beginnen terug te krijgen. Dat is, in veler ogen, dus: onze tijd.

Valse Elia's ...

Ook van de bij-verschijnselen van de Joodse Messias-verwachtingen kunnen wij al veel leren:

Zo zou bijvoorbeeld de aanhang van Sabbatai Tsebie nooit zo groot geworden zijn, indien hij in Gaza niet Nathan Benjamin Levie ontmoet had, die zich zelf opwierp als Sabbatai's "Elia" en hem beloofde Palestina te zullen bevrijden, waarna Sabbatai aldaar koning zou kunnen worden ... Elia, de profeet, zal volgens Maleachi 4 : 5 (en Jesaja 40 : 3) immers her-verschijnen en de rol op zich nemen van wegbereider van de ware Messias. De figuur van Johannes de Doper geeft ons een voorproef van het optreden van "Elia" als heraut van de Messias. Zoals de ware Messias zal worden voorafgegaan door de ware Elia, zo kan men er vrij zeker van zijn dat een valse christus wordt aangekondigd door een valse Elia ... Dit gevaarlijke "Elia-verschijnsel" begint thans reeds in Christelijke opwekkings- en eindtijdkringen zijn intrede te doen. De Messias moet nu spoedig komen, zo redeneert men dan en "dus moet Elia er eigenlijk al zijn!" En als deze "Manassiet uit Thisbe" (Elia) dan niet duidelijk, door ons allen herkend en aanvaard, komt opdagen, dan komt men in de verleiding de leider van zijn eigen kring of groep tot "Elia" tot "Apostel" of tot één der "Twee Getuigen" te bombarderen, m.a.w. tot een "ambt" dat in veler ogen volgens de

Bijbel in de tijd van het einde (weer) zou moeten gaan functioneren. Op diverse plaatsen hebben dergelijke verschijnselen zich de laatste jaren helaas reeds voorgedaan in bepaalde Christelijke groeperingen.

De desillusie en geestelijke ontredding, die zich bij een ontmaskering (van bijvoorbeeld "Elia") van de aanhangers wel moeten meester maken, zijn hierbij niet uitgebleven. Dergelijke teleurstellingen zullen nog vele "goed-gelovigen" van diverse pluimage beschoren zijn! Wij weten immers zeker, op grond van het Bijbelwoord, dat dergelijke verschijnselen alleen maar zullen toenemen. Vele duizenden aanhangers van één der groeperingen in Amerika, die zich "Church of God" noemt, staan bijvoorbeeld alweer een enorme ontgoocheling te wachten, wanneer hun leider, de fantast Bisschop Homer Tomlinson, die de gewoonte heeft zich in alle wereldhoofdsteden tot "koning van alle mensennaties" te laten kronen op een opvouwbare aluminium troon (!), als een misleider (of misleide?) wordt ontmaskerd vóórdát hij werkelijk zijn "wereldkoningschap van vrede op aarde" praktisch heeft verwezenlijkt ...

Valse Joodse Messiassen zijn er al vele geweest. Nu de gedachte aan Christus' wederkomst alom veld begint te winnen, breekt thans wellicht de periode van de valse "Christelijke" Messiassen aan, met de daarmee gepaard gaande stoet van "Elia's", "apostelen" en "getuigen". Deze brochure bedoelt de lezer erop attent te maken dat alles wat met het verschijnsel-valse-Messias samenhangt, ergens verband moet houden met Ezaú-Amalek's historische grote contra-plan, als tegenhanger van Gods Plan.

Het feit, dat de grote antichrist in ieder geval een Edomiet-Amalekiet zal zijn, behoeft mijns inziens niet te impliceren dat nu ook alle kleinere, hem voorafgaande valse christussen, uit de lijn-Ezaú zouden moeten zijn. Natuurlijk zullen er veel Joodse Messiassen geweest zijn, die zich Joden noemden, doch het logen, maar tot de "synagoge des satans" behoorden (d.w.z. tot Edom). (Openbaring 2 : 9 en 3 : 9) Wie echter het gehele programma en de voorgeschiedenis van de hierboven genoemde "bisschop Tomlinson" leest, zal zich slechts verwonderd afvragen hoe het mogelijk is dat deze man zelfs één serieuze aanhanger heeft. Deze "messias" maakt in ieder geval - gezien de beschrijving - een "goedaardige" en lachwekkende indruk.

Ik geloof dat wij van "de wijsheid van Edom" (lees: de genialiteit, zie blz. 27) te klein zouden denken, wanneer wij Tomlinson als Edomiet zouden doodverven vanwege zijn aspiraties als "messias". Tomlinson's gedrag doet eerder nog denken aan ... "Efraïm, de domme duif", zoals Hosea 7 : 11, weinig vleidend, de mentaliteit schetst van het 10-stammenrijk! Toch is het geval-Tomlinson, hoe goedaardig ook, een ernstig verschijnsel. Iedere valse messias, of hij nu serieus genomen wordt, of slechts de lachlust der "weldenkenden" opwekt, verwart en ondermijnt de Bijbels-gefundeerde Messias- of wederkomst-verwachting. Elke valse christus vermindert het kritisch vermogen van degenen die vol verwachting uitzien naar Jezus' komst. Zijn "second advent".

Loopt een aanvankelijk klaarwakkere en enthousiaste Messias-verwachter - hetzij onder Joden, hetzij onder Christenen - niet het gevaar, na een aantal valse messiassen met hun onvermijdelijke debacles te hebben meegemaakt, zich onder het motto van "voorzichtig-

heid", geïrriteerd en teleurgesteld geheel af te keren van de verwachting van de ware Messias in zijn eigen tijd? Daarom speelt, hetzij direct, hetzij indirect, iedere valse Christus "Ezau" in de kaart. Deze zal immers onderwijl zijn super-Agag voorbereiden, "totdat hij zich openbaart op zijn tijd" (2 Thessalonicenzen 2 : 6) d.w.z. totdat dit genie op het feilloos-geplande moment naar voren geschoven kan worden, juist wanneer "niemand" in de gehele materie van de Messias-verwachting, vanwege de grote verwarring, veroorzaakt door de valse-messiassen, nog meer weg weet en men werkelijk blij zal zijn dat er tenminste nu eens een "vent" komt, die aan al die "onzin" een eind zal maken ... Hierom past in deze brochure ook een waarschuwing voor de bijverschijnselen van de valse christussen: de "Elia's" bijvoorbeeld.

"A gift of prophecy"

Dit is de titel van een boek, dat in 1965 in Amerika tot de best-sellers behoorde, en de levensgeschiedenis bevat van de Amerikaanse waarzegster Jean Dixon. Het blad "*Het Beste*" van september 1965 vertelt het een en ander uit de inhoud ervan en hieruit vernemen wij dan dat deze "orakel-vrouw" door vele Amerikaanse presidenten en hoogwaardigheidsbekleders geraadpleegd is. Het behoeft geen betoog dat deze vorm van toekomstvoorspelling volledig verwerpelijk is en dat men op Bijbelse gronden waarzeggerij - zoals in het boek beschreven - beslist letterlijk "uit den boze" moet noemen. Dat vele christenen zich op deze gronden ook met de inhoud van Jeane Dixon's voorspellingen niet wensen in te laten is alleszins begrijpelijk. Hoewel men ook een andere menig in deze zou kunnen hebben ... De tovenares van Endor (1 Samuël 28) gaf - hoewel zij "duivelskunstenares" was - koning Saul toch óók juiste mededelingen.

De satan, de "diabolos" (dooreen-werper) mengt leugen en waarheid meesterlijk dooreen. Hetgeen echter zeggen wil dat hij niet alléén maar volledige onwaarheden vertelt. De heidense waarzegger Bileam kon zelfs - zij het zeer tegen zijn zin - voor een speciale gelegenheid door God Zelf gebruikt worden. De afgodendienaar Nebukadnezar zag de vier wereldrijken (Daniël 2) in de vorm van een schitterend indrukwekkend beeld, m.a.w. als "iets goeds". Hoofdstuk 7 vermeldt Daniel's eigen visioen van de vier dieren. Dezelfde 4 wereldrijken van Daniël 2 worden hier uitgebeeld door 4 verscheurende en afschuwelijke dieren. Daniel, een ware Gods-profeet, ziet dus eigenlijk hetzelfde als de heiden Nebukadnezar, maar nu als iets zeer "kwaads".

Wanneer wij enig begrip beginnen te krijgen van de van hogerhand "geplande" wereldgeschiedenis, en wij deze hebben leren kennen uit de Bijbel, dus door de bril van Gods profeten bekeken, dan zou het misschien leerzaam kunnen zijn, ook eens kennis te nemen van datgene, wat "de andere kant" van deze feiten wellicht óók "gezien" heeft. Wanneer de antichrist, het beest, door Gods profeten wordt afgeschilderd als iets afschuwelijks, zou het dan ondenkbaar zijn dat deze figuur door de "andere zijde" bekeken zou worden als bijvoorbeeld "de redder der mensheid"?

De "ster van Bethlehem", aankondigende de geboorte van de ware Messias, was, naar enkele sterrenkundigen beweren, een conjunctie van Jupiter en Saturnus in het sterrenbeeld Vissen. Dat de heidenwereld met zijn sterrenwichelaars in opschudding

verkeerde, toen op 5 februari 1962 een conjunctie plaats vond van Jupiter, Saturnus, Venus, Mars en Mercurius, benevens de Zon en de Maan in het beeld Waterman, en dat men hieraan in heidense kringen een zeer grote betekenis toekende, is uit de krantenberichten van die dagen wel duidelijk gebleken. Dat juist in heidense kringen ook gedacht is aan de geboorte van een "grote koning", kan men in dit licht gemakkelijk begrijpen.

Het boek "A gift op prophecy" vermeldt nu een voorspelling van Jeane Dixon, dat op diezelfde 5e februari 1962 - zoals zij in haar "kristallen bol" bijzonder duidelijk en vele malen gezien heeft - er in het Nabije Oosten een kind is geboren dat de wereld zal veranderen en uiteindelijk alle strijdende sekten en geloofsovertuigingen zal verenigen tot een allesomvattende religie. (Zie blz. 49 en 50; Jakob Frank). Deze man zal vanaf 1980 bekendheid gaan krijgen, en "zijn macht zal krachtig toenemen" tot 1999, te welker tijd er "vrede op aarde zal heersen voor alle mensen van goede wil" ... (Zie blz. 75) Jeane Dixon, een "gelovig Katholiek", ziet hier een wereldheerser in opkomst, die "VREDE" zal brengen; zij beschouwt hem als iets "zeer goeds".

Deze man zal dus, wanneer hij zo in zijn "dertiger jaren" is (vergelijk Lukas 3 : 23; Jezus was ook omstreeks 30 jaar, toen hij optrad), een eind maken aan alle godsdienststrijd. Een "vredevorst" van "omstreeks 30 jaar"! "Vrede op aarde!" Klinkt het niet veelbelovend? "Net echt?" Maar wanneer wij deze figuur van Gods zijde beschouwen, wanneer wij in Gods Woord deze man mogen zien door de bril van Israël's profeten, dan herkennen we dezelfde verschijning, maar als iets zeer kwaads: de concurrent-messias, het beest uit de lijn Ezau-Amalek-Agag!

"De gehele wereld ging hem met verbazing achterna ... "

"Vrede, vrede, terwijl er geen vrede is ... "

"Terwijl zij zeggen: vrede, vrede, overkomt hun een haastig verderf ... ",

enzovoorts, enzovoorts ...

Dit alles, gezien in de gedachtengang van deze brochure, maakt mijns inziens toch dat wij aan Jeane Dixon's voorspelling van de "vredevorst" niet alle betekenis mogen ontzeggen. Mits wij maar "de goede bril" ophouden!

Ook bij de Joden bestaat een dergelijke verwachting

Vermeldden wij hierboven een valse Messias-verwachting, levend onder een groep mensen, behorende tot Efraïm-Israël (de "vredevorst" van Jeane Dixon), iets dergelijks is te constateren bij een bepaalde groep Joden, onder wie thans de mening heeft postgevat dat "hun Messias" in deze jaren "60 wel eens zou kunnen gaan optreden, hetgeen dus inhoudt dat deze figuur enkele decennia geleden geboren moet zijn. Ter verduidelijking en ter voorkoming van misverstand eerst het volgende: Voor een gelovig Bijbelchristen, die zowel het Oude als het Nieuwe Testament aanvaardt als het geïnspireerde woord van God, kan er momenteel mijns inziens maar één juiste "Messias-verwachting" bestaan: De wederkomst van de Here Jezus Christus op de wolken en daarop op de Olijfberg met al

Zijn heiligen. (Mattheüs 24; Handelingen 1 : 11, 12; Zacharia 14 : 3, 4, 5; 1 Thessalonicenzen 3 : 13; 2 Thessalonicenzen 1 : 10; enzovoorts)

Onze Messias is indertijd geboren in Bethlehem en is na Zijn optreden, Zijn kruisiging en Opstanding, ten hemel gevaren en "hier al in dit aardrijk is Hij gezien nooit meer ..." De Heer is dus thans in de hemel, "vanwaar Hij komen zal ..." M.a.w. onze Messias zal dus niet meer worden geboren, maar zal "volwassen" in kracht en heerlijkheid verschijnen! Dit is een eenvoudig, maar zeer belangrijk kenmerk van de ware Messias. Een kenmerk dat men, vooral in de komende decennia, goed moet onthouden. Wanneer wij dus horen - van andere zijde - over de "geboorte" van de komende Messias in onze eeuw, dan weten wij van doen te hebben met een vervalsing van het ware. Men heeft dan van doen, hetzij met een onjuiste leer, hetzij met de valse Messias ...

Vele eschatologische richtingen in het Christendom hebben altijd geleerd dat de "antichrist een Jood" zou moeten zijn. (blz. 23) Wij hebben reeds trachten aan te tonen dat dit niet juist is, wanneer men tenminste onder de term "Jood": Judahiet verstaat. Onze gedachten gaan in de richting van een antichrist, die zegt een Jood te zijn, maar in feite een Edomiet-Amalekiet is. Wanneer dus thans de vrome orthodoxe Joden nog denken aan een Messias, die betrekkelijk kortgeleden "geboren" zou zijn, dan kan men dit op zich zelf zeer goed begrijpen, daar deze Joden de geboorte in Bethlehem ten tijde van Herodes niet als zodanig erkennen. Men verwacht nog een andere "geboorte". Wel blijkt uit dit alles het enorme gevaar, dat ook de goede Judahieten bedreigt: wij weten immers, dat een "messias", die in onze eeuw geboren wordt, beslist de ware niet kan zijn! Dit kan slechts "een" antichrist, maar ook zeer goed dé antichrist blijken te zijn!

In dit licht moet men mijns inziens het bericht lezen dat het Joodse blad, het "*United Israël Bulletin*" van mei 1961, bracht. Dit blad, dat bekering van de gehele wereld tot het Judaïsme beoogt en dat - vreemd genoeg - de Angelsaksische en verwante volken erkent als 10-stammig Israël! schreef dan, dat de Joodse Kabbalisten, die overigens uiterst voorzichtig en zwijgzaam zijn inzake hun onderzoek, thans toch hebben durven loslaten dat de jaren '60 op vele terreinen tastbare vervullingen der profetieën zullen brengen, ook op het gebied van de verschijning van de grote verwachte "zoon van David". De geleerde Shlomo Dov London is van mening dat het Joodse mystieke boek, de "Zohar", het jaar 1968 aangeeft als het jaar van de "verlossing van Israël" en de aanvang van het optreden van de Messias. Deze Messias moet dus nu al geboren zijn uit Joodse ouders en als een onbekende thans op aarde leven. Omstreeks 1968 zal hij het in zijn land teruggekomen Israël in vrede en wijsheid gaan regeren, tot zegen van de gehele wereld en "van Sion zal de wet uitgaan over de gehele wereld", die vanuit Jeruzalem bestuurd zal worden.

Grote waakzaamheid geboden

Het behoeft geen betoog dat de in Efraïm-Israël aangekondigde vredevorst door Jeane Dixon, en de door de Joodse Kabbalisten aangekondigde geboorte van de Joodse Messias, ondanks het verschil in tijdstip van optreden wel eens voorspellingen konden zijn betreffende de dezelfde persoon. De lezer van deze brochure zal begrijpen dat deze persoon, wanneer hij werkelijk verschijnt, niet de "grote Jakob" zal zijn, zoals velen zullen

denken, maar de als Jakob vermomde "grote Ezau". Het is daarom zowel voor Joden als Christenen, voor 2 en 10 stammen, wel van het allergrootste belang goed op de hoogte te zijn met datgene wat de Bijbel ons leert op dit gebied, opdat niet de deze meest fatale vergissing ons, zo dicht vóór de eindstreep, nog zou doen struikelen!

Kritiek

Ongetwijfeld zullen veel Nederlandse Christenen zich met de hoofdstrekking van het gehele hier gevolgde betoog, niet kunnen verenigen. "Inderdaad", zouden zij zeggen, "er is zonde en kwaad in de wereld, maar dat is vrij gelijkelijk verspreid; bij de één een beetje meer dan bij de ander. Maar dat er bepaalde groepen mensen op aarde als het ware speciaal voor het kwaad "uitverkoren" zouden zijn, dat is ondenkbaar. Bovendien blijkt dat wel uit het feit dat er in de slechtste mensen nog onverwachte goede eigenschappen gevonden worden". Deze zeer begrijpelijke en ook menselijk-milde redenering houdt echter geen rekening met het reële bestaan van de satan. Noch met het feit dat deze macht via mensen werkt, evenals God Zelf Zich van mensen bedient. God koos hiervoor Zijn Israëel en Zijn Gemeente. Ondanks zonde, afval, ontrouw en ongeloof houdt God vast aan deze groepen van mensen, die Hij als werktuigen - liefst als bewuste medewerkers - gebruikt. De Bijbel is er echter duidelijk genoeg in dat de tegenstander het "er niet bij laat zitten", maar letterlijk álles zal proberen om de "Troon des Heren" in handen te krijgen. "*Alles zal ik U geven, indien Gij slechts nedervalt en mij aanbidt*", zegt de satan tegen God Zelf. (Mattheüs 4 : 9)

De Bijbel bevat een serie uitspraken, die voor ons, "moderne, verdraagzame" mensen eigenlijk onverteerbaar zijn, maar die er niettemin stáán. Deze komen hier op neer, dat ook het Kwaad MOET geschieden, dat het moet "uitrijpen" tot een climax, voordat het blijvend vernietigd wordt, en dat bepaalde mensen, volken en groepen BESTEMD zijn om in dienst van Gods tegenspeler de "boze rol" te spelen. Zie voor dit op zich zelf angstwekkende verschijnsel: Genesis 15 : 16; Exodus 9 : 16; Exodus 10 : 1; Romeinen 9 : 11-18; 1 Petrus 2 : 8; 2 Petrus 2 : 12, Mattheüs 26 : 24; Judas 4, enzovoorts. Wie voor het eerst kennis maakt met dit aspect van de Bijbelse boodschap, zal ongetwijfeld een gevoel van protest voelen opkomen.

Rebekka: "Waarom overkomt dit mij?"

Ook moeder Rebekka had dezelfde "kritiek" op Gods beleid als wij dat voelen. Aanvankelijk was zij onvruchtbaar, haar man Izak bad voor haar, zij werd zwanger, en ... "*de kinderen stieten in haar binnenste tegen elkaar*" (Genesis 25 : 19-24) Jakob en Ezau! Rebekka, de door God Zelf uitgezochte vrouw voor Izak, op wie toch eigenlijk "niets aan te merken" was, die uit een "goede familie" kwam, merkt vóór de geboorte van haar tweeling al iets van de gigantische strijd, die zo vele eeuwen later zijn climax zou vinden in hun beider nakomelingen. Zij baarde een tweeling, waarvan de oudste de stamvader zou zijn van de antichrist en de jongste de ware Christus zou "opleveren". Wel een bijzonder dramatische situatie voor een moeder! Waarom dit alles? "Waarom overkomt dit mij?" vraagt zij dan ook. Een werkelijk bevredigend antwoord krijgt noch Rebekka, noch wij.

Romeinen 9, die deze kwestie ook behandelt, geeft ons evenmin een "antwoord", maar legt ons wel het zwijgen op. Paulus zegt n.a.v. het probleem Jakob-Ezau in vers 11:

"Opdat het verkiezend voornemen Gods zou blijven".

"Wat zullen wij dan zeggen? Zou er onrechtvaardigheid zijn bij God? Volstrekt niet".
(vers 14)

"Hij ontfermt Zich over wie Hij wil, en Hij verhardt wie Hij wil". (vers 18)

"Maar gij, o, mens, wie zijt gij, dat gij God zoudt tegenspreken?" (vers 20)

En daarmee moet moeder Rebekka - en ook wij - het dan voorlopig maar doen. Of wij het nu rechtvaardig vinden of niet: het IS nu eenmaal zo: Gods uitverkoren Volk Israël vindt een tegenhanger in satan's uitverkoren volk Edom-Amalek.

Nogmaals: een Joods geluid

Het volgende is een citaat uit het blad *"The United Israël Bulletin"*, van maart 1984, geschreven door David Benaron. Nadat deze Joodse schrijver eerst "het verschijnsel Hitler" besproken heeft, en geconstateerd heeft dat de knapste psychologen zelf moeten erkennen niet de werkelijke verklaring te kunnen vinden van een dergelijke vérgaande razernij en haat tegen de Joden, zoals Hitler deze ten toon spreidde, komt hij tot de slotsom dat datgene wat de knapste psychologen niet begrijpen kunnen, met behulp van Gods Woord, de Bijbel, zeer wel verklaarbaar wordt. Hij vervolgt dan:

"Hitler heeft al een eerder prototype gehad, namelijk Haman, en er waren er nog meer. Het antwoord op het raadsel-Hitler kan worden gevonden in de verborgen samenstelling van de oorspronkelijke Hebreeuwse tekst van het eerste boek, Genesis, tot het laatste toe. Hier doorheen immers vinden wij een lijn, die een oer-strijd aangeeft tussen twee machten, positief en negatief, en die sterk tot uiting komt in de vreemdsoortige geboorte van Jakob en Ezau en hun verdere levensloop. De ontdekking van de Dode Zee-Rollen in 1947 heeft mede dit positief-negatief-aspect, dat onverbrekkelijk verbonden is met het menselijk ras, helpen bevestigen. De rol genaamd: *"De strijd tussen de Zonen des Lichts en de Zonen der Duisternis"* is op dit punt duidelijk genoeg. Alleen een wetenschappelijk onderzoek op deze gronden, te vinden in de Hebreeuwse Bijbel, zal de wereld kunnen doen begrijpen hoe een Hitler in de zogenaamd verlichte 20e eeuw mogelijk is geweest. Hitler heeft dit alles geweten. Daarom schafte hij de Bijbel af en zocht deze te vernietigen tezamen met het volk dat daarmee altijd zo nauw verbonden geweest is".

Inderdaad, hij bestreed Juda én Efraïm-Israël!

Positief-Negatief; Jakob-Ezau

Overall in de historie vinden wij dit "positief-negatief-aspect": de strijd tussen God en satan, tussen goed en kwaad, tussen Jakob en Ezau, tussen Christus en antichrist, en

wie weet gaat dit principe verder in de schepping, waarvan de geleerden thans gaan beweren dat er behalve stof ook anti-stof zou bestaan. Hieronder volgt een citaat uit "*The United Israël Bulletin*", betrekking hebbende op het verschijnsel-Hitler en de negatieve Ezau-Amalek-lijn. In het nummer van mei 1961 schrijft de hoofdredacteur, David Horowitz, onder het hoofd "Oordeel in Jeruzalem", naar aanleiding van het proces-Eichmann, dat toen juist in Jeruzalem gevoerd werd, dat men om dit "verschijnsel" te verklaren terug moet gaan tot de grondtekst van het Hebreeuwse Oude Testament. Wanneer men deze grondtekst nauwkeurig bestudeert, zal men eindelijk de, volgens Horowitz, veelal verkeerd begrepen en onjuist vertaalde zin uit Exodus 17 : 16 op zijn juiste waarde weten te schatten, juist in verband met het fenomeen-Eichmann:

"Omdat er een hand is tegen de Troon des Heren, daarom heeft de Heer een strijd met Amalek van geslacht tot geslacht" ...

Hoe wonderwel past deze Joodse zienswijze, inzake het positief-negatief-aspect in de historie, op hetgeen wij lezen in *Elseviers Bijbel Encyclopedie* blz. 26, onder het hoofd: "Antichrist":

"Volgens deze gegevens speelt er dus in de geschiedenis een macht een rol, die rechtstreeks ingaat tegen de Verlosser, Christus. Deze antichristelijke macht vertoont zich in verschillende tijden op verschillende wijzen; tenslotte ontwikkelt zij zich volledig in een algemene afval en verbreking der banden, die nu nog zulk een apostasie (= geloofsafval) tegenhouden, en belichaamt zij zich in een wereldrijk met staatsvergoding. Aan deze antichristelijke macht in haar laatste ontwikkeling, maakt dan Christus zelf, bij Zijn Verschijning, een einde."

Zoals wij reeds zovele malen gezien hebben: "*Het einde dezer eeuw is Ezau (antichrist), het begin der volgende is Jakob*" (Christus).

De historische taken der verschillende volken staan vast

Géén medelijden met Amalek bezorgt hem een andere rol, dan die in de Bijbel voor hem is vastgesteld. Wel kunnen aparte Amalekieten zich oprecht bekeren tot de Here Jezus Christus, maar dit verandert aan de historische rol van hun volk, als een eenheid gezien, niets. Indien wij dan toch medelijden zouden voelen opkomen met Ezau-Amalek, vanwege de "onsympathieke rol, die hem dan toch maar toebedeeld is", dan staat daar tegenover dat de Bijbel ons een dergelijk medelijden nergens vóórhoudt en dat wij beter zouden doen ons medelijden te bewaren voor de slachtoffers van de macht-Ezau, die zullen vallen tengevolge van onze naïviteit, goedgelovigheid, verkeerd idealisme en onoplettendheid. Vier eigenschappen, die uiteindelijk voortkomen uit ... ongeloof. Ongeloof in duidelijke Bijbelse uitspraken. Het is juist het ongeloof in dergelijke Bijbelse uitspraken, dat door de Ezau-geest aan alle kanten gepredikt wordt. Kunnen wij "Ezau" daarin ongelijk geven? ...

Hoofdstuk 10

Plannen tot verovering der wereldmacht

In alle tijden zijn er instellingen en machten geweest, die zich ten doel stelden "de wereld te beheersen". Het begon al bij Nimrod, de kleinzoon van Cham en stichter van Babel. Om deze stad groepeerde zich de toenmalige Noachitische wereld en hier wilde men de bekende Toren van Babel bouwen. Die zou moeten fungeren als centrum en symbool van eenheid, kennis, macht en cultuur, waaruit vanzelf, als bij-product, zou voortvloeien: vrede. Van Nimrod kunnen wij een lijn trekken tot in onze dagen, die loopt via Nebukadnezar, Darius, Alexander de Grote, Caesar, Filips II, Lodewijk XIV, Napoleon, Hitler en Mao Tse-tung. Al deze heersers trachtten hun eigen rijk beheersers van de wereld te maken door steeds hun grenzen naar buiten toe te verleggen en een steeds groeiend imperium te stichten.

Terzelfder tijd is er in de geschiedenis een lijn te vinden van "internationale organisaties", die ook naar een wereldmachtspositie streefden. Wij denken hier aan de islam, de Rooms-Katholieke Kerk, het communisme, het fascisme, enzovoorts. In beide lijnen vinden wij hier en daar neigingen om "de leider" te vergoddelijken, die men dan zag als, hetzij de wereldheerser zelf, hetzij als de voorganger van de werkelijk "grote leider", die nog zou moeten komen. Indien wij dan uit de Bijbel weten dat de werkelijke "Goede Aarde", zoals de Heer Zelf deze zal gaan opbouwen en organiseren na Zijn wederkomst, ook bestuurd zal worden door een Goddelijk Persoon (Jezus Zelf), dan is het begrijpelijk dat de concurrerende pogingen van de kant van de satan om een wereldstaat te stichten ook meestal gepaard gaan met verwachtingen van een soort halfgod als leider. En inderdaad: welk "gewoon mens" zou invloed, macht en tact genoeg hebben om de wereld te besturen? Beide richtingen dus: de Goede en de kwade, zien slechts heil in een boven alle andere mensen uitstekende figuur als leider. Het moet een goddelijk-geïnspireerd genie zijn, anders zal hij zijn taak beslist niet aan kunnen. Ook Salomo gaf bij zijn regeringsaanvaarding blijk dit te beseffen. (Zie hiervoor 2 Kronieken 1 : 10)

Na alle menselijke pogingen tot het vestigen van een wereldheerschappij (en hun onvermijdelijke mislukkingen!) zal zich - aan het einde - een rijk aandienen, dat althans aanvankelijk zal slagen in zijn opzet. Dat is het rijk van de komende antichrist, hetwelk dan ook bestuurd zal worden door een door "hogere machten" (lees: de duivel) rechtstreeks bestuurd genie: het beest.

Alle pogingen tot wereldheerschappij kunnen "reclame" maken voor hun streven, door de mensheid een zeer begeerd goed aan te bieden: Vrede. Dat wil zeggen: afwezigheid van oorlog. Dat onder dergelijke heerschappijen de innerlijke vrede en de gewetensvrijheid zullen verdwijnen ... die kans is natuurlijk groot, maar dat moet men dan maar op de koop toe nemen. Dat er ook velen in gevangenissen en concentratiekampen zullen komen, omdat zij tegen "het regiem" zijn, ook dat moet men op de koop toe nemen. Oorlog is tenslotte erger dan alles, zo redeneert men, dus indien men de oorlog definitief wil uitbannen, moet men er maar wat voor over hebben.

"Internationale Anarchie"

In ons land is omstreeks 1964 een boek verschenen, dat opnieuw een idee lanceert dat zou moeten leiden tot de stichting van een wereldregering. De schrijver is een Rooms-Katholiek geleerde, J.H.C. Creyghton een Jezuïet, dragende dezelfde naam als zijn felle ordegenoot, die omstreeks 1582 vanuit Spanje naar Noord-West-Europa reisde met de opdracht moordaanslagen te beramen op Willem van Oranje (zie blz. 36) en Koningin Elisabeth I van Engeland. Deze "Onderneming", zoals zijn opdracht in code heette, werd verijdeld door Nederlandse zeelieden. "*Internationale Anarchie*" is een bespreking in het kader der Ezau-lijn zeker waard. Immers door bestudering in Bijbel en historie van de lijn Ezau-Amalek-Agag hebben wij geleerd ons te interesseren voor elke poging tot het vestigen van een wereldregering buiten God om. En nu er van de zijde van een geleerde Nederlandse Jezuïet, kennelijk met goedkeuring van z'n orde, een serieus voorstel tot het oplossen van de wereld-wanorde gedaan wordt, een voorstel dat door "weldenkende" mensen, als een "haalbare kaart" zou kunnen worden gezien, lijkt het verantwoord dit plan eens aan de Bijbel te toetsen. De schrijver laat er geen twijfel aan bestaan, dat het hoofddoel van zijn streven het vestigen van de wereldvrede is. Hieronder volgen enkele citaten uit het boek:

Op blz. 142 zegt de schrijver, dat de historie leert dat vrede bewaren mogelijk is *"in een gemeenschap, groot of klein, primitief of ingewikkeld, homogeen of gedifferentieerd, indien onder één gezag. Het is onmogelijk, als het een mensengeheel betreft dat zulk een gezag niet kent"*.

Blz. 30: *"Iedereen wil vrede; als dus de vrede uitblijft, ligt dat aan de juiste instituten"*.

Blz. 31: *"Ons organisatietalent schiet te kort"*.

Blz. 260: *"Wij weten, wat er gedaan moet worden. Wij slagen erin het zelfs volkomen duidelijk te formuleren. Maar om de een of andere reden zijn wij niet in staat onze wil in daden om te zetten."*

Blz. 65: *"Oorlogen kunnen ontbranden, zonder dat iemand het gewild heeft."*

Blz. 32: *"De staten zijn wezens, gedragen zich anders dan mensen; het zijn vreeswekkende wezens."*

Blz. 32: *"Als deze wezens met hun onberekenbare eisen ons niet in de weg zouden staan, zou het vraagstuk der onderontwikkelde gebieden binnen redelijke termijnen kunnen worden opgelost."*

Blz. 33: *"Wij zijn het zelf, die die wezens in het leven roepen, door de wereld te zien als een geheel, niet van mensen, maar van staten."*

Waren er maar geen landsgrenzen, klaagt Creyghton, dan was er nooit oorlog.

Blz. 166: *"De volken zijn geen eigenstandelijke wezenheden, maar delen der mensheid."*

Blz. 260: *"Nimmer wijzen de zoekende staatslieden op de werkelijke oorzaak van het kwaad ..."* (Met deze zin kunnen wij van harte instemmen! - zie blz. 66 en 78)

Blz. 143: *"Oorzaak van alle kwaad: de "negatieve soevereiniteit."*

Volgens Creyghton is de definitie van dit begrip: een groep mensen onder één bewind, dat de macht en de mogelijkheid bezit oorlog te voeren tegen een soortgelijke andere groep mensen.

Blz. 152: *"Wereldgezag en Soevereiniteit sluiten elkaar uit."*

Creyghton blijkt het met Toynbee eens te zijn, dat het enorme succes van het communisme alleen maar te danken is aan het supra-nationale streven van dit stelsel. Daar Creyghton er van uitgaat dat de indeling van de wereld in staten kunstmatig is en geen wezenlijke achtergrond heeft, neemt hij aan dat iedereen op aarde aan internationalisme en/of supranationalisme de voorkeur zou geven, boven de huidige indeling in volken. Hij betreurt het dat het communisme en de democratie elkaar niet zijn gaan aanvullen. Want blz. 261: *"Het communisme begrijpt de eenheid, maar kent niet de vrijheid. De democratie kent de vrijheid, maar niet de eenheid."*

Steeds weer vraagt Creyghton zich af, waarom het toch zo moeilijk is een wereldregering samen te stellen.

Blz. 193: *"De wereldsamenleving als geheel plaatst ons immers voor geen andere problemen, dan wij sinds lang hebben leren oplossen in onze staten, provincies en kleinere gemeenschappen."*

Dat Creyghton als oplossing van alle problemen steeds de democratie blijft zien, blijkt wel uit de volgende zin:

Blz. 180: *"Onze zuiverste bron van politieke wijsheid is het gezond verstand der mensheid."*

Geleidelijk komt Creyghton in zijn boek dan naar voren met zijn "recept", wanneer hij de toestand gaat beschrijven die hij graag zou zien komen:

Blz. 121: *"Ont-nationalisering der staten"*.

Blz. 179: *"De staten moeten de mogelijkheden ontnomen worden hun eigen, van de wil der wereldbevolking afwijkende, weg te gaan."*

Blz. 166: *"Er moeten regels komen voor alle mensen gelijk."*

Blz. 200: *"De wereld zal spelenderwijs democratisch worden."*

Creyghton vindt de federatie-vorm zeer geschikt als wereldregering, indien echter de Centrale Regering ook rechtstreeks de onderdanen-individuën kan bereiken. De wereld mag niet bestaan uit een vereniging van losse staten die samenwerken, maar de Centrale Overheid moet met haar wetgeving ook direct de individuën kunnen besturen.

Hij vindt dat het initiatief tot verwezenlijking van dergelijke plannen, zoals hij pousseert (= bevordert), bij gewone burgers moet liggen. Staatslieden kunnen gewoon "per definitie" de nodige initiatieven niet nemen in deze, omdat hun "vak" hiermee al in tegenspraak is: een wereldregering zou zeer vele staatslieden overbodig maken ...

Het "Verbond"

Daarom stelt Creyghton voor een internationale vereniging van burgers op te richten, wier doelstelling het moet zijn te komen tot een wereld-regering op democratische grondslag. Deze vereniging noemt Creyghton: "Het Verbond"

Blz. 219: *"Het Verbond moet zelfstandig en onafhankelijk van iedere staatsmacht kunnen optreden. Het moet kunnen doordringen tot diep in de autocratische landen (Creyghton bedoelt: de communistische landen). Het Verbond zal in beginsel alle volken en landen moet omvatten. Het zal een statuut en bestuur moeten hebben, voor alle landen en volken gelijk. Eenheid is een voorwaarde van essentieel belang."*

Blz. 220: *"Het Bestuur van het Verbond moet bindende voorschriften kunnen geven betreffende de gedragingen der leden."*

Creyghton verwacht dat het Verbond zoveel sympathie en aanhang zal weten te verwerven, dat het op een gegeven moment de kans zal krijgen de wereldmacht over te nemen.

Op blz. 242 zegt Creyghton, dat hoewel de propaganda en de ledenwerving "openlijk kunnen gebeuren, de machtsovername in het geheim moet worden voorbereid." (Anders immers zouden de "staatslieden", die dan nog aan de macht zijn en die zich door Creyghton's Plan in hun bestaan bedreigd zouden voelen, de staatsgreep willen verhinderen.) Na laatstgenoemde zin, waarin al iets onheilspellends doorklinkt ("geheime voorbereiding"), komt Creyghton dan met de meest "geladen" gedachten uit zijn gehele boek te voorschijn:

Blz. 241: *"Het voorlopige Bestuur na de machtsovername zal bestaan uit meerdere personen. Maar de executieve macht zou aan één persoon kunnen worden gegeven."*

Hier zijn we dus tenslotte tóch beland bij de gedachte aan een éénhoofdige leiding der wereld, ondanks alle democratische voorkeur, door Creyghton in zijn boek steeds ten toon gespreid! Blz. 239: Als het Verbond zou mislukken, wat dan? Geen nood: *"Het is namelijk niet ondenkbaar, dat het werk van Het Verbond, hetzij overbodig gemaakt wordt, hetzij doorkruist of voltooid zal worden door het optreden van enkele personen, die de overgang naar een nieuwe wereldorde tot stand zullen brengen via een persoonlijk initiatief"*. (Let op het woord: "zullen" in plaats van: "zouden kunnen").

De nieuwe wereldorde kan dus komen:

1. Door Het Verbond
2. Door het "persoonlijk initiatief"
3. Door BEIDE

En veelbetekenend voegt Creyghton hier dan nog aan toe: *"Of er ergens ter wereld een dergelijk initiatief wordt voorbereid, dat weten wij ... niet"*.

Bezwaren tegen Creyghton's plannen

Creyghton mag dan beweren dit niet te weten, ik meen dat wij op grond van de Bijbel kunnen weten dat zo'n voorbereiding er wel degelijk is en er in principe altijd geweest is sinds Ezaü zijn eerstgeboorterecht kwijt was en zijn plannen ontstonden om dit, hoe dan ook, weer in handen te krijgen. Op hetgeen Creyghton zegt over de oorzaak van oorlogen, en het bestaan van soevereine staten, kunnen wij slechts reageren met verwondering, dat een geleerde Jezuïet niet verder blijkt te kijken dan zijn drie-dimensionale aardse neus lang is en blijkbaar geen rekening heeft leren houden met het merkbaar ingrijpen in de menselijke geschiedenis door God en Zijn Engelen en daarnaast door de satan en diens demonen. (zie blz. 78) De grondfout in de redenering van Creyghton zal de lezer al lang zijn opgevallen: De wereld is immers niet alleen maar een orgaan, dat opgebouwd is uit individuele mensen, maar net zo goed is zij een samenstel van natuurlijk gegroeide, reëel-bestaande en door God gewilde staten.

De volkerenlijst van Genesis 10 geeft duidelijk aan dat, althans in Bijbelse zin, een natie een groep bijeenwonende mensen is, van dezelfde afkomst, die tengevolge hiervan ook een gemeenschappelijke geschiedenis hebben. Volken en staten, gescheiden door grenzen, behoren volgens de Bijbel tot de onverbreekelijke scheppingsordening. Indien Creyghton zegt dat in feite ieder mens in zijn hart de voorkeur geeft aan internationale- of supra-nationale organisaties en het opheffen der grenzen, dan wordt deze stelling door het feit, dat het aantal soevereine staten op de aarde ieder halfjaar groter wordt - juist in onze tijd, waarin zoveel propaganda voor "eenheid" gemaakt wordt - reeds gelogenstraft.

Op dat punt heeft De Gaulle beslist gelijk, wanneer hij zegt dat alle "idealistische" internationale- of supra-nationale ideeën het uiteindelijk altijd moeten afleggen tegen de nationale gevoelens. De historie toont ons immers vele oorlogen tussen Rooms-Katholieke staten onderling, tussen islamitische staten, helaas ook tussen Protestantse staten, terwijl de onenigheid in het communistische kamp thans duidelijk zichtbaar begint te worden. Op den duur blijken steeds de nationale gevoelens het te winnen van de internationale ideologieën.

Dat er desondanks zoveel "profeten van de eenheid-NU" in onze tijd optreden, behoeft ons niet te verwonderen. Ook op dit punt is er niets nieuws onder de zon. In Genesis 11 lezen wij de eerste poging der mensheid om tot een wereldregering te komen. Opmerkelijk is het dat deze poging tot eenheid plaats vindt nadat wij in Genesis 10 : 5, 18, 20, 25, 31 en 32 hebben kunnen lezen dat God de aarde verdeelde onder de volken naar hun

geslachten en hun talen, m.a.w. splitsing der mensheid in groepen van gemeenschappelijke afkomst. Toch zocht men "eenheid"! En God zag dat en zei: "*Zie, het is één volk, en zij hebben één taal. Dit is het begin van hun streven. Nu zal niets van wat zij denken te doen, voor hen onuitvoerbaar zijn*". (Genesis 11 : 6) En ... Hij verstrooide de volken door middel van de spraakverwarring!

Zoals wij hier zien: de apartheid der volken bestond al vóór het bestaan van Israël, Gods, apartgezette Volk. Dat Hij toch toen reeds een en ander zo regelde met het oog op Zijn toekomstig Volk Israël, blijkt uit Deuteronomium 32 : 8 (NBG '51):

*"Toen de Allerhoogste aan de volken hun erfenis toedeelde, toen Hij de mensenkinderen van elkander scheidde, heeft **Hij** de grenzen der volken vastgesteld naar het aantal der zonen van Israel."*

Het is dus God Zelf die de grenzen der volken gewild heeft, Zie Spreuken 22 : 28: "*Verleg de aloude grenzen niet ...*" Het verleggen van de grenzen wordt door de Bijbel gezien als iets verkeerd. "*De vorsten van Juda zijn als zij, die de grenzen verleggen*", zegt de Heer op verwijtende toon in Hosea 5 : 10. Dat het "uitwissen der grenzen" een straf is, blijkt o.a. uit Jesaja 10 : 13: "*Daarom wis ik de grenzen der volken uit en plunder hun voorraden*", aldus de dreigende koning van Assur.

God Zelf heeft de grenzen der volken vastgesteld. Een nieuw argument voor deze stelling zou mijns inziens gehaald kunnen worden uit een zin, afkomstig uit Paulus' toespraak op de Areopagus tot de Atheners, namelijk Handelingen 17 : 26, waar wij in onze Nieuwe Vertaling het volgende lezen:

"Hij heeft uit één enkele (Statenvertaling: "uit énen bloede") het gehele menselijke geslacht gemaakt ... en Hij heeft de grenzen van hun woonplaatsen bepaald".

Indien deze vertaling juist was, zou de logica ervan beslist vreemd genoemd mogen worden: immers, aan de ene kant wordt het "gehele menselijke geslacht" als een eenheid vermeld, afstammend van één stamvader, terwijl er aan de andere wordt gesproken van "hun grenzen", hetgeen weer wijst op gescheidenheid der volken. De letterlijke vertaling uit het Grieks (Zie hiervoor óók "*Panin's Vertaling van het Nieuwe Testament volgens het Numerieke Systeem*"), luidt echter:

"Hij heeft uit één, IEDER VOLK VAN MENSEN gemaakt en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald".

Men kan hieruit dus lezen dat God ieder volk afzonderlijk heeft laten voortkomen uit één stamvader. Zo is Israël "gemaakt" uit de ene Jakob, Edom uit de ene Ezau, de Assyriërs uit de ene Assur en de Moabieten uit de ene Moab, enzovoorts, enzovoorts. Het woord "ieder" houdt immers de gedachte in aan afzonderlijkheid, terwijl de woorden "alle" en "gehele" juist de onderlinge verschillen verzwijgen en de nadruk leggen op overeenkomst of eenheid. De vertaling: "gehele menselijke geslacht" is beslist onjuist. Geen dezer drie

woorden vinden wij in het Grieks. Maar de vertaling: "ieder volk van mensen" past logisch veel beter bij het vervolg, waar over de grenzen (der volken) gesproken wordt.

Het bovenstaande bevestigt dus de gedachte dat, volgens Bijbelse definitie, een volk bestaat uit mensen van een gemeenschappelijke afkomst, waarvan God Zelf de grenzen heeft bepaald. Juist om een wereldregering buiten Hem om te voorkomen, heeft God dus de volken gescheiden en de grenzen ertussen vastgesteld. God heeft ieder volk zijn aparte taak gegeven. Over de goede taak van Israël en de (helaas) zeer slechte taak en rol van Amalek hebben wij reeds meermalen gesproken. Wij krijgen zelfs de indruk, vanuit de Bijbel, dat God ieder volk of natie zijn eigen "Nationale Beschermengel" (of -duivel) gegeven heeft om over de grenzen te waken en in het geweer te komen als een buurland of een buurengel zich niet aan zijn eigen territorium houdt ... (zie volgende bladzijden)

Een leerzame tegenhanger

Het boek "*Internationale Anarchie*" van Prof. Creighton S.J. (S.J. = *Societatis Jesu* = *Jezuïet*), kreeg ik vrijwel tegelijk in handen met een veel eerder verschenen boekje van Johannes de Heer "*Wat zegt de Bijbel over Engelen en duivelen?*" en het was werkelijk treffend deze beide werken met elkaar te vergelijken. Terwijl Johannes de Heer dus uitgaat van de gedachte: "Wat zegt de Bijbel?" vinden wij in het boek van de Jezuïet Creighton een aantal louter menselijke gedachten, een volslagen géén-rekening-houden met Gods Woord (dat wij toch enigszins bekend zouden mogen veronderstellen, bij een geleerde Jezuïet!) en tenslotte een plan, waarvan de Bijbel in feite de onmogelijkheid en de verwerpelijkheid aantoont. Ja, zelfs zouden wij het plan-Creighton nog eerder kunnen passen in datgene wat de Bijbel zegt van de satanische pogingen om met behulp van Ezau-Amalek-Agag een wereldregering te vestigen onder de grote pseudo-messias, dan dat wij ergens in Creighton's boek aansluiting kunnen vinden op Gods Grote Heilsplan, dat immers inhoudt: Het zenden van Christus met Zijn Gemeente terug naar de aarde na de definitieve mislukking der mensen om zelf een leefbare wereld te scheppen. Het stichten van Gods Koninkrijk Israël op aarde als kern van het Ware Vrederijk.

In Creightons' boek vinden wij een typisch humanistische poging om het ziekteverschijnsel: verdeeldheid der volken en mensen (en daardoor steeds oorlog of oorlogsgevaar) te verklaren. Maar in plaats van tot de werkelijke oorzaak door te dringen, verklaart Creighton ziekteverschijnselen met ... andere ziekteverschijnselen en blijft dan, vóórdat hij bij satan de bron van alle kwaad is aangeland, steken bij hetgeen hij dan als "wortel-oorzaak" ziet: de "negatieve soevereiniteit". Natuurlijk zouden wij hem meteen de vraag kunnen stellen: Maar wat is dan toch de oorzaak van die "negatieve soevereiniteit"? Hoe komt het dan toch dat ieder in zijn hart wéét dat de "liefde tot zijn land ieder aangeboren is", zoals Joost van den Vondel Creightons' negatieve idee, POSITIEF wist te formuleren? En wat is dan toch de oorzaak van de steeds weer opkomende agressieve houding van de ene staat tegen de andere?

Voor de beantwoording van deze vragen kan ik ieder aanraden zich eens te verdiepen in het boeiend geschreven en instructieve boek van Dr. F. T. Diemer-Lindeboom, "*Ontgin nieuw land, opdat zij leven*", hoofdstuk "Verzonken Sleutel", speciaal de bladzijden 159,

186, en 189. In weinig boeken zal men beter de realiteit van de onzienlijke wereld, op grond van Bijbel en geschiedenis uiteengezet, kunnen vinden dan in dit werk. De schrijfster toont daarin aan tot welke catastrofale misverstanden het wegredeneren van de satan als werkelijke grondoorzaak van het kwaad heeft geleid, ook bij "Christelijke" theologen, juristen en staatslieden.

In verband met "*Internationale Anarchie*" zouden wij echter het genoemde boekje van Johannes de Heer raadplegen. Hierin kan men lezen, dat sinds de val van de satan (ver vóór Adam) deze gevallen engel de overste der wereld is geworden, maar dat God zijn engelen als wachters heeft gesteld op aarde, opdat de vestiging van de satan op aarde nooit geheel definitief kan worden.

Blz. 12. "*Satan is de tegenwoordige heerser dezer wereld*".

Blz. 37. "*Ook in de aardse regerende machten erkennen wij de scepter van satan, overste van de macht der lucht, de god dezer eeuw. Als overste heeft hij onderkoningen: de overheden, machten, geweldhebbers der wereld, de geestelijke boosheden in de lucht*".

Aan de hand van de Bijbel wordt dan aangetoond dat er enkele voorbeelden in de Bijbel zijn waarin men kan lezen dat achter de aardse vorst van een staat de "nationale beschermengel" de eigenlijke machthebber is. Zo weten wij uit Daniel 12 : 1 dat de aartsengel Michael de Engel van Israël is. Daniel 10 : 13 vermeldt de luchtvorst van Perzië, Daniël 10 : 20 die van Griekenland. Jesaja 14 : 12, 13 laat doorschemeren dat achter de koning van Babel een gevaarlijke luchtvorst - de "morgenster" - verscholen zit, terwijl Ezechiël 28 : 11-19 ditzelfde doet denken van de vorst van Tyrus. Op blz. 22 zegt Johannes de Heer over de "morgenster" van Babylon: "*Als Jesaja van de koning van Babel profeteert, ziet de Geest van God achter de zichtbare regeerder dezer wereld de werkelijke onzichtbare luchtvorst satan*".

Blz. 14: "*... dan zal het ons duidelijk worden welke een beslissende invloed de onzichtbare machten hebben op de wereldgebeurtenissen. En hoewel voor onze ogen onzichtbaar, wij kunnen ervan verzekerd zijn, dat de engelen een groter aandeel hebben in het regeren der volken dan vorsten en ministers zich bewust zijn*".

Blz. 13: "*Wat wij uit de Bijbel over de engelen en duivelmachten aan de weet kunnen komen, is voldoende om te zien dat er veel meer werkelijkheid is in de onzichtbare regering van deze wereld vanuit de lucht, dan in de zichtbare openbaring ervan op aarde.*"

Blz. 38: "*Wij besluiten daaruit, dat de Farao's, de Babylonische, Perzische, Griekse en Romeinse heersers, allen in meerdere of mindere mate werktuigen zijn van satan. M.a.w. alle geweldige figuren in de Gode-vijandige wereldheerschappij ... Wij mogen gerust alle jacht naar wereldheerschappij op de eindrekening van satan boeken.*"

Hier geeft Johannes de Heer de ware verklaring van het door Creighton niet begrepen verschijnsel van het onberekenbare gedrag van staten. Creighton schreef immers: "*De staten zijn wezens, gedragen zich anders dan mensen; het zijn vreeswekkende wezens*".

Inderdaad: de luchtvorsten der staten "gedragen zich anders den mensen", en zijn "vreeswekkende wezens". Het zijn echter geen "wezens, die wij zelf in het leven roepen", zoals Creyghton op blz. 32 beweert, maar wezens die rechtstreeks door de Schepper in het leven geroepen zijn: engelen.

Op blz. 16 behandelt Johannes de Heer een onderwerp dat ons in deze hoofdstukken extra veel belangstelling inboezemt: *"Als Jakob zijn broeder Ezau tegemoet trekt (Genesis 32, 33) met vrees en beven, is er een hemelse legermacht, die hem vergezelt; en wij kunnen ervan verzekerd zijn, dat de "vertedering" van Ezau aan deze lijfwacht niet vreemd was."*

Deze gedachtegang, die ook sterk in de Joodse traditie leeft, wordt uitvoerig besproken op blz. 88 e.v. Op blz. 40 geeft Joh. de Heer uiting aan een gedachte die ons Nederlanders, "goede democraten" die wij van huis uit zijn, wel even doet knippen met de ogen, maar die in het licht van het boek van de Jezuïet Creyghton, die immers streeft naar een democratische wereldregering, juist nu wel sterk de aandacht trekt: *"Op staatkundig gebied is de democratische stroming de grote pionier van het beest, dat straks uit de kokende volkerenzee zal verrijzen. Wij kunnen een democratie verwachten, die erger dan de meest tyrannieke autocratie, de macht in handen van één persoon zal leggen"*. Johannes de Heer, die het boek van Creyghton nooit gekend heeft, zal deze gedachte ongetwijfeld hebben ontleend aan Openbaring 17 : 13: *"Deze koningen zijn één van zin, en geven hun kracht en macht aan het beest"*.

Deze schrijver, die in ons land in dienst van God zeer veel heeft gedaan om de mensen "terug tot de Bijbel" te brengen, zal nooit vermoed hebben dat enkele jaren na zijn dood, een Jezuïtische landgenoot van hem, zijn onheilspellende vermoedens reeds bevestigde, door een lans te breken voor een democratische wereldregering, waarbij de macht tenslotte in handen van één persoon gegeven moet worden, en ... door bovendien dit als ideale oplossing van de wereldproblemen voor te stellen! Heeft de geschiedenis ons al niet eens eerder een sterk afschrikwekkend voorbeeld van een dergelijke gang van zaken gegeven? De Franse Revolutie, nog steeds door vele onzer democraten voorgesteld als een "democratische" revolutie (?), leidde spoedig tot een min of meer "fascistische" alleenheerser Napoleon, die zichzelf tóch gaarne bleef voorstellen als voortzetter en uitvoerder van de Revolutie ...

Een verwerpelijk boek

Het boek van Creyghton: *"Internationale Anarchie"* is een intrigerend werk. Aan de ene kant spreidt de schrijver een schijnbaar kinderlijk optimisme ten aanzien van "de mensheid" ten toon. "De wereld zal spelenderwijs democratisch worden". "Iedereen wil vrede, als dus de vrede uitblijft, ligt dat aan de instituten"; en niet te vergeten het geheel onmogelijke begrip: "de wil der wereldbevolking" terwijl hij aan de andere kant door zijn duistere toespeling op een geheime voorbereiding tot machtsovername door een "Persoonlijk initiatief" (lees: samenzwering!) hetzij naast, hetzij in samenwerking met zijn "Verbond", een sfeer van onontkoombaarheid scheidt en de lezer eigenlijk in een dwangpositie brengt om een keus te doen in de geest van: "Mussert of Moskou".

Wij moeten zowel de Bijbel als de historie beschouwen als bronnen waaruit alle argumenten tegen Creyghtons plan te putten zijn. De Bijbel geeft een hoofdlijn der geschiedenis aan, die niet is mis te verstaan:

Tot de wederkomst van Jezus Christus is de satan de vorst dezer wereld. In deze boze wereld beschermt God toch nog Zijn Volk en Zijn Gemeente, en laat deze - voorzover mogelijk - nog tot zegen zijn voor de rest der mensheid.

De wereldgeschiedenis zal uiteindelijk aan ieder bewijzen dat de mensheid, zonder God, ondanks alle knappe en goedbedoelde plannen, van de aarde een chaos gaat maken.

Elke poging om door een "wereldheerschappij" een einde aan oorlog, armoede en honger te maken, is uiteindelijk tot mislukking gedoemd.

De vorst dezer wereld echter, wiens doel het is in Gods plaats te treden, en als zodanig vereerd en aanbeden te worden door de ganse mensheid, biedt ons in de loop der geschiedenis steeds weer een nieuw plan tot oplossing van al deze problemen aan. Problemen, die hij eerst zelf veroorzaakt heeft ... (Zie blz. 74)

Wij menen te hebben ontdekt dat hij voor dit grote doel speciaal het drietal Ezau-Amalek-Agag in zijn dienst genomen heeft om zijn wereldregering voor te bereiden, de wereld door het scheppen van problemen er rijp voor te maken, en tenslotte dat rijk te vestigen.

"Het Verbond voor velen"

In dit kader past, naar ik meen, zeer goed Creyghton's plan tot stichting van "Het Verbond". Hoewel Creyghton in zijn gehele boek nergens op Bijbelse richtlijnen terugrijpt, en er uitsluitend redeneringen op na houdt die hem in niets van een oprechte atheïst onderscheiden, gaf hij zijn toekomstige ideale "vereniging" toch een naam, die in Christelijke oren een goede klank moet hebben: "Het Verbond". Dat dit Verbond echter niets te maken heeft met het Verbond van God met Zijn Volk-Israël en Zijn koningshuis, zal ieder na bovenstaand relaas wel duidelijk zijn! Het zou er de tegenhanger van zijn ... Waarvoor Creyghton trouwens eerlijk uitkomt, waar hij op blz. 231 van zijn boek zegt: "*Hoe minder het Verbond zal hebben van het nieuwe Jeruzalem, hoe beter*". Zal er ooit een "Verbond" komen, in de geest van Creyghton's plan? Zéker kan men dit vanzelfsprekend niet zeggen, maar de overigens zo moeilijk uit te leggen profetie van Daniël 9 ("de zeventig weken") bevat een uitdrukking, die in dit verband veelzeggend zou kunnen zijn. In Daniel 9 : 27 staat te lezen: "*Het verbond voor velen zal stevig gemaakt worden, een week (7 jaar) lang*". Een en ander heeft betrekking op de voorbereiding van het anti-christelijk rijk gedurende de laatste jaren vóór de wederkomst. In die tijd zou er dus inderdaad zo'n "verkeerd" verbond worden gesloten. Uiteindelijk zal alle macht van dit verbond in handen worden gelegd van het beest, maar ... "*zijn einde zal ondergang zijn*" (Numeri 24 : 20) wanneer "*de verwoester komt, waartoe vast besloten is*". (Daniël 9 : 27) en de Here Jezus hem zal doden "*met de adem Zijns monds*". (2 Thessalonicenzen 2 : 8)

Creyghton heeft voor zijn "vereniging" wel een onheilspellende naam gekozen. Zoals alle andere uit verleden en toekomst, zal Creyghton's plan tot wereldheerschappij uiteindelijk niet slagen.

De Goede Aarde

De enige wereldregering die het wel zal halen is die van het herstelde Israël, na de wederkomst van de Here Jezus Christus (met Zijn Gemeente), de Messias der Joodse twee- en der Christelijke tien stammen, welk bewind zich tenslotte zal uitstrekken over de gehele aarde. Jezus zal dan Koning zijn over het herenigde Israël, het centrale, besturende en heilbrengende volk der aarde. Dit "Verbond" zal niet alleen WEL iets "weg hebben van het nieuwe Jeruzalem" (om bij Creyghton's terminologie aan te sluiten); het zal het "Nieuwe Jeruzalem" zelfs als hoofdstad hebben!

Vanuit Sion - niet vanuit "Zizanion" - zal de Wet uitgaan!

Het is pas onze Messias, die bij Zijn komst waarlijk een einde zal maken aan alle ... "Internationale Anarchie".

Hoofdstuk 11

Ezau en Efraïm-Israël

Tot nog toe kwam voornamelijk naar voren hoe groot en gevaarlijk de invloed van de lijn Ezau-Amalek-Agag geweest is in Juda-Israël. Wij weten van Edom-infiltraties in het Jodendom, wij weten van vermenging tussen Edom en Juda en dat is voor de aanhangers van de "Israël-visie" reeds bekende stof. Het is juist de grote verdienste der Israël-visie, dat men hier deze Edom-rol in de historie ontdekt heeft en daarmee dan ook al veel onverklaarbare verschijnselen in het Jodendom door de andere Christenen nog steeds gezien als "geheel Israël" heeft weten te verklaren. Maar, zou men nu menen dat Edom, Israëls hoofdvijand, het andere Israël, Efraïm-Israël, het "Israël-van-de-Kustlanden", geheel ongemoeid had gelaten? Trouwens, zelfs in de Bijbel zijn er, hoewel zeer schaarse, aanwijzingen dat ook Efraïm-Israël in Bijbelse tijd, in eigen land groepen Amalekieten moet hebben gekend. Het was dus niet het uitsluitende "voorrecht" van Juda en Simeon, om de Edomieten en Amalekieten als naaste burenen te hebben. In Richteren 12 : 15 lezen wij dat de richter Abdon begraven werd *"te Pirathon in het land Efraïm, in het gebergte der Amalekieten"*. Ook Debora brengt - zingende - Efraïm in verband met Amalek, als zij volgens Richteren 5 : 14 zegt: *"Uit Efraïm kwamen zij, wier woonplaats in Amalek ligt"*. (NBG' 51)

Deze tekst luidt in de Statenvertaling: *"Uit Efraïm was hun wortel tegen Amalek"*, hetgeen iets geheel anders zou betekenen. Een noot in de Statenvertaling geeft aan dat ook de volgende vertaling mogelijk zou zijn: *"Uit Efraïm kwamen zij, wier wortel is bij Amalek"*. Het blijkt dus dat de betekenis van beide teksten niet geheel duidelijk is en dat de vertaling moeilijkheden oplevert. Wij mogen echter uit een en ander mijns inziens wel afleiden dat hier sprake is van een zekere nabuurschap en/of vermenging van Efraïmieten met geïsoleerde groepen Amalekieten, die midden in Israël wonen. En dat "Ezau" later het wegtrekkende Huis Efraïm in de "woestijn der volken" en in de "kustlanden" uiteindelijk niet "ontdekt" zou hebben, lijkt onwaarschijnlijk. Het 10-stammige Israël, met zijn prachtige zegenrijke en voorspoeds-profetieën (hoe zijn deze reeds veelal duidelijk vervuld), met zijn eerstgeboorterecht (een recht dat Ezau van huis uit groot belang moet inboezemen!), dit Israël moet de "doorn" Ezau toch eveneens - nadat hij ontdekt had, waar deze stammen beland bleken te zijn - een doorn in het oog geworden zijn! Mede omdat immers het Christendom zijn "hoofdkwartier" opsloeg in deze landen (denk aan de Angelsaksische Bijbelvertalingen en zending, die die van alle andere landen verre overtreffen) en de Davidische koningshuizen zich juist in deze zelfde landen wisten te handhaven, moet diegene wiens historische rol het is om de rechthebbenden op de "Troon des Heren" uit de weg te ruimen, zich aan alle kanten letterlijk, geestelijk en figuurlijk ook in deze landen binnen-geïnfiltreerd hebben.

Wij weten nu langzamerhand vele herkenningspunten en kennen nu enkele sprekende karaktertrekken van "Ezau". Hij is de hoofdvijand, die zelden openlijk optreedt, maar met de andere vijanden samenwerkt, die in vermommingen als vijfde colonne werkt, en liefst zich achter anderen verschuilt, en dezen voor zich laat werken. Laat ons ervoor waken bijvoorbeeld juist het "communisme", of het "fascisme", of wat voor "-isme" dan ook, als

"Ezau-zelf" te zien. Ezau staat boven de "-ismen" ... Hij hanteert ze slechts. (Zie blz. 49) Hij speelt de "ismen" tegen elkaar uit. Hij zaait daardoor een enorme verwarring in onze gedachtenwereld.

"Force X"

Hij bevordert bijvoorbeeld een veel te ver doorgevoerde "linksheid" in de politieke denkmodes, om daarmee juist een reactie op te wekken en een behoefte te kweken aan een "wending-naar-rechts", welke hij op zijn beurt dan eveneens té ver zal doen doorslaan. Door de gruwelen en onttaarding van het fascisme, kweekt hij weer een "vraag" naar linksheid, naar communisme bijvoorbeeld. En dan dwingt hij ons te kiezen tussen deze beide kwade. U herinnert zich nog wel: "Mussert of Moskou?" ... En vele Christenen weet hij te verleiden inderdaad deze keus te doen.

Door jarenlange infiltratie in de theologische wereld heeft hij weten te bereiken dat grote groepen Christenen de regels in het Nieuwe Testament, gesteld voor de verhouding tussen personen onderling, ongewijzigd gaan toepassen op de verhouding tussen staten. Met het gevolg dat vele Christenen menen op grond van de Bijbel volledige ontwapening en dienstweigering op grote schaal te moeten propageren, zonder dat en vóórdát hun land door een nationale bekering en schuldbelijden van hun nationale zonden zich bewust onder de bescherming van de Sterke God en de Wonderbare Raadsman, de Here der Heirscharen van Israël gesteld heeft. Dat men hierdoor de deur volledig openzet voor die macht, die het sinds duizenden jaren op onze ondergang voorzien heeft, beseft men niet. *"Een smid was er niet te vinden in Israël, want de Filistijnen hadden gezegd: De Hebreëën mogen zich geen zwaarden of speren maken"*. (1 Samuël 13 : 19) Van oudsher zijn er dus kennelijk stemmen opgegaan, die vonden dat Israël moest "ontwapenen". In dit geval waren het de Filistijnen, ook een voorbeeld van een aan Israël vijandige macht, die dit eisten. Hoe groot momenteel de invloed van buitenlandse machten is, die vinden dat Israël moet ontwapenen, gezien het aantal huidige Israëlieten die het met deze "Filistijnen" eens blijkt te zijn, bewijst onze tijd overduidelijk.

Dezelfde Ezau-macht, die dit heeft weten te bewerkstelligen, wist een ander soort "Christenen" tot een nationale hoogmoed en rassenwaan op te zwepen, dat zij "God een dienst menen te bewijzen" door lid te zijn van de Ku Klux Klan! Bloed- en Bodemtheorieën zijn zelfs aan groepen Israëlieten van heden niet vreemd. Ezau hanteert de geestelijke mode. Hij importeert in onze landen allerlei "verlichte ideeën", bijvoorbeeld over de opvoeding, en indien wij zijn adviezen opvolgen en deze blijken te leiden tot ontsporing der jeugd, dan geeft hij onszelf de schuld en zegt dat wij zijn richtlijnen nog niet voldoende hebben toegepast. Volgen wij dan wéér zijn raad op, dan blijkt de genoemde ontsporing echter nog toe te nemen ...

In het maandblad *"Een Nieuw Geluid"* van mei en juni 1963 wordt een macht gesignaleerd, die in navolging van het Amerikaanse blad *"Intelligence Digest"* aangeduid wordt met de naam: "Force X". De beschrijving van deze Force X geeft mijns inziens een duidelijk beeld van Ezau's activiteiten in de wereld, maar speciaal in Efraïm-Israël: de landen aan de Noordzee en Amerika. Daar vindt men uiteengezet hoe een macht achter

de schermen - niet onder te brengen onder begrippen als: "de Russen", "de Chinezen" "de fascistien", de "Gaullisten", of ander ,-isten" - bezig is, onze Israël-landen, van buiten-af door intimidatie, bedreiging, en bewapeningswedloop, en van binnen uit door vijfde-colonne-werk, en ondermijning van de moraal (verdovende middelen, exotische "kunst", perverse lectuur, animistische religies [volgens het animisme hebben alle wezens en dingen een ziel] enzovoorts) afbreuk te doen. Deze "Force X" staat kennelijk ook "boven de partijen", boven de "-ismen".

Naar ik meen, vinden wij ook een treffende beschrijving van de "Force X" in het in Amerika grote opschudding verwekkende boekje van John Stormer: "*None dare call it treason*", ("Niemand durft het verraad te noemen"), dat iedere Nederlander eigenlijk zou moeten lezen. De schrijver daarvan acht echter uitsluitend het marxisme de macht-achter-de-schermen, terwijl het naar mijn idee waarschijnlijker is dat dit "isme" wel een zeer belangrijk, maar zeker niet het enige werktuig is in Ezau's hand, in de hand van de Force X dus.

Waar is nu het volk Edom?

Op deze vraag lijkt het mij zeer moeilijk een bevredigend antwoord te vinden. Maar uit het bovenstaande mogen wij mijns inziens toch wel opmaken dat wij niet zomaar - goedkoop en gemakkelijk - kunnen zeggen: de huidige Edomieten zijn: de Turken, de Jordaniërs, een deel der Joden, o.i.d. Trouwens, indien het zo lag, dan zou de ontmaskering van de grootste maskerade in de geschiedenis wel erg simpel uit te voeren zijn. Hoewel er ergens wellicht nog een apart volk Edom zal bestaan, uiteraard onder een andere naam, zou ik meer neigen naar de volgende formulering:

1. Steunend op de orthodox-Joodse gedachtengang, zoals vermeld in hoofdstuk 1, geloof ik dat "Ezau" zich heeft weten in te werken in de leiding van alle aan Israël, Juda, en Christendom-vijandig buitenlandse staten en machten. Daar tracht hij door te dringen tot de hoogste posten, als "adviseur" (Haman!) en zet daar de regeringen op tegen alles wat "Jakob" is.
2. Daarnaast zal de lijn Ezau-Amalek-Agag zich - als moeilijk herkenbaar "zizanion" (onkruid) - ingevreten hebben in de lijn Jakob-Juda-David. Ook daar zal hij de meeste invloedrijke posten trachten te bezetten. En in deze gedachtengang zou het dan voor de hand liggen dat "Edom" zich in "Efraïm-Israël", "Amalek" zich in "Juda" en "Agag" zich in de Davidische koningshuizen verborgen zou houden. En dát er in de genoemde drie groepen (van Israël) zich veel "zizanion" bevindt, daaraan behoeft niemand momenteel, gezien de praktijk van de historie, te twijfelen.

Hoewel "Ezau" Jood wordt, blijft hij de bron van alle Jodenvervolgingen. Hoewel "Ezau" Christen wordt, blijft hij de bron van alle ondermijning van het geloof en van alle Christenvervolgingen. Hoewel "Ezau" Israëliet wordt, blijft hij vijfde colonne van de buitenlandse vijanden van Israël. Hoewel "Ezau" doordringt in de hoogste Davidische kringen, blijft hij de belager van het gehele Huis van David. Hoewel "Ezau" Rus wordt met

de (Jafethitische) Russen, islamiet met de Arabieren, Jezuiet met de Inquisiteurs, blijft hij trouw aan zijn duistere historische taak, en gebruikt hij al deze niet-Israël-machten om te strijden tegen het Grote Obstakel, dat hij alle eeuwen gevonden heeft op zijn weg naar: "De Hand op de Troon des Heren": Israël.

Wanneer het maandblad "*Een Nieuw Geluid*" van september 1965 de vraag stelt, of het misschien door de vele niet-Israëlitische elementen in Amerika komt, dat de Amerikaanse politiek zich kenmerkt door halfslachtigheid (Zie ook: "*None dare call it treason*"), dan denkt men daar mijns inziens in de goede richting. En zouden deze vreemde elementen dan niet in de eerste plaats die van Ezau zijn, die iedere "goede" maatregel van "Jakob" terstond krachteloos tracht te maken door een tegenmaatregel, waardoor men het beeld krijgt van een wandelaar die na elke stap vooruit er weer twee achteruit doet?

Het antichristelijke rijk

Juist omdat Ezau Jakob's tweeling-broeder was, kan hij zich zo gemakkelijk vermommen als Jakob en ongemerkt infiltreren. "Ezau" kweekt - juist door het stoken van onrust en verwarring tussen de diverse "ideologieën" de behoefte bij de mensen aan één grote, rust brengende en rust garanderende wereldregering, een welvaartsstaat waarin alle huidige ontbindings- en ontwrichtingsverschijnselen van maatschappij en moraal worden bestreden en rechtgezet. Deze verschijnselen, waarover alle wél-denkende mensen zich momenteel zeer terecht ernstig ongerust maken, wekken juist het verlangen naar een rijk, waarin welvaart, welzijn, "recht" en vrede" zullen heersen ... (vergelijk: boek van Creighton; hoofdstuk 10)

De behoefte aan deze (valse) welvaart, welzijn, recht en vrede, wordt thans opgewekt door dezelfde macht die dan later, in die "heilstaat", de leiding zal hebben: Ezau-Amalek-Agag. Door een allerwege gepredikt kosmopolitisme, internationalisme, "wereldburgerschap" en "supra-nationale" idealen, gebaseerd op een verkeerde eenheidsgedachte, wordt een gezonde reactie opgewekt bij de "fatsoenlijke" burgers, om zich opnieuw te bezinnen op de vaderlandsliefde. Maar wij allen weten hoe er dan in bepaalde staten maar weinig nodig is om gezond nationalisme te laten doorslaan in een nationale hoogmoed van een uiterste "rechtsheid", die levensgevaarlijk is voor de buurstaten (Hitler). Door dan later op dergelijke ontsporingen van nationalisme te wijzen (bij de vijanden van Israël) en tevens te beweren dat alle volken gelijk zijn en alle zouden kunnen ontsporen op deze wijze, wordt dan alle vaderlandsliefde bespottelijk gemaakt of voor een soort "fascisme" uitgekreten, en het gevolg is, dat het idee van een wereldregering ons dan weer iets wenselijker en vertrouwder geworden is en ons geleidelijk aan ook steeds noodzakelijker toelijkt.

Zelf meen ik uit het verloop van de geschiedenis echter te mogen opmaken dat gezonde vaderlandsliefde in de Israël-landen uitsluitend tot heil van de buurstaten geweest is, terwijl "vaderlandsliefde" bij de vijanden van Israël zelden "gezond" bleef en zich veelal juist tegen Israël keerde. En hoe vlugger - onder Ezau's leiding - de verwording der huidige maatschappij thans in zijn werk gaat, hoe sneller zal het verlangen bij ons

toenemen naar dát rijk van "Vrede, vrede en géén gevaar"! De misdaad zal daar - in tegenstelling met thans - "voorbeeldig" gestraft worden:

"Indien iemand in de gevangenis voert, dan gaat hij in gevangenschap; indien iemand met het zwaard zal doden, dan moet hij zelf met het zwaard gedood worden ..." (Openbaring 13 : 10)

De opera "Vliegvuur" en de Technocratie

En dat verleidelijke ideale rijk zal worden bestuurd door een gladlopende machine: de technocratie. Begin november 1965 zond de NCRV de opera "Vliegvuur" uit, geheel geïnspireerd op deze op handen zijnde technocratie, waartegen de laatste tijd in bepaalde kringen van de AR-partij (*Anti-Revolutionaire Partij*), ook gewaarschuwd wordt, juist in verband met de antichristelijke rijk. De toelichting op deze opera, in de NCRV-gids, was een zeer lezenswaardig stuk reële "fantasie", die helaas maar al te waar zal blijken te zijn. Hierin wordt namelijk aangetoond hoe uiterst gemakkelijk het voor een geheim genootschap wordt om, in deze tijd van afbrekende kritiek op regering en democratie en grote ongeïnteresseerdheid van het volk voor bestuursaangelegenheden ("ze zoeken het maar uit!"), ongemerkt de macht te grijpen en de technocratie te vestigen. Daarna verschaft men het volk tenslotte ook nog een nieuwe religie, die deze bestuursvorm geheel rechtvaardigt. En boven deze technocratie, in dit ideale rijk, zal dan een "ideale" dictator tronen. Een *mán* "wiens komst is met allerlei krachten en tekenen en bedrieglijke wonderen, en verlokkende ongerechtigheden", (2 Thessalonicenzen 2 : 9) die door "de gehele aarde met verbazing achterna gegaan wordt", (Openbaring 13 : 3) "wiens grootheid tot in der hemel reikt ... en wat hij ook doet, het zal hem gelukken". (Daniël 8 : 10, 12) Men stelle zich deze man vooral niet voor als een "gevaarlijke bruit". Neen, hij zal werkelijk "het goede voor hebben met alle mensen". Velen zullen moeite hebben tenslotte geen oprechte bewondering voor hem te gaan koesteren, onder het motto: "Je kunt zeggen van die man, wat je wilt, maar ... hij lapt het 'm toch maar ..."

In de kringen der Maranatha-beweging zijn ook wel dergelijke fantasieën aangaande deze figuur gelanceerd. Hoe leerzaam ook, het accent dáár ligt op het slechte, het afschuwelijke van deze man: hij bevordert juist zonde en ontsporing (deze woorden in de maatschappelijke, niet-Bijbelse betekenis). Ik geloof echter meer in een supermens, die juist de misstanden en ontsporingen, vóór zijn optreden door zijn wegbereiders veroorzaakt, zal afschaffen. Hij zal - ook in "onze ogen" - zeer veel "goeds" tot stand brengen. Alles moet immers sprekend gelijken op het ware goede? Zo sprekend als ... alleen tweelingbroers op elkaar kunnen gelijken. Zal hij niet - indien mogelijk - bijna "de uitverkorenen verleiden?" De economie zal voorbeeldig geleid worden. Niemand kan "kopen of verkopen", die niet het teken van het beest (een zeer begerenswaardig en noodzakelijk certificaat) zal ontvangen. (Openbaring 13 : 17)

"De führer denkt voor u ..."

"Big Brother is watching you ..."

Deze man is dan de grote eindtijd-Ezau, de "Agag" van de eindtijd, de supermens, de "wijze van Edom", de antichrist, van wie gezegd kan worden dat het zelfs voor Jezus een eer is boven hem verheven te zijn. (Zie Numeri 24 : 7 en blz. 25) Dit alles te bereiken is Ezau's hoofddoel. Hij zal daarin ook slagen. Maar ... ook de val van deze figuur staat bij voorbaat vast. Zijn regering zal kort zijn: 42 maanden. (Openbaring 13 : 5) Wanneer hij op het toppunt van zijn macht "*vrede voor alle mensen van goede wil*" (foutieve vertaling van: "*Voor mensen des welbehagens*") heeft gebracht, de "*vrede, terwijl er geen vrede is*", van Jeremia 6 : 14 en Ezechiël 13 : 10, dan opeens ... overkomt hem een "haastig verderf".

"Terwijl zij zeggen: alles is vrede en rust ... overkomt hun een plotseling verderf ...
(1 Thessalonicenzen 5 : 3)

"De Here Jezus zal hem doden door de adem Zijns monds en machteloos maken door Zijn verschijning". (2 Thessalonicenzen 2 : 8)

En hiermede zal dan de van meer dan 1400 jaren vóór Christus daterende profetie van Bileam vervuld zijn:

"Eerste der volken is Amalek, maar zijn einde zal ondergang zijn". (Numeri 24 : 20)

Is het gevaar dan zo groot?

Het Ezau-gevaar is groter dan wij beseffen, de macht van de vijand en zijn vindingrijkheid zijn enorm en men komt bij dit alles maar tot één gedachte: Hiertegen helpen geen menselijke maatregelen. Dit kwaad te bestrijden is "onbegonnen werk". Waar moet dat dan heen? Wat moeten wij dan doen? Maar - indien u de schrik om het hart mocht slaan - bedenkt u dan eens dat deze vijandige macht al duizenden jaren alle krachten inspant om Israëel, Juda, Gemeente, Messias en Davids Huis (kortom: Gods Instrumenten) te vernietigen. En ... ondanks dit alles: "Wij leven nog"!

Deze gedachten kunnen ons tot een geheel nieuwe vorm van dankbaarheid brengen: Hoe dikwijls zuchten wij niet over de onvolmaaktheid van het leven, van het Christendom, van kerk en kring, van de regering en de wetenschap. Hoe dikwijls zuchten wij niet persoonlijk onder verdriet en ziekten. Maar ... indien wij nu weten dat er werkelijk een aanhoudende strijd gevoerd wordt tegen Israëel, tegen de Gemeente van Christus, een strijd op leven en dood, op zichtbare en onzichtbare terreinen gestreden, op ons, in ons, om ons en boven ons; indien wij dit alles goed tot ons laten doordringen, kan dan plotseling onze grote instemming niet uitgaan naar teksten als:

"Het zijn de gunstbewijzen des Heren, dat wij niet zijn omgekomen".
(Klaagliederen 3 : 22)

*"Ware het niet de Here, die met ons was, (zegge nu Israëel).
Dan waren de overstelpende wateren over ons heengegaan".* (Psalm 124 : 1, 4)

"Had ons de heer (Hem zij de eer), al zo niet bijgestaan, wij waren lang (ons was zo bang), al in den druk vergaan". (Valerius' Gedenckklanck)

Die persoonlijke zorgen en tegenslagen ervaren wij - in dit licht bezien - dan als weerslag van de strijd die tegen ons Volk en onze Gemeente gevoerd wordt: de leden van dat Volk en van die Gemeente ondergaan - ieder op zijn wijze - de gevolgen van de grote strijd boven onze hoofden.

"Onze strijd is niet tegen vlees en bloed, maar tegen de boze machten in de hemelse gewesten", zegt Paulus in Efeze 6 : 12.

Juist de strijd met Ezau bezorgde Jakob de naam: "Israël"

Over deze "strijd in de lucht" leert ons ook de Joodse overlevering. Prof. Weinreb schrijft in zijn boek *"De Bijbel als Schepping"* (blz. 373-377) over een Joodse traditie, die wij ook vinden bij Rabbi Soetendorp in het boekje: *"Zoals er gezegd is over Jozef en de aartsvaders"*, (blz. 69, 70) een gedachte die hier op neer komt, dat de worsteling van Jakob met de "engel" van Genesis 32 eigenlijk gezien moet worden als de aardse "weerslag" van een hevige strijd in de hemelse gewesten tussen de "nationale beschermengel" van Ezau en die van Jakob. Jakob's engel behaalde hier de overwinning. Het opvallende is hierbij dat Jakob, juist naar aanleiding van deze strijd, de naam "ISRAEL" ontvangt, volgens deze traditie dus eigenlijk naar aanleiding van de eerste "luchtstrijd" tegen ... Ezau! De naam "Israël" houdt in: de grote historische taak, ten bate van het heil der gehele wereld, van het volk, dat uit Jakob zou voortspuiten. Het is dus met recht een eretitel te noemen. De betekenis is (hoogstwaarschijnlijk): "Strijder met God", dus niet "strijder tegen God", hetgeen onze vertaling van Genesis 32 wellicht zou doen vermoeden, maar: "Strijder sámen met God".

Het verhaal van "Jakob's worsteling" vindt men in de Bijbel - zeer betekenisvol - tussen de "kopjes": "Jakob bevreesd Ezau te ontmoeten" (vers 1) en "Jakob met Ezau verzoend" (Genesis 33 : 1) De Joodse gedachte houdt in dat Jakob zeer terecht bevreesd was voor de veel sterkere Ezau. Maar ... die nacht werd Ezau's "luchtvorst" verslagen door die van Jakob (Michaël?), werd Jakob "bevorderd" tot "Israël" en de volgende dag leek Ezau de vriendelijkheid en "onschuldigheid" zelve! (Zie blz. 67) Ezau bewees door zijn optreden hiermee de weerslag te hebben ondergaan van de nederlaag van zijn "vorst". Daar wij echter weten dat de strijd "tot het einde" zal voortduren, mogen wij aannemen dat een dergelijke "luchtslag" al vele malen herhaald is, om tenslotte bij de wederkomst van de "Grote Jakob" definitief te worden beslist.

Het feit echter dat het verlenen van de eretitel "Israël" aan Jakob heeft plaats gehad, naar aanleiding van de "kosmische" strijd met Ezau, onderstreept opnieuw het enorme belang van Ezau als de "eeuwige" historische ervijand van Jakob. Een en ander is een nieuwe sterke aanwijzing voor het feit dat de grootste tegenstander op aarde van al wat "des Jakobs" is - de antichrist - ook uit deze Ezau-lijn moet voortkomen. En in het licht van dit treffen tussen God en satan, tussen Jakob's en Ezau's "luchtvorsten", mogen wij onze eigen zorgen eigenlijk als iets "normaals" gaan zien. Ja ... het is een wonder dat wij nog

bestaan! En het feit dat die strijd al zovele eeuwen aan de gang is, en dat "wij nog steeds leven", bewijst ons toch dat inderdaad: "Jezus boven Agag verheven" is en dat Hij voor onze volken gestreden moet hebben op dezelfde wijze als in Bijbelse tijd.

Niet alle kwaad uit de Ezau-lijn

Het is niet de bedoeling van deze brochure te suggereren, dat satan voor alle soorten en vormen van het kwaad dat wij kennen "Ezau" als zijn hoofdinstrument gebruikt. Boze daden, zowel in het verleden als thans, vinden wij onder alle volken, niet in het minst in het ware Israël en Juda. Maar er is in de voorgaande gedeelten een speciaal soort kwaad gesignaleerd, dat met deze Ezau-Amalek-Agag-lijn in verband gebracht mag worden. Ezau's speciale taak: vernietiging van Gods Instrumenten tot voorbereiding van Zijn Rijk. De opstand van de satan, die zeer lang geleden plaats vond in de hemelse gewesten, heeft geleid tot zijn erkenning door God Zelf als "overste dezer wereld". God heeft satan een eerlijke kans gegeven, maar heeft Zich niet volledig van Zijn lievelingsplaneet, de aarde, laten verdringen. Indien echter satan, zolang de strijd tussen God en hem duurt, de grootste machthebber op deze wereld is, dan moeten wij er ons beslist niet over verwonderen dat er zoveel op aarde niet naar onze zin gaat! Dan moeten wij er ons vooral voor hoeden God de schuld te geven van hetgeen er in ons aller ogen misgaat om ons heen.

De hele "God-is-dood"-theorie en de kreet: "Hoe kan een goede God zoiets doen?", die wij tegenwoordig door uiterst gemêleerde gezelschappen in het openbaar horen bespreken, zouden nooit ontstaan zijn wanneer men was blijven vasthouden aan het Bijbelse gegeven dat "deze wereld" te verklaren is als een strijdtoneel tussen God en satan, waarbij de laatste voorlopig nog duidelijk de uitvoerende macht heeft.

God's Almacht opgeschort

De Bijbel bevat vele teksten waarin over de Almacht van God wordt gesproken. Wij moeten dergelijke uitspraken echter wel lezen in samenhang met de Bijbelse stelling dat de satan de "vorst dezer wereld" is. Nu leven wij in die periode waarin God tijdelijk vrijwillig afstand gedaan heeft van Zijn Almacht, daar Hij de mensen niet als marionetten zonder eigen wil wenst te besturen, maar Hij ons de vrijwillige keuze laat om of voor Hem of voor de tegen Hem rebellerende "overste dezer wereld" te kiezen. In deze "eeuw", waarin de strijd tussen God en satan nog voortduurt, oefent de Heer Zijn Almacht niet volledig uit, maar omdat de goede afloop van te voren vaststaat, en de Heer als Overwinnaar uit de worsteling te voorschijn zal komen, spreekt de Bijbel op vele plaatsen profetisch reeds van Gods "Almacht". Evenwel mogen wij praktisch constateren dat evenmin als Jezus Zijn Koningsschap over Israël reeds aanvaard heeft, ook God Zelf nog niet ten volle gebruik kan maken van Zijn Almacht. Kennis van deze feiten behoedt ons eveneens voor het geven van de schuld aan God voor het vele kwaad in onze wereld.

De Bijbel geeft aan dat satans macht juist tegen het "einde" zal toenemen. Dat hierdoor, nu wij in deze eindtijd leven, bij de "half-weters" de indruk wordt gevestigd dat Gods macht afneemt, ja dat "God dus dood" is, wordt hierdoor heel verklaarbaar. Al deze verschijnselen, op grond waarvan de niet - of halfweters benevens de ware tegenstanders

van God - beweren dat "God dood" is, zijn juist vervullingen van Bijbelse profetieën en als zodanig eerder een bewijs dat ... "de Bijbel toch gelijk heeft!" En het feit dat de Bijbel gelijk blijkt te hebben, is weer het grootste bewijs dat de Auteur van dit "Dossier" juist leeft! Daarom is het zó tragisch als men bij een dergelijk forum de "verdedigers" van God nergens aan de Bijbel hoort refereren en zelfs het woord "satan" taboe blijkt te zijn. Het is als bij een rechtszitting naar aanleiding van een grote misdaad, waarbij enorm veel kwaad aan het licht komt, maar waar het verboden is het uitgebreide dossier van de hoofdschuldige, waarvan het bestaan bij velen bekend is, aan te raken, laat staan te openen.

Deze gedachtengang vindt men, in andere bewoordingen, in sterke mate in het reeds eerder genoemde boek van Dr. F.T. Diemer-Lindeboom: "*Ontgin nieuw land, opdat zij leven*", waarin de schrijfster op blz. 162 - met begrijpelijke verwondering en afkeuring - Prof. H. Bavinck citeert. Hij spreekt in zijn boek "*De Zonde*" over de "onmogelijkheid, de oorsprong van de zonde te verklaren", en verder nog de volgende, voor een Bijbelgelovige theoloog volkomen inconsequente bewering laat horen: "De vraag naar de oorsprong der zonde ... is een illegitieme vraag" (een onwettige vraag). In dit opzicht heerst er een treffende eenstemmigheid tussen de theologen Bavinck, Berkouwer, Brillenburg Wurth en Karl Barth. Prof. Bavinck zegt er niet bij volgens welke "wet" deze vraag dan ónwettig zou zijn, maar aangezien genoemde "wet" beslist niet uit Gods Wet (De Bijbel) afkomstig is, kunnen we gevoeglijk Bavinck's "wet" rekenen tot de "inzettingen der mensen", die, zoals zo dikwijls, Gods Wet krachteloos maken.

Gods Wet, (de Bijbel), die immers tevens het bovengenoemde "Dossier" is, waaruit de schuld van de hoofdschuldige (satan) bewezen kan worden en waarin men ook het antwoord op de "illegitieme" vraag onverbloemd kan vinden, geeft ons daarnaast de verzekering, dat hetgeen wij "erg" vinden, veelal door God nog erger gevonden wordt. In plaats van de veroorzaker van ons lijden te zijn, lijdt Hij met ons mee! "*In al hun benauwdheid was óók HIJ benauwd ...*" (Jesaja 63 : 9)

Beter kunnen wij de zaak van de andere kant benaderen: al het goede, dat er ondanks satans huidige machtspositie op aarde thans toch is, mogen wij als een resultaat zien van Gods strijd voor ons, om ons in dit "Bezette Gebied" (herkent u de term: "Das besetzte niederländische Gebiet"?) nog in leven te houden. Door gebedsverhoringen, onverwachte zegeningen en andere ervaringen van Gods aanwezigheid in ons leven, roept Hij ons toe vanaf "de overkant" (en tóch bij ons): "Houd moed, Ik kom terug!" Iets dergelijks riep Koningin Wilhelmina ons toe vanuit Engeland in de oorlogsjaren, via Radio Oranje. Het klonk zeer "onwaarschijnlijk", maar ... zij kwam terug. Iets dergelijks riep Generaal Douglas MacArthur zijn landgenoten toe, toen hij dezen, na zijn dappere strijd om Corregidor en Bataan, op de Filippijnen moest achterlaten. Ook dit klonk onwaarschijnlijk, maar hij kwam terug. Deze beide kinderen Gods, Wilhelmina en MacArthur, die in alle opzichten de naam van "Christian Soldiers" verdienen, mochten op een voor miljoenen waarneembare wijze "doen als God". De Heer gaf hun de gelegenheid (maar die zij dan ook zágén!) op een wel zeer bijzondere wijze Efeze 5 : 1 in de praktijk te brengen: "*Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen ...*"

Heeft de Here Jezus Christus ons bij Zijn Hemelvaart niet de troostvolle mededeling gedaan: "I shall return", die deze "geliefde kinderen" in onze tijd mochten ná-spreken? Juist terwille van Zijn uitverkorenen (Juda, Israël en de Gemeente) spaart God de aarde, en kan Hij in dat "bezette Gebied" niet werkelijk toeslaan, omdat Zijn Instrumenten: Zijn Volk, Zijn "Illegaliteit", daarin juist leven. Zijn Almacht is immers opgeschort ... Via deze Instrumenten organiseert Hij het "verzet" en bereidt Hij nu reeds de komst voor van Zijn eigen Rijk, dat, als Hij dan eindelijk wederkomt, gevestigd zal worden. Het is dus logisch dat satans pogingen tot verhindering van dat komende Rijk zich in de eerste plaats richten tegen Gods Instrumenten. En het is daartoe dat hij ook de familie Ezau-Amalek-Agag in zijn dienst heeft genomen, de lijn, waaromheen zich immers alle haat tegen deze "Instrumenten" heeft gekristalliseerd.

Het doel der Ezau-infiltraties (reëel, maar voor ons onontwarbaar)

De Ezau-lijn, vanwege zijn nauwe verwantschap met en zijn na-ijver op al wat "Jakob" heet, voor dit doel uitermate geschikt, werd onder satans auspiciën als "zizanon"-zaad gezaaid in de lijn Jakob-Juda-David. Het doel hiervan is:

Gods Volk te winnen voor Satans ideeën-wereld

Een "Gestapo" toegang te doen krijgen in Gods Illegaliteit, in het "bezette gebied".

Deze beide taken zijn aan Ezau-Amalek-Agag gegeven. Hoofdstuk 7 behandelt voorbeelden van deze infiltratie in de Gemeente. Het begin van dit hoofdstuk tracht het bestaan van een grote Ezau-infiltratie in Efraïm-Israël aan te tonen. In vele der overige hoofdstukken wordt gesproken over hetzelfde euvel in Juda en het Jodendom. Dat hier méér aandacht aan besteed is, dan aan dit verschijnsel in de beide andere groepen, komt slechts omdat wij aangaande de Juda-Edom-vermenging absolute historische zekerheid hebben, terwijl wij bij Efraïm-Israël en de Gemeente moeten werken met meer of mindere waarschijnlijkheden. Wellicht mogen wij de meer sprekende, maar toch onontwarpbare, Ezau-infiltraties in Juda en Jodendom zien als voorbeelden van overeenkomstige verschijnselen in Efraïm-Israël en in het Christendom.

Ook God kent de infiltratie als wapen

Indien wij ons nu laten intimideren door de wetenschap dat "Ezau" overal onder ons zijn 5e colonne heeft, laat het dan een troost zijn te bedenken dat de Heer ook over de gehele wereld Zijn "infiltratie" tot stand heeft gebracht in het vijandelijke kamp. Hoe groot zal de invloed van goede Joden en goede Christenen niet geweest zijn in de historie, om beraamde aanvallen op al wat "Jakob" is in de kiem te doen smoren? Esther is wel een typisch voorbeeld van God's 5e colonne in een vijandelijk land, juist in een staat, waar Amalek óók zijn man (Haman) op de hoogste plaats had weten te manoeuvreren. In de verdorven stad Antiochië in Syrië, waar men het zeker niet zou hebben verwacht, werden de aanhangers van, "de Weg" voor het eerst "Christenen" genoemd! (Handelingen 11 : 26) Over een "Goddelijke infiltratie" gesproken! En dát in een stad, gesticht door de beruchte Seleucus I en genoemd naar diens vader Antiochus ("tegenstander"). Voor de mogelijke Edomitische afkomst van Seleucus zie men blz. 33.

Bewijzen van het bestaan van een zeer oude Christelijke gemeenschap zijn ontdekt bij opgravingen in Dura-Europos, een stad aan de Eufraat, eveneens gesticht door Seleucus I. Noemde Seleucus de door hem gestichte steden van de naam "Antiochië" naar zijn vader, Antiochus, "Europos" was de naam van zijn geboortedorp in Macedonië. De naam "Dura" wekt associaties op met Dora of Dura, een dorp ten west-zuidwesten van Hebron, gelegen in het (latere) Idumea, het heiligdom van de ezelgod der Edomieten, en volgens het apocriefe "*Boek der Jubileeën*" de plaats waar "vader" Ezaü persoonlijk begraven zou liggen. Ook hier dus een stad met een uitgesproken slechte oorsprong (Dura-Europos), waarin Gods 5e colonne toch reeds heel vroeg doorgedrongen bleek te zijn.

[Willem van Oranje](#), (zie ook de brochure "[Willem van Oranje](#)") in 1560 aan het Franse Hof, vernam op een jachtpartij van de Franse koning Hendrik II een bericht, dat zeker niet voor zijn oren bestemd was, namelijk dat de Spaanse en Franse regeringen aan Alva de opdracht gegeven hadden alle Protestanten in Frankrijk en in de Nederlanden uit te roeien. Voor Willem van Oranje, die zijn onbekendheid met dit feit tegenover de Franse koning verzwegen, was deze gebeurtenis later de aanleiding tot zijn eretitel: "Willem de Zwijger". Het bracht hem tot het voor onze geschiedenis onschatbare belangrijke besluit zich aan het hoofd van de opstand tegen Spanje te stellen. Hiermee voorkwam hij (een tweede Esther!) de uitroeiing van het Protestantisme in Nederland, hetgeen voor het Protestantisme in het algemeen van beslissende betekenis geweest is. In 1574 schreef hij: "*Wordt eenmaal DIT land (Nederland) weer onder de tirannie der Spanjaarden gebracht, zo zal in elk ander land de Godsdienst vreselijk lijden; ja, menselijkerwijs gesproken, voor altijd uitgeblust worden, zonder dat er één vonk van over is*".

Dr. Felix Kersten, de Nederlandse Fin, wist als Israëls "infiltrant" Himmler af te brengen van de bij de nazi's reeds vastgestelde plannen de gehele Nederlandse bevolking naar Polen te transporteren. Hier stond het voortbestaan van de gehele Nederlandse natie op het spel ... Een nieuwe "Assyrische ballingschap"! Deze voorbeelden bewijzen dat God óók zijn vooruitgeschoven posten op vijandelijk gebied heeft. Het vereist weinig verbeeldingskracht om de opvallende parallel te zien tussen een Herodes en een Alva, een Himmler en een Haman, een Antiochus Epifanes en een Eichmann. Daartegenover treft ons de overeenkomst in historische taak van Mordechai en Willem van Oranje, van Esther en Kersten.

Over al deze dramatische gebeurtenissen hangt de schaduw van de "strijd met Amalek van geslacht tot geslacht", die de Heer voor Israël voert. En hoeveel onheil zullen de leden van "Gods 5e colonne", de gelovige Christenen en Joden, "Gods Geuzen", in de niet-Christelijke of zogenaamd-Christelijke landen, reeds hebben weten te voorkomen door hun gebed!? Dit is immers het wapen bij uitstek tegen boze luchtvorsten ...

God "bekeert" de vijand niet, maar doet hem de nederlaag lijden

De Bijbelse en wereldlijke geschiedenis bewijst overduidelijk dat Gods hulp dikwijls bestaat in het in-verwarring-brengen van de vijanden van Israël en de Gemeente. (Zie Richteren 7 : 22; 2 Kronieken 20 : 23, enzovoorts) Verder leert ons dezelfde bron dat God, zolang Hij niet volledig van Zijn Almacht gebruik kan maken, Zich wel degelijk van tijd tot

tijd bedient van bijvoorbeeld spionage (bijvoorbeeld de "twaalf verspieters" van Numeri 13) en infiltratie (bijvoorbeeld die van Husai, te vinden in 2 Samuël 17, benevens de hierboven juist vermelde voorbeelden). Wie dit niet weet, vormt zich onvermijdelijk een verkeerd beeld van God. De bijzonder grote invloed van de vrijzinnigheid en het humanisme op vele Bijbelgelovige Christenen, heeft bij deze laatsten een Godsbeeld geschapen waarbij "infiltratie" en "spionage" enzovoorts ondenkbaar zijn. Genoemde strijdmethoden zijn voor hen onverenigbaar met het door hen zelf bedachte "morele" en "nobele" Godsbeeld. Zij kunnen zich maar één wijze-van-ingrijpen in een strijd voorstellen: God moet de tegenstander bekeren! De tegenstander moet dus "medestander" worden, anders mag er persé niet gesproken worden van Gods bemoeienis. Men vindt derhalve dat strijdmiddelen als spionage, infiltratie, en het onderling-verwarren der vijanden, beneden Gods "waardigheid" zijn en bovendien in strijd met Zijn "Almacht".

Deze gedachtengang is op zich zelf heel begrijpelijk! Het enige bezwaar er tegen is dat deze niet gegrond zijn op Gods eigen mededelingen omtrent Zichzelf, die wij immers in de Bijbel vinden. En ... die door de historie bevestigd worden. God versloeg wel zijn vijanden, maar "bekeerde" hen zelden. Een Salmanesar, een Hitler, de Farao van de Uittocht, en al de hierboven juist genoemde gevallen, werden allen door God verslagen, maar niet "bekeerd". Ook het Nieuwe Testament geeft geen ander beeld: de drie Herodessen, Agrippa, Judas, Demetrius de zilversmid, enzovoorts, enzovoorts, bleven tegenstanders! Kennis van deze dingen behoedt ons voor een sentimentele en verwekelijkte voorstelling van God. Een dergelijke "god" is door ons zelf geschapen en hoe harder men tegen zó'n god roept: "god is dood", hoe beter het is!

In de grote strijd, gevoerd op alle fronten, openlijk en bedekt, is het dus onze taak mee te helpen aan Gods zijde, hetgeen op velerlei wijzen mogelijk zal zijn. Maar één der meest efficiënte strijdmethoden die ons gegeven is, een methode waarbij wij rechtstreeks de boze luchtvorsten mogen aanvallen, is het gebed, onze "geheime zender"!

Beseft Nederland dit alles?

Ook ons land heeft Gods hulp ervaren. Nederland heeft "rijke stof" tot dankbaarheid voor uitreddingen Gods in zijn historie. Greep "Amalek" uiteindelijk niet steeds mis? 1648, 1672, 1813, 1945! Is (om nu maar bij ons eigen land te blijven) Nederland zich ervan bewust, uit welke hoek de "tegenwind" (binnens- of buitenshuis) uiteindelijk ALTIJD bijkt te waaien? Wij mogen er, op grond van de praktijk van het verleden, op vertrouwen dat de Hoeder Israëls slaapt, noch sluimert en ons, als het werkelijk nodig is, mensen (meestal maar zeer weinigen) tijdig de ogen opent voor het gevaar, en "Ezau" tijdig ontmaskerd doet worden.

Onze voorouders uit de 80-jarige oorlog hebben ergens intuïtief (of was het goddelijke inspiratie?) iets aanvoeld. Zij hebben verband gelegd tussen de toenmalige vijand: Spanje en Ezau-Amalek. Zouden zij - Bijbelvast als zij waren - misschien in Genesis 36 : 41 gelezen hebben dat één der stamhoofden van Edom "Alva" heette? (zie blz. 37) Het bedoelde verband vinden wij op gevelstenen in Hoorn. Toen in 1573 - één jaar nadat Alva zijn "bril verloren had" - de Geuzenvloot onder Cornelis Dirksz, de Spaanse vloot onder

Bossu verslagen had, heeft men, als vanzelfsprekend in die dagen, de parallel getrokken met Israëls eerste strijd, die immers met Amalek werd gevoerd. Hierin brachten Mozes, Aäron en Hur aan Israël de overwinning (zie Exodus 17 : 8-16) door op God te wijzen, dus door de voorbede, het gezamenlijk gebed van "kerk" (Aäron) en "staat" (Mozes). Ook de makers van de bewuste gevelstenen schreven de overwinning in de eerste plaats toe aan het biddende thuisfront. Op één dezer stenen staat:

*"Het land, dat schudt en beeft.
De vijand, die rukt aan,
Hij wil met Amalek, gans Israël verslaan.
Hij komt met grote kracht;
maar God heeft ons gegeven:
Aärons ende Hurs, wier namen zijn geschreven."*

"Spanje" is hier dus niet "Amalek", maar de vijand (Spanje) wordt hierbij geholpen door Amalek. "Hij wil met Amalek gans Israël (Nederland) verslaan". Het is dus weer het bekende patroon: Amalek helpt de vijanden van Israël. Wij kunnen dankbaar zijn dat onze voorouders ons zó duidelijk getoond hebben wát wij kunnen en moeten doen, wanneer de zo moeilijk te identificeren vijand Ezau-Amalek ons land en volk bedreigt. Het gebed - ook de voorbede voor land en volk - "is een grote kracht". De priesterlijke voorbede, waarmee de kerk" de armen stut van de "staat" (Aäron en Mozes), wijst omhoog, zoals Mozes met zijn staf, naar de God van Israël. In een biddag-preek, gehouden in ons land in 1699, (toen onze stadhouder Willem III al ruim 10 jaar Koning van Engeland was) komt de volgende passage voor:

"Is er één volk, dat God méér verschuldigd is dan wij? Wie heeft ons uit de handen onzer vijanden gered, niet ééns, maar duizend maal? God alleen! Wie heeft ons tot een groot volk gemaakt? Wie bevestigt onze dijken en dammen, bewaart ons voor pest en hongersnood? God, in weerwil van onze jammerlijke ongerechtigheden. Wie zou Hem niet danken en loven? Niet onze wateren en schepen, maar onze biddagen zijn de schrik van onze vijanden."

Opnieuw zien wij het: de "Aarons en de Hurs" strijden tegen Amalek! Ook voor de huidige strijd en de komende laatste ronde met Amalek, heeft God in ons land Zijn "Aarons ende Hurs" gegeven, wier namen HIJ (niet wij!) heeft geschreven. Ons vaderland heeft in tijden van nood steeds mensen in de leiding gekregen die wisten hoe zij "Ezau" moesten aanpakken: door het geloof, door het gebed, door: de "vreze des Heren ... dat is wijsheid". Willem van Oranje, Maurits, De Ruijter, Valerius, Groen van Prinsterer, Wilhelmina, zij gaven ons het goede voorbeeld: geen briljante ideeën, geen genialiteit, maar de praktijk heeft bewezen, dat HUN geestesgesteldheid, het zich-geroepen-weten, in het besef dat zij zelf niets konden, maar "alles" vermochten in de Naam van God, ons land steeds voor de ondergang bewaard heeft. Ook zij vochten zelf tegen de overmacht, maar hun grootste "successen" verwierven zij wanneer zij de rol op zich namen van Mozes, Aäron en Hur: wanneer zij de God van Israël, de Here der Heerscharen, in hun gebed vroegen de leiding Zelf over te nemen. Dan week Amalek! Zij bleken de weg te weten: "Terug tot de wet en de getuigenis"! Terug naar Gods Woord! En Jesaja vervolgt dan (8 : 20): "Voor wie niet

spreekt naar dit woord, is er geen dageraad. Dan trekt men rond, gedrukt en hongerig ... en men zal in woede uitbarsten, en zijn koning en zijn God vervloeken."

Bevestigde onze geschiedenis in de praktijk niet vele malen dit woord? Het loslaten van de Bijbel leidt - ook nu - tot het loslaten en vervloeken van God Zelf en ... het koningshuis ... Laat ons daarom het voorbeeld, het "recept", volgen van mensen als de koningstadhouder Willem III, van Frederik Hendrik, van Gerbrandy. Gaf de praktijk hún niet gelijk? Dr. Boerwinkel besluit zijn boekje: "*Willem van Oranje, Getuige van Christus*", met deze woorden:

"Dat wij zo'n Vader des Vaderlands hebben, daarvoor past diepe dankbaarheid; én het besef dat alleen in zijn houding, namelijk de innig beleefde afhankelijkheid van God, ook nu voor ons volk de enige redding gelegen is."

Inderdaad zó stellen wij Jakob's wijsheid: "De Vreze des Heren", tegenover de "wijsheid van Edom".

Hoofdstuk 12

De overeenstemming in Messias-verwachting(en) bij Joden en Christenen

Dat de Messias-verwachting der Joden in feite identiek is met de wederkomst-verwachting der Christenen, zal aan velen wel bekend zijn. De Joden beschouwen Jezus van Nazareth als een bedrieger en wachten nog op de komst van de Messias. De Christenen weten dat de eerste komst van Jezus inderdaad Zijn volledige Messias-schap in genen dele tot zijn recht deed komen. Zij verwachten deze volledigheid bij de wederkomst. De Joden zullen Hem bij de wederkomst tenslotte ook erkennen als hun Messias, en daarbij ontdekken dat Hij toch Dezelfde is als Die "welke zij doorstoken hebben".

Vele eeuwen gelooft de Kerk reeds, op grond van de Bijbel, dat de wederkomst van Christus voorafgegaan zal worden door de komst van de pseudo-messias: de antichrist. Op allerlei wijzen heeft men hier over gesproken, vele verwachtingen en verklaringen op dit gebied zijn niet uitgekomen en de moderne Christen houdt zich er nauwelijks meer mee bezig. Maar toch: de gedachte: "eerst de antichrist, dan de ware Christus" leeft nog steeds en komt bij eschatologische groepen telkens weer naar voren.

In de voorgaande hoofdstukken hebben wij ontdekt dat ook de Joden geloven in een valse messias, die zal komen vóórdát de ware David verschijnt. Wanneer wij genoemde verwachtingen in details eens nagaan bij 4 verschillende groepen: de Christenen in het algemeen, de Maranatha-Christenen, de orthodoxe vrome Joden en de mensen van de Israël-visie, dan komen wij tot een verrassende overeenstemming. Het tragische is alleen, dat deze 4 groepen elkaars visie eigenlijk nauwelijks kennen en voorzover ze deze kennen, nog vaak bestrijden als volledige dwalingen. In ieder geval is er nauwelijks sprake van eens rustig kennis te nemen van elkaars opvattingen. Maar in hoeverre alles inzake de verwachtingen van valse messias en ware Messias overeenstemt, oordele men zelf uit onderstaand overzicht.

1. De "Kerk der eeuwen"

Eerst komt de antichrist, het beest, en deze zal onttroond en opgevolgd worden door de ware Messias: Jezus Christus bij Zijn wederkomst.

2. De Maranatha-Christenen

Eerst komt de antichrist als wereldheerser, en dit zal een Jood zijn en daarna komt Jezus, de komende Koning, die Zijn 1000-jarig Rijk sticht.

3. De orthodoxe Joden

Uit de Pentateuch en de Joodse traditie is het volgende op te maken: Eerst komt de grote Amalek in het einde der tijden, daarna kan Gods Rijk eerst volledig doorbreken. Amalek zal "groot en machtig worden in de hemel", maar zijn einde zal ondergang zijn. Later komt "onze Messias", Die Israël zal herstellen, uit Davids Huis.

4. De Israël-visie

De meeste aanhangers van deze visie behoren tot de zogeheten "historische school", d.w.z. zij zien in de loop der geschiedenis de vervullingen van het boek Openbaring en verwachten niet speciaal een culminatie van het kwaad aan het eind in de persoon van dé antichrist. Wel denken zij over de wederkómsst en de stichting van het 1000-jarig Rijk vrijwel gelijk als de Maranatha-Christenen. Jezus' wederkomst is, meer nog dan de eerste komst, de grote vervulling der Messiaanse profetieën. Jezus is de Koning van Israël, die 2 en 10 stammen zal herenigen en herstellen.

Hier is dus minder dan bij de vorige groepen sprake van de duidelijke aaneensluiting van valse messias (antichrist) en ware Messias. Maar: deze Israël-visie heeft, geheel los van de Joodse bronnen, het enorme belang van Ezau-Amalek-Agag ontdekt en, in tegenstelling met de andere Christelijke richtingen, de boze-historische rol van Ezau aangetoond, zonder echter deze direct in verband te brengen met de zogeheten "eindtijd-antichrist".

In elkaar "geschoven" geven deze 4 meningen echter het volgende beeld, dat mijns inziens ook het enige juiste is:

Erst komt de antichrist aan het einde der tijden, geen "Jood", maar een pseudo-Jood, in feite de grote Ezau-Amalek. Zijn rijk wordt vernietigd en zijn heerschappij wordt overgenomen door de ware Messias uit de stam Juda, uit het huis David. Geen "nieuwe verschijning", zoals de Joden denken, maar dezelfde Jezus Christus, "die zij doorstoken hebben".

De kwestie-Ezau geen belemmering, maar juist een basis tot gesprek met de orthodoxe Joden

Wanneer wij de grote overeenstemming in Messias-verwachting tussen Joden en Christenen, zoals hierboven uiteengezet, overdenken, dan schijnt het dat er toch een gesprek mogelijk moet zijn tussen Bijbel-gelovige Christenen en orthodoxe Joden over onze gemeenschappelijke Messias, vooral als de eerstgenoemden voorlopig nog zwijgen over Jezus van Nazareth bij Zijn eerste komst, maar - en dat kunnen zij toch van harte doen - juist de nadruk leggen op de "komende Koning", die Israël zal verlossen en herenigen. Op dit gedeelte der toekomstverwachting liggen immers beider gedachten voor een groot deel gelijk.

Tot nog toe was een gesprek met aanhangers van de Israël-visie om twee redenen voor orthodoxe Joden niet aangenaam. In de eerste plaats voelden zij zich "onttroond", door als "Juda" te moeten horen: "Ik ben Jozef, uw broeder", uit de mond van Christelijke naties, terwijl er van "Israël"-zijde wellicht te dikwijls met de naam "Ezau" geschermd is, waardoor de Joden de indruk zouden hebben kunnen krijgen dat zij in de eerste plaats als Edomieten, dus als vijanden, zouden worden beschouwd. Op drie wijzen kunnen wij dit misverstand wegruimen:

1. Wij kunnen nu aantonen dat de Joodse geschriften het gevaar-Edom blijken te hebben onderkend; dat men daar zelfs de hand van Ezaü ziet achter alle aanvallen op de ware Joden. Men is overtuigd dat Edom de vijanden van Israël bundelt en tot vijandige daden stimuleert, terwijl men tevens erkent dat de doornstruik-Ezaü zeer moeilijk te onderscheiden is van de rozenstruik-Jakob, zodat infiltratie van Edom in Juda ook voor de echte Joden als een grote waarschijnlijkheid mag gelden.
2. Aan de andere kant kunnen wij, als "Jozef", die "nog leeft", de orthodoxe Joden volmondig bekennen dat, indien Edom zich in Juda heeft ingedrongen onder een vermomming, dit in grote mate óók geschied moet zijn in Efraïm-Israël. Op het punt van de Ezaü-infiltratie hebben wij elkander dus "niets te verwijten".
3. Tenslotte moeten beide groepen het er over eens kunnen worden dat zowel de Joden als wij een eindtijd-Amalekiet als valse Messias en later de grote David als ware Messias verwachten, welke laatste de beide "houten" Israël en Juda, zal herenigen bij Zijn komst. (Ook al bedoelen wij met deze "komst" dan eigenlijk: de wederkomst!). De Joden en wij hebben dus: hetzelfde Oude Testament, dezelfde aartsvijand en de zelfde Messias-verwachting.

Ezaü, de bron van wantrouwen tussen Joden en Christenen

Het belangrijkste verwijt dat men uit Christelijke mond kan vernemen tegen de Joden is wel het feit dat zij Christus gekruisigd hebben", m.a.w. de zogeheten "deicide" of "godsmoord". Omgekeerd verwijten de Joden het Christendom-als-geheel dat de Christenen zich zo schuldig hebben gemaakt aan Jodenvervolging. Is dit nu werkelijk waar?

Wat de "deicide" betreft, kunnen wij zeggen dat de voorgaande hoofdstukken ons toch wel het begrip bijgebracht hebben dat de Ezaü-invloed bij deze godsmoord buitengewoon groot is geweest. Is "Juda" zélf werkelijk schuldig? *"Hij kwam tot het zijne, maar de zijnen (Juda) hebben Hem niet aangenomen"*, zegt Johannes 1 : 11. Juda heeft Hem dus "niet aangenomen", hetgeen iets anders is dan Hem bewust te vermoorden. *"Zij zullen zien, Wien zij doorstoken hebben"*, schrijven Zacharia 12 : 10 en Openbaring 1 : 7, hierbij natuurlijk weer wél doelend op Juda-nakomelingen. *"Ik weet, dat gij uit onkunde gehandeld hebt"*, aldus Petrus in Handelingen 3 : 17 tegen het volk. Al met al is het moeilijk vast te stellen hoe het - Bijbels gezien - nu precies ligt, maar dat "Edom" de hele godsmoord uitgelokt en georganiseerd heeft, daaraan twijfel ik niet. Het is ongetwijfeld van dit element in het Jodendom, dat Paulus in 1 Thessalonicenzen 2 : 16 schrijft: *"De toorn is over hen gekomen tot het einde"*. Het zijn de daden van de als Jood vermomde Ezaü, die de haat tegen alle Joden, inclusief de ware Judahieten, verwekt heeft.

Hebben de Joden werkelijk zoveel van "de Christenen" te lijden gehad? Moeten alle Christenen dit alles nog steeds als collectieve schuld van de gehele Christenheid voelen?

Het antwoord hierop moge een wedervraag zijn: Zou er ooit één ware Christen zich aan Jodenmarteling of -moord schuldig gemaakt hebben? Mij dunkt dat een dergelijke daad met het ware Christen-zijn onverenigbaar is. Zou het niet eerder zó zijn, dat zoals de Edomieten onder de Joden de hoofdschuldigen zijn van de "godsmoord", de Edomieten onder de Christenen de aanstichters zijn geweest van de auto-da-fé's, van de inquisitie, en van alle verdere Jodenvervolgingen, zoals bijvoorbeeld in Oost-Europa? Lijkt het niet waarschijnlijk, na hetgeen er zo aan het licht gekomen is, dat Ezau's infiltratie in beide groepen verantwoordelijk is voor het wederzijdse wantrouwen en onbegrip? In dit geval zou het actueel en noodzakelijk zijn dat Joden én Christenen beseffen, dat de aanklager omtrent hetgeen zij elkaar zouden hebben aangedaan één-en-dezelfde persoon is, namelijk: Ezau. Pas nadat wij dit goed hebben verwerkt in onze gedachten, zullen wij kunnen begrijpen welke schuld wij dan wél tegenover elkaar hebben. Maar ... dan zullen wij daarmee ook niet eeuwig behoeven blijven rond te lopen: God vergeeft gaarne diegene die oprecht berouw heeft en Hem dat belijdt.

"Heer, hoor de stem van Juda ..."

Een gesprek met de orthodoxe Joden over de Israël-visie, is zonder enige twijfel voor de Nederlands-Israëlieten bijzonder belangwekkend, maar daarnaast is het - indien de "Israël-visie" juist is - voor deze Joden een levensbelang. Het is voor hen namelijk noodzakelijk dat zij zich bewust worden niet hun heil te moeten zoeken in een zelf-begonnen staat in Palestina, waarbij "de 10 stammen zich dan later wel mogen aansluiten". Deze gedachtengang vindt men namelijk sterk in het meerdere malen genoemde blad "*The United Israël Bulletin*". Hierin wordt gepropageerd dat de verloren stammen, waaronder men in de eerste plaats de Angelsaksische- en aanverwante Christelijke volken beweert te zien, zich tot het Judaïsme moeten bekeren en dan, onder hun - "Juda's" - leiding, mogen meewerken om tot een heilzame wereldregering te komen vanuit het Heilige Land; met als einddoel dat alle volken der aarde het Joodse Geloof als hun religie zullen aanvaarden. M.a.w.: "Israël" moet eerst naar "Juda" gaan en daarna wordt het complete Israël dan het centrale volk der aarde.

Daar deze gedachtengang NIET Bijbels is, maar zo op het eerste gehoor wel mooi klinkt, moeten wij, en mét ons de orthodoxe Joden, uitermate op ons qui-vive zijn dat deze goedbedoelde plannen niet door de Ezau-macht worden overgenomen om daarmee diens wereldregering een zogeheten gefundeerde achtergrond te geven. De grote fout zit namelijk in de kerngedachte dat "Israël naar Juda moet gaan" en ... dus ook zijn Christelijk geloof moet afzweren. De Bijbel zegt op dit punt echter precies het tegenovergestelde: Nadat in Bijbelse tijd de suprematie in Israël inderdaad vele eeuwen bij Juda was geweest, blijkt echter uit een groot aantal teksten, voornamelijk de profetische, dat later bij de hereniging de rollen omgedraaid zullen zijn: Eerst zal Israël tot leven komen en daarná zal Juda zich naar Israël moeten begeven om daar zijn heil en bescherming te vinden.

Laat ons eerst nog weer eens een Joodse bron citeren, om een en ander te staven. Prof. Weinreb schrijft in "*De Bijbel als Schepping*" op blz. 399: "*De overlevering vertelt, dat toen Jozef (representant der 10 stammen) was verkocht naar Egypte, Jakob zijn karakter van*

totaliteit verloor. Zijn naam "Israël" ging verloren en kwam pas terug toen hij wist, dat Jozef er nog was. Zonder dit nieuwe lichaam, zonder Jozef dus, is ook Jakob, de vader, gebroken." M.a.w. de naam "Israël" behoort wel in de eerste plaats tot "Jozef". Trouwens, wanneer Jakob later verneemt dat Jozef nog leeft, en hij hem tenslotte ontmoet, valt het sterk op dat zijn naam "Jakob" plotseling weer "Israël" wordt, steeds wanneer hij in Jozef's nabijheid is of komt. (Zie hiervoor: Genesis 45 : 27, 28; Genesis 46 : 29, 30; Genesis 47 : 29, 31; Genesis 48 : 2, 8, 10, 11, 13, 14, 21)

Op blz. 416 vertelt Weinreb dat de dorre doodsbeenderen van Ezechiël 37 uitsluitend het Huis Israël, dus het 10-stammige Huis Jozef, zonder Juda, symboliseren. En hij vervolgt dan op blz. 417: *"Zo komt dus éérst de kant-Jozef tot leven, waarna dan, als de ziel, het rijk Juda, erin komt, zij weer samengebracht, het nieuwe leven vormen."* Dit is vrijwel dezelfde opvatting, als die de Israël-visie brengt. Het is immers Jozef die na de Assyrische ballingschap "herkneet" wordt tot een nieuwe pot, (Jeremia 18 : 4) dus mag komen tot een nieuw zelfstandig volksbestaan. Niet in het Heilige Land, maar in de ballingschap", in de "woestijn der volken". Hier zouden de mensen van "Jozef", wier scheidbrief vernietigd was door de "dood van God", hun (herrezen) God terugvinden en tot een nieuw leven komen. De drager van het eerstgeboorterecht komt ook het eerst tot leven en het is begrijpelijk dat de "scherven" van Juda (Jeremia 19 : 11) zich daarna naar het Huis Jozef moeten begeven ... in hun eigen belang! Juda moet naar Israël gaan en niet Israël naar Juda.

"Te dien dage zal het Huis Juda náár het Huis Israël gaan, en tezamen zullen zij terugkeren uit het Noorderland". (Jeremia 3 : 18)

Mozes profeteert reeds dat die stam - Juda - die voorlopig nog heel lang de suprematie zou hebben en houden, toch eens gescheiden zou raken van zijn volk en dat zijn behoud en redding gelegen zou zijn in het feit dat hij zich tot zijn broeders (het Jozef-Israël) zou wenden om hulp. Zie Deuteronomium 33 : 7: *"Heer hoor de stem van Juda, en breng hem tot zijn volk! Zijn handen strijden voor hem, en wees Gij hem een hulp tegen zijn tegenstanders."* Dat het Joodse Juda van heden dit toch mocht weten! Laten zij toch niet hun hoop bouwen op een staat in Palestina, juist in dat gebied waar de grote valse messias zal gaan opereren als de grote Ezau in Jakob's kleren!

De naam "Israël", symboliserende o.a. Jakob's "kosmische" overwinning op Ezau, ging na de splitsing van het rijk over op Jozef en zijn broeders. (Zie voor de genoemde "kosmische" overwinning: blz. 76). Merkwaardige woorden sprak Jakob op zijn sterfbed:

"De Engel, die mij verlost heeft uit alle nood, zegene deze jongelingen, Efraïm en Manasse, zodat in hen mijn naam en die van mijn vaderen Abraham en Izak voortleven ..." (Genesis 48 : 16)

Wanneer Juda tot zijn broeders, zijn volk, het Huis Jozef gaat, dan zal hij zich ook weer onder de bescherming van deze Engel stellen. *"Te dien dage zal Michael opstaan, de grote vorst, die de zonen van Uw Volk terzijde staat".* (Daniël 12 : 1) *"En niet één staat mij vastberaden terzijde, behalve uw (Israëls) vorst Michael".* (Daniël 10 : 21)

Ligt er geen eigenaardig verband tussen dit alles? De Engel, die "Jakob verlost uit alle nood", die dus in ieder geval óók de luchtstrijd met Ezau van Genesis 32 voor hem gestreden moet hebben, (zie blz. 75 en volgende) is door Jakob op zijn sterfbed speciaal "toegewezen" aan Efraïm en Manasse, de dragers van het eerstgeboorterecht. De naam van deze Engel, hoe zou deze anders kunnen luiden dan ... MICHAËL? De historie heeft bewezen hoe de Hoeder Israëls het Huis Jozef, en de stammen die daarbij behoren, waaronder ons vaderland, uitermate en onverdiend gezegend heeft! Onze vorst Michael deed zijn werk ...

Nederland is een land waarvoor het orthodoxe "Juda" nog steeds een grote genegenheid koestert, een land waarin o.a. het "Huis Juda - voorafschaduwend - naar het Huis Israël" is gegaan. Zou het geen grote zegen zijn wanneer het in ons land daarom eens zou mogen gelukken de Joden aan te tonen dat hun "milde ballingschap" in deze landen niet toevallig is geweest, maar dat zij, onbewust, Mozes' profetie dat Juda's behoud gelegen is in het "gaan tot zijn volk", o.a. in ons land vervulden. Een profetie die door de God van Joden en Christenen in hun beider Boek al zo lang van te voren was vastgelegd? *"Heer, hoor de stem van Juda, en breng hem tot zijn volk ..."* Dit "volk" is Efraïm-Israël, het Huis Jozef, dat éérder dan Juda de uit Juda voortgekomen Messias, Jezus Christus, leerde kennen en aanvaarden. Welke volgorde door God Zelf in Zijn wijsheid zo was bepaald: Eerst de eerstgeborene (Jozef), daarna pas de anderen ... Eerst zou immers Efraïm's "volheid der volken" binnengaan (Romeinen 11 : 25; Genesis 48 : 19) en daarna zou pas de verharding van het Juda-gedeelte een einde nemen.

Israël: Een Beveiligd Erf

Het is ook Efraïm-Israël, de "gescheiden vrouw" (Jeremia 3 en Jesaja 54), voor wie echter de scheidbrief op Golgotha vernietigd werd, die in het laatst der dagen mag rekenen op een speciale bescherming, op een opwekking, op een terugkeer tot God ... Terwijl de rest van de aarde *"treurt en verwelkt, een vloek de aarde verslindt en hevig schudt"* (Jesaja 24 : 4, 6, 19), *"verheft men daarginds zijn stem en jubelt; over de majesteit des Heren juicht men, van de zee af. Eert daarom de Here in de streken des lichts, in de kustlanden der zee, de Naam van de Here, de God van Israël ..."* (Jesaja 24 : 14-16) Het is van deze "gescheiden vrouw", deze "onvruchtbare, diepbedroefde weduwe", (later wonend in de "kustlanden") het is van dit Efraïm-Israël dat Jesaja 54 zegt:

"Al uw zonen zullen leerlingen des Heren zijn. Weet u verre van onderdrukking, want gij hebt niet te vrezen".

"Valt men heftig aan, dan gaat dat van Mij niet uit, wie u aanvalt zal over u vallen".

"Elk wapen tegen u gesmeed zal niets uitrichten". (Jesaja 54 : 1, 4, 5, 6, 13, 14, 15, 17)

Dit alles kan toch niet slechts op het 1000-jarig Rijk slaan, omdat er tegelijk over reële vijanden en gevaren wordt gesproken; dit laatste mogen wij ook van de volgende teksten zeggen:

"Want zie, duisternis zal de aarde bedekken ..., maar over u zal de Here opgaan, en Zijn heerlijkheid zal over u gezien worden" (Jesaja 60 : 2)

"Kom, Mijn volk, ga in uw binnenkamer en sluit uw deuren; verberg u een korte tijd, tot de gramschap over is. Want de Here gaat de ongerechtigheid aan de inwoners der aarde bezoeken". (Jesaja 26 : 20)

Wijst dit alles niet sterk in de richting van een beveiligd en bekeerd Efraïm-Israël, terwijl buitenshuis de eindoordelen woeden? Het is Efraïm-Israël, de eerstgeborene, die aan dit recht de plicht ontleent zijn broeders te beschermen. Dat ook "Juda" dit moge weten, en er profijt van trekke!

Zelfs al zouden deze Joden niet kunnen of willen aannemen dat de volken van Noord-West-Europa en Amerika, de Jozef-volken zijn, zoals wij (en de Joden van *"The United Israël Bulletin"*) geloven, een en ander zou hun toch een sterke stimulans kunnen zijn om met hernieuwde ijver naar "hun verloren 10 stammen" te gaan speuren, zoals bijvoorbeeld Menasseh Ben Israël dat deed. (Zie blz. 42) Het terugvinden van deze stammen is immers voor Juda volgens Bijbelse profetieën een levensbelang! Wanneer Juda "gaat tot zijn volk", tot Jozef, dan schaart hij zich immers mede onder Michael's hoede, de Engel die Efraïm-Israël *"verlost heeft uit alle kwaad"* (Genesis 48 : 16) en dán bereid is óók voor Juda de strijd met Ezau te voeren.

"De Here is mijn Banier!"

De eerste strijd tegen Amalek van Exodus 17 : 8-17, toen Juda en Israël nog bij elkaar waren, leert ons reeds de taak en verantwoordelijkheid die wij zelf hebben in de komende "laatste ronde". Zolang Aäron en Hur Mozes' armen steunden, hadden de Israëlieten de overhand, maar verslapt hun kracht en zakte daardoor Mozes' staf, dan won Amalek. Zo zal ook nu en in de (nabije) toekomst, het gezamenlijk gebed tot de God van Israël en Juda, de enige weg ter ontkoming zijn. Dit door de Geest geïnspireerde gebed, wanneer *"duisternis de aarde bedekt"*, maar men in de *"streken des lichts, in de kustlanden der zee, de God van Israël eert"*, mogen wij verwachten, op grond van Joel 2 : 28-31: *"... dat Ik Mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, ... vóórdát de grote en geduchte dag des Heren komt"*.

Zou een onderdeel van deze Geestesuitstorting ook niet de "geest der gebeden" zijn?

Het altaar dat Mozes naar aanleiding van Amalek's eerste aanval bouwde, noemde hij: "De Here mijn Banier". Onze taak is dus duidelijk: Onder deze "vlag des Heren" (Banier) zullen wij als goede "Aärons ende Hurs" de God van Israël eraan mogen herinneren in ons gebed, dat Hij Degene is Die *"een strijd met Amalek heeft van geslacht tot geslacht"*. Op dit gebed - laat ons hopen dat het eens een waarlijk nationaal gebed zal worden - zal Hij Michael, de aartsengel van Israël, opdracht geven om "de zonen van Zijn volk Israël terzijde te staan". Indien wij maar niet verslappen, maar de "vlaggestok" recht omhoog houden!

Nóg is het moeilijk vriend en vijand uiteen te houden; nóg lopen de Jakob- en de Ezau-lijnen onontwarbaar dooréén; nóg is van kracht Jezus' waarschuwing: "*Trek het zizanion niet uit, anders beschadigt gij het goede koren*".

Toch weten velen bij intuïtie dat onze tijd een tijd van toespitsing is. Wie de "Toekomst des Heren" ziet naderen, weet zich ook steeds dichterbij die periode waarvan de Bijbel zegt:

"... de tijd is nabij: Wie onrecht doet, hij doe nog meer onrecht; wie vuil is, hij worde nog vuiler; wie rechtvaardig is, hij bewijze nog meer rechtvaardigheid ..."
(Openbaring 22 : 11)

"En Hij zal op deze berg de sluier vernietigen, die alle natiën omsluiert ..."
(Jesaja 25 : 7)

"Haal eerst het zizanion bijeen, ..., maar brengt het koren in mijn schuur".
(Mattheüs 13 : 30)

Zo zullen ook de grenzen tussen de tweelingbroers Jakob en Ezau zich steeds duidelijker voor onze ogen gaan aftekenen, zoals reeds vóór hun geboorte, aan hun moeder Rebekka was voorspeld: (Genesis 25 : 23)

"TWEË NATIEN ZULLEN ZICH SCHEIDEN"

(mei 1967)

Geraadpleegde literatuur

J. Vredenburg	De Pentateuch in Hebreeuws en Nederlands
Flavius Josephus	Joodse Oudheden Joodse Oorlogen Contra Apionem
Ir. S. v. Mierlo	De Openbaring Gods De 70 Weken van Daniel
Apocriefe Boeken Oude Testament	De Makkabeeën Aanhangsel Daniel IV Ezra The Book of Jasher Jubileën
Joh. de Heer	Armageddon De Komende Koning Wat zegt de Bijbel over Engelen?
J. W. Voorhoeve	De Toekomst des Heren
W. Filmer (The National Message)	Daniel in Prophecy
Robert Young	Analytical Concordance of the Bible
Dr. Scofield	The Reference Bible
Prof. Sevenster enz.	Elseviers Bijbel Encyclopedie
Miller & Miller	Algemene Bijbelse Encyclopedie
Prof. Gispen, Grosheide enz.	Bijbelse Encyclopedie
C. F. P. D. Van der Vecht	Jaargangen "Het Stenen Koninkrijk" Het Teken in Egypteland
Dr. Kruijskamp en Dr. de Tollenaere	Nieuw Woordenboek Nederlandse Taal
Dr. H. Oort	Atlas van de Bijbel
Justus Perthes	Atlas Antiquus
Prof. F. Weinreb	De Bijbel als Schepping

John. A. Stormer	None dare call it treason
NCRV Radiogids	November 1965
"Het Beste", September 1965	A gift of prophecy; Jean Dixon
David Horowitz	Thirty Three Candles The United Israël Bulletin
Rabbi Soetendorp	Zoals er gezegd is tot Jozef ...
Groen van Prinsterer	Geschiedenis van het Vaderland
G. L. Harding	Opgravingen in Jordanië
"Het Beste"	Artikel over Felix Kersten
Robert Graves	The White Goddess
A. Loosjes	Noord-Holland in Beeld
Valerius	Valerius' Gedenckklanck
Dr. H. Boerwinkel	Willem van Oranje, getuige van Christus
Meijer Sluizer	En daar zaten wij ...
A. Ingwersen	In Holland stond een Huis
E. C. v. Petegem-Fey	Troost Troost Mijn Volk
Dr. F. T. Diemer-Lindeboom	Opdat zij leven
H. Couvée	Leve de Willemien
C. F. de Lanoy Meijer	Artikelen uit "Een Nieuw Geluid"
Dr. J. Stellingwerf	Oorsprong en bestemming van de Creatieve Mens
L. Buxton Gresty	Satan fights for Muscovy
C. F. Parker	A short study in Esau-Edom in Jewry
Prof. H. Brugmans	Geschiedenis der Joden in Nederland
Willem van Oranje	Apologie

J. Maronier	De Orde der Jezuïeten
S. W. van Gestel S. J.	Ignatus van Loyola en de Jezuïeten
Jacob Basnage	Algemene Geschiedenis der Joden
Dr. Jaap Meijer	Zij lieten hun sporen achter
Dr. Sigmund Feist	Stammeskunde der Juden
C. Bos	Nederland zij gewaarschuwd
J. v. Nes Cz.	Valse Joodse Messiassen
Marjorie Bowen	I will maintain
H. Binnendijk in " <i>Een Nieuw Geluid</i> "	"His (S)tory"
Prof. Creighton S. J.	Internationale Anarchie
Prof. Aalders	Korte Verklaring van Daniël
Werner Keller	De Bijbel heeft toch gelijk
H. Panin	Nieuwe Testament in numeriek systeem
De BIJBEL	Statenvertaling Nieuwe Vertaling (<i>NBG' 51</i>) Leidse Vertaling
J. J. J. Stiphout	Artikel in Een Nieuw Geluid "Wij lezen"
G. v. d. Laan	Artikel in Een Nieuw Geluid "Wij lezen"
H. Fox	Today, Tomorrow and the Great Beyond